

LEOPOLD VON SACHER – MASOCH

KÜRKLÜ VENÜS
(1869)

Çeviri:
Murat Çakır

KÜRKLÜ VENÜS

Lütufkâr birisi ile beraberdim.

Karşımda, rönesans usulü şöminenin yanında Venüs oturuyordu. Lâkin, Matmazel Kleopatra benzeri, düşman cinse karşı bu isim altında savaşıyor bir yeraltı dünyası kadını değil, gerçek bir aşk tanrıçasıydı.

Koltukta oturuyordu. Kızıl alevlere bürünmüş yansımasının ak gözlü solgun çehresini ve, zaman zaman ısıtmak için uzattığı, ayaklarını yalayan, çıtırdarak yanan ateşi körüklemişti.

Ölü taş gözlerine rağmen başı harikulâdeydi, zaten vücudundan görebildiğim tek yeri orasıydı. Ulvîyet, mermer vücudunu büyük bir kürke sarmış ve soğuktan titreyen bir kedi gibi kıvrılmıştı.

»Anlayamıyorum, Hanımefendi«, dedim, »artık gerçekten de soğuk değil. İki haftadan beri mükemmel bir ilkbahar yaşıyoruz. Besbelli asabîsiniz.«

Kalın katı sesiyle »İlkbaharınız sizin olsun«, dedi ve ardından, hem de iki defa ard arda asümanî bir şekilde hапşırdı; »oraya gerçekten de dayanamam. Yavaş yavaş anlamaya başlıyorum —«

»Neyi, Hanımefendi?«

»İnanılmaz inanmaya, anlaşılabilir anlamaya başlıyorum. Cermen kadın meziyetini ve Alman felsefesini anlıyor ve siz Kuzey'lilerin sevememenize, hatta aşkın ne olduğunu bilmemenize de artık şaşırmıyorum.«

»Müsaade ederseniz, Madam«, diye öfkelenerek karşılık verdim, »böyle konuşmanız için size bir neden vermedim.«

»Ah, siz —«, tanrıça üçüncü defa hапşırdı ve taklit edilemez bir zarafetle omuzlarını silkti, »zaten bunun için size her zaman merhametli davrandım. Hatta, her defasında kalın kürklerime rağmen hemen üşütsem de, zaman zaman sizi ziyarete geldim. Hatırlıyorsunuz, ilk defa nasıl buluşmuştuk?«

»Nasıl unutulabilirim ki«, dedim, »o zaman lüle lüle kumral saçlarınız ve kahverengi gözleriniz ve kıpkızıl dudaklarınız vardı, ama ben sizi yüz hattınızdan ve bu mermerimsi soluk benzinizden tanıdım — Hep pötigri kürklü menekşe mavisini kadife ceketi giyiyordunuz.«

»Evet, bu kıyafete fena vurulmuşunuz. Ne kadar da çok öğrenmeye yatkındınız.«

»Bana aşkın ne olduğunu öğrettiniz. Neşeli ibadetiniz bana ikibin yılı unutturmuştu.«

»Ve, size nasıl emsalsiz sadıktım!«

»Sadakatinize gelince —«

»Nankör!«

»Size serzenişte bulunmak istemiyorum. Gerçi ilahî bir güzelliğiniz var, ama sonuçta kadınsınız ve, aşkta her kadın gibi gaddarsınız.«

Aşk tanrıçası hararetle bir şekilde, »Kendini sevdiğine teslim etmek ve her istediğini sevmek demek olan, kadının doğasının, şehvaniyetin, neşeli aşkın asıl unsuruna gaddarlık diyorsunuz.«, diye karşılık verdi.

»Seven birisi için, sevdiğinin sadakatsizliğinden daha büyük bir gaddarlık olabilir mi?«

»Heyhat!«, dedi, »biz, sevdiğimiz sürece sadık kalırız. Ama siz kadından aşk olmadan sadakat ve haz olmadan fedakârlık bekliyorsunuz. Kim daha gaddar, kadın mı, erkek mi? — Siz Kuzey'liler aşka fazlaca önem veriyor ve ciddiye alıyorsunuz. Gönül eğlendirmenin olması gereken yerde, vazifeden bahs ediyorsunuz.«

»Evet, Madam. Ama buna karşılık saygıya lâyık ve meziyetli duygularımız ve payidar ilişkilerimiz var.«

Madam, »mamafih, çıplak dinsizliğe olan hep atik ve hep doyumsuz özleminiz de var«, diye sözümü kesti, »ancak en büyük zevk ve ilahî bir neşe olan aşk siz modernlere, siz refleksiyon çocuklarına yaramıyor. Aşk size felaket getiriyor. Doğal olmaya çalıştığınız zaman, bedhah oluyorsunuz. Doğayı bir düşman olarak görüyorsunuz. Yunanistan'ın gülen tanrıları olan bizleri iblise, beni ise şeytana dönüştürüyorsunuz. Beni aforoz edebilir ve bana lânet okuyabilirsiniz veya azgın bir cinnetle kutsal masamın önünde kendinizi kurban edebilirsiniz, ama biriniz kızıl dudaklarımı öpme cesaretini gösterebilir, hemen ardından çile gömleğini giyip, yalın ayak Roma'ya hacca gider ve orada, ayaklarımın altından her saat güller, menekşeler ve mersin ağaçları fıskırırken, kuru sopanın çiçek açmasını bekler, ama çiçeklerimin kokusu size yaramaz; bırakın biz kâfirleri enkaz altında, lav altında, çıkartmayın bizi oradan, Pompe, villalarımız, hamamlarımız, tapınaklarımız sizler için inşa edilmedi. Sizin tanrılara ihtiyacınız yok! Dünyanızda donuyoruz!« Güzel mermer kadın öksürdü ve omuzundaki samur kürklere daha sıkı sarıldı.

»Klasik dersinize teşekkür ederiz«, diye karşılık verdim, »ama siz de, erkek ve kadının gerek sizin neşeli ve güneşli dünyanızda, gerekse de bizim sisli dünyamızda doğaları gereği düşman olduklarını, aşkın insanları, aralarını daha da açmak için, tek bir düşüncüyü düşünmeye, tek bir duyguyu hissetmeye, tek bir iradeye muktedir bir varlığa birleştirdiğini ve – bunu benden daha iyi biliyorsunuz – başkalarını boyunduruk altına almayı beceremeyenlerin, başka birisinin ayağını ensesinin üzerinde hissedeceğini herhalde yalanlayamazsınız —«

»Evet, kaideye göre erkek kadının ayağını hisseder«, dedi Bayan Venüs küstah ve alaylı bir tavırla, »bunu da siz benden iyi biliyorsunuz.«

»Şüphesiz. İşte bu nedenle kendimi hayallere kaptırmıyorum.«

»Demek ki siz benim hayalsiz kölemsiniz ve ben bu yüzden acımadan sizi tekmeleyeceğim.«

»Madam!«

»Beni hâla tanımadınız mı? Evet, ben gaddarım ve – siz sadece bu kelimeyi duyduğunuzda dahi zevk aldığınız için – buna hakkım yok mu? Erkek arzulayan, kadın da arzulanandır. İşte bu da kadının bütün, ama nihaî avantajıdır. Doğa ona erkeği, tutkusu üzerinden teslim etmiştir ve erkeği kendi kulu, kölesi, hatta oyuncağı yapmayı ve onu gülererek aldatmayı bilmeyen kadın, akıllı değildir.«

Öfkelenerek, »Sizin ilkeleriniz, Hanımefendi«, dedim.

»Bin senelik deneyime dayanıyor«, dedi Madam iğneleyici bir şekilde. Beyaz parmakları kara kürkü ile oynarken devam etti, »Kadın kendini ne kadar teslim olucu gösterirse, erkek o kadar çabuk kendine gelir ve amirane davranır; ancak, kadın ne kadar sadakatsız olursa, ona ne kadar kötü muamelede bulunur, onunla ne kadar taşkın oynar ve ne kadar az merhamet gösterirse, erkeğin şehveti o denli artacak, erkek tarafından o denli sevilecek ve tapılacaktır. Bu her zaman böyle olmuştur, Helena ve Delila'dan, II. Katherina ve Lola Montez'e ve daha ilerilere kadar.«

»Bunu yalanlayamam«, dedim, »bir erkeği, gözdelelerini küstahca ve merhametsizce keyfine göre değiştiren şehvetli ve gaddar güzel bir despot kadından daha çok cezb edebilecek bir şey yoktur.«

»Hele bir de kürk giyiyorsa.«, diye haykırdı tanrıça.

»O nereden aklınıza geldi?«

»Düşkün olduğunuz şeyleri biliyorum.«

»Biliyormusunuz«, diye atıldım, »birbirimizi görmediğimizden bu yana hayli koket olmuşsunuz.«

»Nasıl yani?«

»Yani, bu koyu kürklerden başka beyaz vücudunuzu daha harikulâde örtecek bir şey olmadığı şekilde ve size —«

Tanrıça güldü.

»Rüya görüyorsunuz«, dedi, »uyanın!«. Mermer elleri ile kollarımdan tuttu, »kalkın artık!«. Sesi çok kalın geliyordu. Zorla gözlerimi açtım.

Beni sallayan eli gördüm, ama bu el bronz gibi kahverengi idi ve ses, önümde altı kademlik büyüklüğü ile duran Kazak'ımın içkili sesiydi.

»Kalkın artık«, diye devam etti mert adam, »gerçekten utanç verici.«

»Peki, ne utanç verici?«

»Elinde kitap, elbiselerle uykuya dalmak utanç verici«, dedi. Erimiş mumları temizledi ve elimden düşmüş olan kitabı kaldırdı, »elinde – kitabın kapağına baktı – Hegel'in kitabı ile uyumak. Hem bizi çaya bekleyen Severin beye gitme zamanı geldi de geçiyor bile.«

Severin anlattıklarımı dinledikten sonra, »Tuhaf bir rüya«, dedi. Kollarını dizlerine yasladı, yüzünü ince damarlı ellerinin içine aldı ve düşüncelere daldı.

Uzun bir süre hareket etmeyeceğini, hatta neredeyse nefes dahi almayacağını biliyordum, ve öyle de oldu. Tavrını pek tuhaf bulmuyordum, çünkü neredeyse üç yıldan beri iyi birer arkadaş olarak görüşüyorduk ve onun bu tuhaflıklarına alışmıştım. Gerçektende tuhaftı, bu yadsınamaz, ama, sadece komşuları değil, tüm Kolomea bölgesinin gördüğü gibi tehlikeli bir mecnun değildi. Karakteri benim için sadece ilgi çekici değil, aynı zamanda – belki de bu yüzden çoğu beni budala buluyordu – son derece sempatikti.

O yaştaki – daha otuzunun üzerinde değildi – Galiçya'lı bir asılzade ve toprak sahibi için karakterinde göze çarpan bir soğukkanlılık, bir nevi ciddiyet, hatta titizlik vardı. Saate benzer, sadece saat değil, aynı zamanda termometreye, barometreye, hidrometreye, Hippokrates'e, Hufeland'a, Plato'ya, Kant'a, Knigge'ye ve Lord Chesterfield'e benzer bir hassasiyetle yarı felsefi, yarı pratik sistemlere göre yaşıyordu; ama bununla birlikte arada sırada, kafasıyla duvardan geçmek isteyenlerin yüzünü takındığı ve herkesin ondan kaçtığı anlarda ihtiras nöbetlerine yakalanıyordu.

O öylesine suskunken, şöminedeki ateş çatırıyor, heybetli semaver lakırdıyor ve, üzerinde oturup sallanarak puromu içtiğim dedelerinin koltuğu gıcırdayıyordu. Yorgun duvarların arasındaki cırcırböceği de ötüyordu. Ve bense bakışlarımı, acaip aletler, hayvan iskeletleri, yerküreleri, alçı kalıplar üzerinde gezdiriyordum, ta ki bakışlarım, önceleri defalarca gördüğüm, ama şimdi beni şömine ışığının kızıl yansımada tarif edilemeyecek bir şekilde etkileyen bir resme takılana kadar.

Belçika ekolünün dolu dolu renklere doymuş üslubuyla yapılmış büyük bir yağlıboya resimdi, mevzuu ise yeterince garipti.

Yüz hatlarında güneşli bir gülümseme olan güzel bir kadın, beyaz podranın üzerlerine kırağı gibi düşmüş olduğu antika düğüm ile bağlanmış bol dalgalı saçlarıyla, sol elini bir Osmanlı'ya dayamış ve koyu renkli bir kürkün üzerinde anadan doğma uzanmıştı; sağ ayağı lâkayt bir şekilde, önüne bir köle, bir köpek gibi uzanmış olan adama dayanmış dururken, sağ elinde bir kırbaçla oynuyordu, ve keskin ama biçimli yüz hatlarına derin bir melankoli ve kendini teslim eden bir ihtiras düşmüş olan bu adam, kadına bir şehidin romanesk gözleriyle bakıyordu; kadının ayaklarına bir tabure vazifesi yapan bu adam, Severin'di, yalnız sakalsız ve on yaş daha genç.

Resme bakarak, »K ü r k l ü V e n ü s!«, diye haykırdım, »O'nu rüyamda böyle gördüm.« — »Ben de«, dedi Severin, »yalnız ben rüyamı açık gözlerle gördüm.«

»Nasıl?«

»Ah sorma! Aptalca bir hikâye.«

»Herhalde resmin rüyama sebep oldu«, diye devam ettim, »ama sende artık ne olduğunu söyle, hayatında belli bir rol oynadığı, hatta hayli önemli bir rol oynadığını düşünebiliyorum, ama detaylarını sen anlatmalısın.«

Garip arkadaşım, »Önce resmin diğer eşine bakmalısın.«, diyerek karşılık verdi, sorumu yanıtlamadan.

Resmin diğer eşi, Titian'ın yaptığı ve Dresden Galerisinde bulunan ünlü *Aynalı Venüs*'ün fevkalâde bir kopyasıydı.

»Peki, bunu ne yapacaksın?«

Severin ayağa kalktı ve parmağıyla, Titian'ın aşk tanrıçasına giydirdiği kürkü gösterdi.

»Burada da ›Kürklü Venüs‹«, dedi hafifçe gülümseyerek, »ihtiyar Venedik'linin herhangi bir art niyetinin olduğunu zannetmiyorum. Herhalde sıradan bir aristokrat Messal'in portresini yaptı ve resme, içerisinde kadının kendi majestik cazibesini soğuk bir beğeniyle tetkik ettiği aynayı, yaptığı iş pek hoşuna gitmeyen Amor'a tutturdu. Bu eser resmedilmiş bir dalkavukluk. Daha sonraları Rokoko döneminde resimden ›anlayan‹ birisi kadına Venüs ismini takmış ve Titian'ın modelinin, iffetini korumaktan ziyade nezleden korktuğu için sarıdığı kürkler, kadının doğasında ve güzelliğinde yatan despotluğun ve gaddarlığın sembolü haline gelmiş.

Bu kadarı yeter. Resim ise şimdiki haliyle aşkımızın müstehcen bir hicvi. Mücerret Kuzey'de, buz gibi soğuk hıristiyan dünyasında üşütmek için ihtişamlı ve ağır kürkü giymiş olan Venüs. —«

Severin gülümsedi ve bir sigara daha yaktı.

O arada kapı açıldı ve samimî zeki gözleri olan tombul sarışın güzel, üzerinde ipek kumaştan akşam tuvaleti ile içeri girdi ve, çayla birlikte yememiz için soğuk et ve yumurta getirdi. Severin yumurtalardan birini aldı ve bıçakla kesti. Kadını korkudan titretecek şiddette »Sana, bunları yumuşak pişirilmiş istediğimi söylemedim mi?«, dedi.

Kadın korkakça, »Ama, sevgili Sevçu —«, diyebildi.

»Ne demek, Sevçu«, diye bağırdı, »itaat edeceksin, anladın mı, itaat.«, ve, silahlarının yanında asılı duran Kançuk'u* çivisinden aldı.

Güzel kadın bir karaca misali korkarak hemencecik odadan kaçtı.

Arkasından, »Görürsün, eninde sonunda seni yakalayacağım.«, diye bağırdı.

»Ama, ama Severin«, dedim, »bu küçük güzel kadına böylesine kötü davranma.«

Espritüel bir şekilde gözlerini kırparak, »Bak şu karıya«, dedi, »pohpohlasaydım, hemen boynuma çıkardı, ama böyle yapıp, Kançuk'la eğittiğimde bana tapıyor.«

»Hadi canım!«

»Asıl sana hadi canım! Kadınları böyle terbiye edeceksin.«

»Haremimde bir paşa gibi yaşamana bir şey diyemem, ama bana kuram anlatma —«

Hararetili bir şekilde, »Neden olmasın«, dedi, »Goethe'nin ›Ya çekiç olacaksın, ya da örs‹ lafı, erkek ile kadın ilişkisine uyduğu mükemmellikte, başka hiç bir şeye uymaz, hem rüyanda sana Venüs Hanımda aşağı yukarı aynısını anlatmıştı. Erkeğin ihtirasında, kadının gücü saklıdır ve kadın bunu, erkek dikkat etmezse iyi kullanır. Erkeğin sadece, kadının despotu veya kölesi olma seçeneği vardır. Kendisini teslim ettiği andan itibaren boyunduruk altına girmiştir ve kırbacı hissedecektir.«

»Tuhaf maksimler.«

»Maksimler değil, deneyimler«, diye karşılık verdi kafasını sallayarak, »g e r ç e k t e n d e k i r b a ç l a n d ı m, ve iyileştim. Nasıl olduğunu okumak ister misin?«

Ayağa kalktı ve masif yazımasasından, küçük bir el yazmasını aldı ve önüme, masanın üzerine bıraktı.

»O resim hakkında eskiden de soru sormuştun. Uzun zamandan beri sana bir yanıt borçluyum. Al — oku!«

---

* Kısa saplı uzun kamçı

Severin, sırtı bana dönük, şöminenin yanına oturdu, açık gözlerle rüya görüyor gibiydi. Tekrar sessizlik hakim olmuştu ve tekrar şöminedeki ateş, ve semaver, ve yorgun duvarların arasındaki cırcır böceği şarkı söylüyorlardı ve ben küçük el yazmasını açtım ve okudum:

D o ğ a ü s t ü b i r i s i n i n i t i r a f l a r ı , manüskrinin köşesine motif olarak, Faust'un tanınmış beytinin bir varyantı yazılıydı:

»Sen doğaüstü şehvanî namzet,
Bir kadın aldatsın seni!«

Mefistoteles.

Kapağını açtım ve okudum: »Aşağıdakileri, insan geçmişini hiç bir zaman tarafsız anlatamayacağından, o zamanki hatıra defterimden derledim, ama böyle herşey taze renklerine sahip, bugünün renklerine.«

Gogol, rus Molière'i, — neredeydi? — neyse, herhangi bir yerde —, »Gerçek komik ilham perisi, gülen maskenin altında gözyaşları akıtandır.«, diyor.

Ne kadar harikulâde bir vecize!

Bunları yazarken işte böylesine tuhaf hissediyorum kendimi. Hava, beni uyuşturan ve başımı ağrıtan heyecanlı bir çiçek kokusu ile dolu gibi, şöminenin dumanı kıvrılarak yükseliyor ve gözlerimin önünde çeşitli figürlere dönüşüyor, ufak aksakallı cinler parmaklarıyla alaylı alaylı beni gösteriyor, ablak amorcuklar sandalyemin kolluklarına ve dizlerime biniyorlar, ve ben maceralarımı yazarken kendimi gülmekten alıkoyamıyorum, hatta kahkaha atıyorum, ancak yazdıklarımı sıradan bir mürekkep ile değil, kalbimden damlayan kıpkızıl kanla yazıyorum, çünkü çoktan kabuk bağlamış olan yaraları tekrar açıldı ve titriyor, acıyor ve kâğıdın orasına ya da burasına bir damla yaş düşüyor.

Küçük Karpat ılcasında miskin günler geçmek bilmiyor. İnsan kimseyi görmüyor ve hiç kimse tarafından görülüyor. İdil yazacak kadar can sıkıcı. Buraya resimlerle dolu bir galeriyi getirme, bir tiyatroya bütün bir sezon için yeni parçalar, bir düzine virtüöz konseri, triyo ve duetto tedarik etme ilhamına kapılıyorum, ama – neler söylüyorum böyle – sonuçta yayları düzene sokmaktan, nota kâğıtlarına çizgiler çekmekten başka bir şey yapamayacağım, çünkü ben — heyhat! hiç çekinme Severin arkadaş, başkalarını aldat; ama kendini aldatmayı beceremeyeceksin — ben sadece bir diletantım; resim ve nazım sanatında, müzikte ve daha sayısız sözde karın doyurmayan, ama şimdi ustalarına bir bakan, hatta bir hükümdar kadar gelir sağlayan sanatlarda bir acemiyim, ve özellikle yaşamda bir acemiyim.

Bugüne kadar nasıl resim yapıyor ve nasıl şiir yazıyorsam, öyle yaşadım, yani, astar boyanın, planın, ilk perdenin, ilk kıtanın ötesine gidemedim. Bazen, herşeye başlayan, ama hiç sonunu getiremeyen insanlar olur ya, ve ben, böyle bir insanım.

Ama, ne üzerine gevezelik ediyorum öyle.

Konuya dönelim.

Pencerenin önünde yatıyorum ve, ümitsizliğe düştüğüm bu yuvayı aslında son derece şiirsel buluyorum, karşıda gördüğüm, altınımsı güneş kokularının sardığı yüksek sarp kayalarından seylâpların gümüş şeritler misali aktığı dağların maviliğinin manzarası ne denli güzel, ve kar düşmüş tepelerin içine yükseldiği gökyüzü ne denli berrak ve mavi, ve ormanlı

yamaçlar, üzerinde küçük sürülerin otlandığı, içinde hasatçıların durduğu, eğilip tekrar kalktıkları ekinlerin sarı dalgalarına kadar inen çayırlar ne kadar yeşil ve taze.

Kaldığım ev, bir nevi park, veya orman, veyahut ıssızlık, ne denirse densin onun içerisinde ve yalnız.

Evde benden, Lwow*’lu bir dul kadından, hergün daha da ihtiyarlayan ve küçülen, küçük ihtiyar ev kadını Madam Tartakowska’dan, bir ayağı topallayan yaşlı bir köpekten ve sürekli bir ipek yumağı ile oynayan küçük bir kediden başka hiç kimse kalmıyor, ve, öyle zannediyorum ki, ipek yumağı güzel dula ait.

Dul kadın gerçekten güzelmiş, ve daha çok genç, en fazla yirmidört ve çok zengin. O, üst katta oturuyor ve ben giriş katında. Her zaman yeşil pancurları kapalı tutuyor ve tamamen yeşil sarılgan bitkilerin kapladığı bir balkonu var; ama benimde aşağıda, içerisinde okuduğum ve yazdığım ve resim yaptığım ve daldaki bir kuş gibi şarkı söylediğim hanımeli çardağım var. Balkona bakabilirim. Bazen gerçekten yukarı bakıyorum ve zaman zaman yeşil bir ağ arasından, beyaz bir elbise pırıldıyor.

Aslında yukarıdaki güzel kadın beni fazlaca ilgilendirmiyor, çünkü başkasına aşığım, hem de bedbaht bir şekilde aşığım, derebeyi Toggenburg’tan ve Manon l’Escault’daki şövalyeden daha bedbahtım, çünkü sevgilim taştan.

Bahçede, o küçük el değmemiş ıssızlıkta, üzerinde uysal karacaların otlandığı edalı bir çayır var. Bu çayırdaki taştan bir Venüs heykeli duruyor, zannedersem orijinali Florensa’da; bu Venüs, hayatımda gördüğüm en güzel kadın.

Tabii, bunun pek fazla bir anlamı olmayabilir, çünkü şimdiye kadar çok az güzel kadın gördüm, hatta çok az kadın gördüm ve ben, aşkta da, astar boyanın, ilk perdenin ötesine gidemeyen bir diletantım.

O halde ne diye mübalağalı konuşulsun, sanki güzel olan bir şeyden daha da üstünü varmış gibi.

Yeter, bu Venüs güzel ve ben ona aşığım, sevgimize ebediyen aynı, ebediyen sakın, taştan bir gülümsemeye karşılık veren bir kadının, tutkulu, hastalık derecesinde içten sevebileceği kadar aşığım. Evet, ona tam anlamıyla tapıyorum.

Çoğunlukla, güneş çalılıkları boğucu sıcaklıkla yaktığı zamanlarda, genç bir kayın ağacının yaprakları altına uzanıyor ve kitap okuyorum, geceleri de soğuk, gaddar sevgilimi ziyaret ediyorum ve önünde diz çöküyor, anlımı, üzerinde ayaklarının durduğu soğuk taşa dayıyor ve ona tapıyorum. Ay çıktığında — şimdi dolunaya dönüşüyor — ve ağaçlar arasında yüzüp, çayırları gümüş bir parlaklığa gömdüğünde, Tanrıçanın nuranî bir şekilde durması ve ayın yumuşak aydınlığında yıkıyor gibi görünmesi, tarif edilemez bir güzellik.

Bir keresinde ibadetimden dönerken, eve giden hiyabanlardan birinde, aniden, aramızda sadece yeşil bir galeri vardı, taş gibi beyaz, ay ışığı tarafından aydınlatılmış bir kadın siması gördüm; vurulmuş döndüm, güzel mermer kadın bana acımış ve canlanmıştı ve beni takip etmişti — beniyse isimsiz bir korku sardı, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu, ve —

Ne yapayım, ben bir diletantım. Her zaman olduğu gibi ilk kıtada dura kaldım, hayır, tam tersin e, dura kalmadım, kaçtım, koşabildiğim hızda kaçtım.

Ne tesadüf! fotoğraf satan bir yahudi, idealimin resminin elime geçmesini sağladı; küçük bir kâğıt, Titian’ın »Aynalı Venüs«, ne kadın! Bir şiir yazacağım. Hayır! Kâğıdı alıyorum ve üzerine: »K ü r k l ü V e n ü s« yazıyorum.

---

* Lemberg

İçinde alevleri azdırmama rağmen, üşüyorsun. Sarıl o despotların kürküne, sarıl, sana, güzelliğin ve aşkın gaddar tanrıçasına yakışmayacak ta, kime yakışacak! —

Ve kısa bir süre sonra Goethe'nin Faust'ta yazdığı Paralipomena'sında bulduğum bir kaç kıtayı ekledim.

Amor'a!

»O çifte kanat sahte,
Birer pençedir o oklar,
Boynuzcukları gizliyor o çelenk,
Hiç kuşku yok,
Bütün tanrıları gibi Yunanistan'ın,
Maskeli bir şeytandır O da.«

Ardından resmi, önüme, bir kitaba yaslayarak masanın üzerine koydum ve seyrettim.

Cazibesini koyu somur kürkleriyle süsleyen bu harika kadının soğuk koketliği, mermer simasının katılığı, sertliği, beni sonsuz hazlara boğuyor ve aynı zamanda da dehşete düşürüyor.

Kalemi tekrar alıyorum: orada şimdi şu yazılı:

»Sevmek, sevilme, ne büyük bir saadet! ama nasıl da bu saadetin parlaklığı, bizi oyuncağı yapan kadına tapmanın, bizleri merhametsizce tekmeleyen güzel bir despotun kölesi olmanın ıstıraplı cennetmekânlığı karşısında soluklaşıyor. O kahraman, o dev Simson da, kendisine ihanet eden Delila'nın avucuna tekrar kendini bırakmış ve Delila ona gene ihanet etmişti, ve Philistalılar onu Delila'nın önünde bağlayıp, son anına kadar aşktan ve hiddetten sarhoş olmuş vaziyette güzel hain kadına baktığı gözlerini oymuşlardı.«

Kahvaltımı hanımeli çardağında yaptım ve Judith adlı kitabı okudum ve o hiddetli kâfir Holofernes'i, kafasını kesen hükümdarane kadın ve güzelim kanlı sonu nedeniyle kıskandım.

»Tanrı onu cezalandırdı ve onu bir kadının eline bıraktı.«

Bu cümle beni hayrete düşürdü.

Kendi kendime, bu Yahudi'ler ne kadar kaba diye düşündüm ve tanrıları da, çünkü güzel cinsten bahis ederken daha yakışıklı ifade kullanabilirdi.

»TANRI ONU CEZALANDIRDI VE ONU BİR KADININ ELİNE BIRAKTI«, diye tekrarladım. Peki, beni cezalandırması için ne yapmalıyım?

Aman tanrım! işte bizim ev kadını geliyor, bir gecede daha da küçülmüş. Ve yukarıda yeşil sarmacıklar ve zincirler arasında gene o beyaz kıyafet. Kim o, Venüs' mü dul mu?

Bu seferki dul kadın, çünkü Madam Tartakowska reveransta bulunup, onun adına benden bir kitap rica ediyor. Hemen odama gidiyor ve bir kaç cildi bir araya getiriyorum.

Venüs resminin bu ciltler arasında olduğunu çok geç hatırladım ve şimdi o beyaz kadında hepsi, söz tufanımla birlikte.

Dolunay! orada, parkı kenarlayan küçük çam ağaçlarının uçlarının üstünden bakıyor ve terası, ağaç gruplarını, görebildiğim ve uzakta hafifçe aynı titreyen sular gibi buğulaşan manzarayı gümüşsü bir koku sarıyor.

Karşı koyamıyorum, tuhaf bir şekilde bana emrediyor ve çağırıyor, tekrar giyiniyor ve bahçeye giriyorum.

Bir şey beni çayıra, O'na, tanrıçama, sevgilime çekiyor.

Gece soğuk. Üşüyorum. Hava, çiçeklerin ve ormanın kokusundan ağırlaşmış, uyuşturuyor.

Ne merasim! Nasıl bir müzik etrafta. Bir bülbül hıçkırıyor. Yıldızlar soluk mavi pırıltılarla sessizce seğiriyorlar. Çayır kaygan gibi, bir ayna, bir gölün donmuş yüzeyi gibi.

Venüs heykeli ulvî bir şekilde parlayarak yükseliyor.

Ama — o da ne?

Tanrıçanın mermer omuzlarından tabanlarına kadar büyük ve koyu bir kürk akıyor — donmuş bir vaziyette duruyor ve ona bakıyorum, ve bu tarif edilemeyen korku beni tekrar sarıyor ve ben kaçıyorum.

Adımlarımı hızlandırıyorum; gitmek istediğim hiyabani kaçırdığımı fark ediyorum, ve yeşil yollardan birine sapmak istediğimde, Venüs'ü, o güzel, taştan kadını, hayır, sıcak kanlı ve nabızı atan gerçek aşk tanrıçasını, önümde taştan bir kanepede oturuyor gördüm. Evet, benim için canlandı, aynı ustası için nefes almaya başlayan heykel gibi; gerçi mucize daha tam gerçekleşmedi. Beyaz saçları aynı taş gibi ve beyaz kıyafeti aynı ay ışığı gibi pırıldıyor, yoksa atlas mı? ve omuzlarından koyu kürk akıyor — ama dudakları kıpkırmızı ve yanakları kızarıyor, ve gözlerinden çıkan iki şeytanımsı yeşil ışın bana dokunuyor ve şimdi güldü.

Gülüşi bir garip, böyle — heyhat! böyle tarif edilemez bir şekilde, nefesimi kesiyor, tekrar kaçıyorum ve her bir kaç adımdan sonra nefes almakta zorlanıyorum ve bu alaylı gülüş beni karanlık çardakların arasından, aydınlık çayırlardan, tek tük ay ışınlarının rastladığı çalılıklardan takip ediyor; yolumu bulamıyorum, alnımda soğuk ter damlacıkları, çılgın gibi dolaşıyorum.

Nihayet duruyor ve kısa bir monolog yapıyorum.

Aynen böyle diyorum – eh – insan kendisine karşı ya çok uysal olur, ya da çok kaba. Kendi kendime şöyle diyorum: Eşek!

Bu kelime, aynı beni kurtaran ve ayıltan sihirli bir kelime gibi muhteşem bir etkide bulunuyor.

Bir anda heyecanım gidiyor.

Eğlenceli bir şekilde tekrarlıyorum: Eşek!

Şimdi herşeyi daha iyi ve belirgin görüyorum, fiskiye orada, şimşir ağaçlarının kenarladığı hiyaban burda, yavaş yavaş yaklaştığım ev de bu tarafta.

Orada — aniden bir daha — ay ışığı tarafından aydınlanan, adeta gümüşle işlenmiş yeşil duvarın ardında, taptığım, korktuğum, kaçtığım güzel taş kadın.

Bir kaç adımda eve geldim ve soluklandım ve düşünmeye başladım.

Peki, şimdi ben neyim, küçük bir diletant mı, yoksa büyük bir eşek mi?

Bunaltıcı bir sabah, hava soluk, bol ıtırılı, heyecanlı. Tekrar hanımeli çardağında oturuyor ve, kendisine tapanları iblise çeviren alımlı bir cadının odisesini okuyorum. Antik aşkın enfes bir resmi.

Dallar ve çayırar üzerinde hafif bir hışırdama var ve kitabımın sayfaları da hışırdıyor ve teras da hışırdıyor.

Bir kadın elbisesi —

Bu o — Venüs — ama kürksüz — hayır, bu seferki dul kadın, ama buna rağmen — Venüs — vay canına! ne kadın!

Nasıl da orada hafif, sabah kıyafetinin içinde duruyor ve bana bakıyor, narin endamı ne kadar da şiirsel ve zarif görünüyor; pek uzun değil, ama pek kısa da değil, ve başı – Fransız Marquis döneminin anlamındaki gibi – katı güzel değil, daha çok alımlı, pikant, ama gene de büyüleyici; ne kadar yumuşak, o pek küçük olmayan ağzını nasıl da öylesine şirin bir muziplik sarmış — teni, her tarafta mavi damarlarının parıldayarak gözükcek şekilde sonsuz bir zariflikte, hatta kollarını ve göğüslerini örten mousselinden dahi, kızıl saçları nasıl bolca kıvrılıyor — evet, kızıl — sarışın veya altınımsı değil — saçları nasıl iblise, ama gene sevimli bir şekilde ensesinin etrafında oynuyorlar, ve bakışları yeşil birer şimşek gibi bana

çarpıyor — evet, latif şiddeti tarif edilemez olan gözleri yeşil — yeşil, ama aynı değerli taşlar, derinlikler, sırlı dağ gölleri gibi.

Telaşımı fark ediyor, beni nezaketsiz yapan telaşımı, çünkü hâla oturuyorum ve kafamda şapkam var.

Muzipçe gülümsüyor.

Nihayet kalkıyor ve ona selam veriyorum. Bana yaklaşıyor ve sesli bir şekilde, neredeyse bir çocuksu gülmeye kapılıyor. Kekelemeye başlıyorum, nasıl küçük bir diletant ya da büyük bir eşek böylesi durumlarda kekelerse.

Böyle tanışıyoruz.

Tanrıça ismimi soruyor ve bana kendini tanıtıyor. İsmi Wanda von Dunajew.

Ve o gerçekten benim Venüs'üm.

»Ama Madam, aklınıza nereden geldi?«

»Kitaplarınızdan birinin arasında olan küçük bir resimden dolayı —«

»Unutmuşum.«

»Resmin arkasındaki tuhaf notlar —«

»Neden tuhaf?«

Bana baktı. »Her zaman gerçek bir hayalperesti tanımayı arzularım — değişiklik olsun diye — gördüğüm kadarıyla, siz en mükemmellerinden birisiniz.«

»Hanımefendi — gerçekten de —« gene bu meşum, eşekçe kekeleme ve, onaltı yaşlarındaki bir genç insana uyan, ama benim gibi on yaş daha yaşlı birisine yakışmayan kızarıklık —

»Geçen gece benden korktunuz.«

»Aslında — şüphesiz — ama, oturmak istemezmişiniz?«

Oturdu ve korkumdan haz duymaya başladı — çünkü şimdi, bu gündüz gözünde, ondan daha çok korkuyordum — üstdudağında alımlı bir alay titredi.

»Siz aşkı ve herşeyden önce kadını düşman olarak görüyorsunuz«, diye başladı, »kendinizi beyhude korumaya çalıştığımız, ama şiddetini tatlı bir ıstırap, içinizi gıcıklayan bir zulüm olarak hissediyorsunuz; gerçekten çağdaş bir bakış açısı.«

»Buna katılmıyorsunuz.«

»Katılmıyorum.«, diye hemen ve kararlı bir şekilde yanıt verdi ve, dalgalı saçlarının kızıl alevler gibi fişkirmasına neden olacak şekilde başını salladı.

»Elenlerin neşeli şehvanîyetini acısız bir zevk olarak algılıyorum — yaşamımda gerçekleştirmeyi emel edindiğim bir ideal. Çünkü, hıristiyanlığın, çağdaşların, ruh derebeylerinin va'zettikleri aşka inanmıyorum. Evet, bakın bana, ben bir Allahsızım, ben kâfirim.

»Aşk tanrıçasının hiç uzun bir süre tereddüt ettiğine inanıyormusun,

İde korusunda Anchises hoşuna gittiğinde?«

Goethe'nin Romalı elejisindeki bu beyiti beni her zaman hayran bırakmıştır.

Doğada, sadece o kahraman zamanların aşkı vardır, »çünkü sadece tanrılar ve tanrıçalar severdi«. O zamanlar

»bakışı şehvet, şehveti zevk tâkip ederdi«.

Bunun dışındaki her şey yapmacık, uydurma. Hıristiyanlık — tüylerimi ürperten bir şeyi olan — o gaddar amblemiyle — putla — doğaya ve doğanın masum güdülerine yabancı, düşmanca bir şey yerleştirdi.

Ruhun şevhanî dünya ile kavgası, çağdaşlığın incilidir. Bundan pay istemiyorum.«

»Evet, sizin yeriniz Olymp'tedir, Madam«, diye karşılık verdim, »ama biz modernler antik neşeyi bir kere hazmedemiyoruz, hele aşkta, hiç; bir kadını, bir Aspasia olsa dahi, başkalarıyla paylaşma düşüncesi bizleri hiddetlendiriyor, aynı tanrımız gibi kıskancız. Bu yüzden şahâne Phryne'nin adı bizde küfre dönüştü.

Sadece bize ait olan miskin, soluk, Holbein'in resmettiği bakireyi, ne kadar ilahî güzellikte olursa olsun, bugün Anchines'i, yarın Paris'i, öbürgün Adonis'i seven antik

Venüs'e yeğleriz, ve olurda, içimizdeki doğa muvaffak gelir, kendimizi heyecanlı bir tutkuyla böylesi bir kadına teslim edersek, onun neşeli yaşam zevki bize şeytanî bir gaddarlık gibi gelir, ve cennetmekânlığımızı cezasını çekeceğimiz bir günah olarak görürüz.«

»Demek siz de çağdaş kadına, o zavallı, histerik, uykuda gezerken rüyada gördüğü ideal erkeğin peşinde koşan, ama en iyi erkeği dahi anlamayan ve kramplara tutulmuş ağlayarak her gün hıristiyanlık görevlerini zedeleyen, aldatılan ve aldatan, hep arayan ve seçen ve reddeden, hiç mutlu olmayan ve hiç bir zaman mutlu edemeyen ve Helena ve Aspasia gibi sevmek ve yaşamak istiyorum itirafında bulunmak yerine, kaderi şikâyet eden kadıncıklara hayransınız. Doğa, kadın ve erkek arasındaki ilişkide süre tanımaz.«

»Hanımefendi —«

»Bırakın bitireyim. Kadını bir hazine gibi gömmek isteyen sadece erkeğin egoizmidir. Değişken insan varlığının en değişken ögesine, aşka, kutsal merasimler, yeminler ve antlaşmalarla süre getirme çabalarının hepsi hüsrarla sonuçlanmıştır. Hıristiyan dünyamızın çürümeye başladığını yalanlayabilir misiniz?«

»Ama —«

»Ama, toplumun kurumlarına hiddetlenen bir birey dışlanmakta, dağlanmakta ve recm edilmektedir diyecektiniz. Peki o zaman. Ben buna cesaret ediyorum, esaslarım hayli kâfirce, varlığımı yaşamak istiyorum. İki yüzlü saygınızdan feragat ediyorum, mutlu olmayı yeğliyorum. Hıristiyan evlilik kurumunun mucidleri, bununla birlikte ölümsüzlüğü de icad etmekle iyi yapmışlar. Fakat ben ilelebet yaşamayı düşünmüyorum, ve Wanda von Dunajew olarak son nefesimi verdiğimde, saf ruhumun meleklerin korosunda şarkı söylemesinden veya tozlarımın yeni bir varlığa dönüşmesinden ne kârım olacak? Böyle olduğum gibi yaşamaya devam etmedikten sonra, neye hürmet edip, mahrumiyeti seçeyim? Sevmediğim bir erkeğe, sadece onu önceden sevdiğim için ait olmak niye? Hayır, hiç bir şeyden feragat etmem, her hoşuma gideni severim, ve, beni seven herkesi mutlu kılarım. Bu çirkin mi? Hayır, bu, hazlarımı tahrik eden ıstıraplardan gaddarca hoşlanmaktan ve, hasretimden sararıp soluyan kollara iffetli bir şekilde sırtımı dönmekten daha güzel. Ben gencim, zenginim ve güzelim, ve böyle olduğum gibi, eğlenceyi ve keyfi neşeyle yaşıyorum.«

O konuşurken ve gözleri muzipçe parıldarken, ne yapacağımı bilmeden ellerini tutmuştum, ama gerçek bir diletant olduğumun için ellerini hemencecik bırakıverdim.

»Dürüstlüğünüz«, dedim, »beni hayran bıraktı, ve sadece dürüstlüğünüz değil —«

Gene bu, boğazıma engel bağlarını bağlayan kahrolası diletantizm.

»Ne diyecektiniz...«

»Ne demek istiyordum — evet, ben — affedin — hanımefendi — konuşmanızı böldüm.«

»Nasıl?«

Uzun bir ara. O mutlaka bir monologda bulunuyor, ve benim dilime çevrildiğinde, tek bir kelimeye, »Eşek«e kısaltılabilir.

»Müsaade ederseniz, hanımefendi«, diye nihayet başladım, »nasıl bu — bu düşüncelere ulaştınız?«

»Çok basit, babam akli başında olan bir adamdı. Beşikten beri antik eserlerin kopyaları etrafımdaydı, on yaşındayken Gil Blas'ı, onikide Pucelle'i okudum. Diğerlerinin çocukluklarında parmak çocuğu, mavi sakalı, kül kedisini saydıkları gibi, ben Venüs ve Apollo'yu, Herkül ve Laokoon'u arkadaşlarımdan sayıyordum. Zevçimin neşeli, sıcak bir doğası vardı; izdivacımızdan kısa bir süre sonra yakalandığı amansız hastalık dahi, alnını uzun süre karartmazdı. Ölümünden bir gece önce dahi beni yatağına aldı ve, aylarca ölmeyi beklediği tekerlekli sandalyesinde otururken dahi, benimle »Nasıl, sana tapan birisini buldun mu?« diye şakalaşıyordu. Utançtan kıpkırmızı oluyordum. Bir keresinde »Beni aldatma«, diye ekledi, »bunu çok çirkin bulurum, ama kendine güzel bir adam, hatta bir kaç tane ara. Sen uslu bir kadınsın, ama daha çocuk sayılırsın, sana oyuncak lazım.«

Herhalde, o yaşadığı müddetçe bana tapan birisinin olmadığını size söylemem gerekemeyecektir, ama yeter, o beni, olduğum gibi, bir Yunanlı olarak yetiştirdi.«

»Bir tanrıça olarak«, diye araya girdim.

Gülümsedi, »Örneğin hangisi?«

»Bir Venüs.«

Parmağını kaldırarak, tehdit ediyormuş gibi yaptı ve kaşlarını çattı. »Sonunda herhalde »*Kürklü Venüs*«, görürsünüz — üzerinize örtebileceğim büyük, kocaman bir kürküm var, onunla sizi yakalayacağım, aynı bir ağ gibi.«

»İnanıyor musunuz«, dedim aniden, çünkü aklıma — ne kadar basit ve bayağı olsa da — iyi bir düşünce zannettiğim bir şey gelmişti — »düşüncelerinizin günümüzde uygulanabileceğine, Venüs'ün örtüsüz güzelliği ve neşesiyle demiryolları ve telgraflar arasında cezasız gezinebileceğine inanıyor musunuz?«

»Ö r t ü z kesinlikle, ama bir kürkle«, diye gülerken haykırdı, »benimkini görmek ister misiniz?«

»Peki, ondan sonra —«

»Nasıl, ondan sonra?«

»Yunanlıların olduğu gibi, güzel, özgür, neşeli ve mutlu insanlar, ancak günlük yaşamın şiiresel olmayan işlerini yaptırarak ve öncelikle çalıştırdıkları *köleleri* varsa var olabilirler.«

»Şüphesiz«, diye muzipçe yanıt verdi, »ama, benim gibi olimpik bir tanrıçanın öncelikle bir köleler ordusuna ihtiyacı vardır. Ona göre, kendinizi benden koruyunuz.«

»Neden?«

Bu »Neden« sorusunu dudaklarımdan çıkaran cesaret beni dehşete düşürmüştü; o ise hiç şaşırmadı, dudaklarını, küçük, beyaz dişleri görünene kadar hafifçe kaldırdı ve, sanki sıradan bir şey söylemiş gibi konuştu: »Kölem olmak ister misiniz?«

»Aşkta, yan yana beraberlik olmaz«, diye yanıt verdim merasimli bir ciddiyetle, »hükümdar olma ya da esarete düşme gibi bir seçeneğim olursa, güzel bir kadının kölesi olmayı daha çekici bulurum. Ancak, müşkülpesent bir hırlaşma bağımlılığı ile nüfuz edinmek yerine, sakin ve kendine güvenle, hatta katı bir şekilde hüküm sürmek isteyen kadını nerede bulacağım?«

»Bunun, sonuçta pek zor olmaması gerek.«

»Yani siz —«

»Örneğin — ben —«, güldü ve geriye doğru eğildi, »zulümkâr bir kadın olma meziyeti bende var — gerekli olan kürklere de sahibim — ama, geçen gece benden cidden korktunuz.«

»Cidden.«

»Peki, ya şimdi?«

»Şimdi — şimdi ise sizden daha çok korkuyorum.«

Hergün beraberiz, ben ve — Venüs; çokça beraberiz, birlikte, hanımeli çardağında kahvaltı yapıyor ve çayı küçük salonunda içiyoruz, ve ben, tüm küçük, küçücük meziyetlerimi mükemmelleştirme olanağına kavuşuyorum. Neden bütün bilimlerde ders gördüm, bütün sanatları denedim, üstesinden gelemeyeceksem, bu küçük güzel kadının —

Aslında bu kadın küçük değil ve kendini bana müthiş saydırıyor. Bugün onu resmettim ve, modern elbiselerimizin bu kame başına ne kadar uymadığını fark ettim. Yüz hatlarının oluşumunda çok az Romalılık, ama fazlaca Yunanlılık var.

Onu en kısa zamanda ruh olarak, yakında Astarte olarak resmetmek istiyorum, bakışlarının romanesk ruhsal ya da, yarı süzgün, yarı yakan, yorgun – şehvetli bir ifadeyi seçmesine göre, ama o, portre olmasını emrediyor.

Peki, bir de kürk çizeceğim.

Heyhat! nasıl tereddüt edebildim, asil bir kürk ona yakışmayacak ta, kime yakışacak?

Dün akşam yanındaydım ve ona Roma elejilerinden okudum. Ardından kitabı bıraktım ve kafamdan geçen bazı şeylerden bahsettim. Hoşnut görünüyordu, hatta neredeyse ağızma düşecek gibiydi ve göğüsleri inip kalkıyordu.

Yoksa, yanıldım mı?

Yağmur melankolik bir şekilde pencerele dokunuyor, şöminedeki ateş, kışa olan güveniyle harıldıyordu, kendimi ona öylesine yakın hissediyordum ki, bir an bu güzel kadına olan tüm saygıyı kaybettim ve elini öptüm ve olanları olmaya bıraktım.

Ardından ayaklarının dibine oturup, onun için yazdığım küçük bir şiiri okudum.

Kürklü Venüs

»Koy ayağını kölenin üstüne,
Şeytanî zerafete sahip sen efsanevî kadın,
Agavlar ve mersin ağaçları altına,
Uzat mermer bedenini.«

Evet — haydi, devam! Bu sefer gerçekten de ilk kıtanın ötesine gidebildim, ama o akşam emri üzerine şiiri ona vermiştim ve şimdi şiirin bir kopyasına sahip değilim; tüm bunları günlüğüme bakarak yazarken, ilk kıtası aklıma geldi.

Hissettiğim, tuhaf bir duygu. Wanda'ya aşık olduğumu zannetmiyorum, en azından ilk karşılaşmamızda ihtirasın şimşekvarî parlamışını hissetmedim. Ancak, onun olağanüstü, gerçekten ilahî güzelliğinin nasıl boynuma tılsımlı bir ip geçirdiğini hissetmekteyim. İçimde kabaran, ruhumun bir yatkınlığı değil, fiziksel bir boyunduruk, yavaş yavaş, ama o kadar bütünleşen.

Her gün daha çok ıstırap çekmekteyim — o ise, buna sadece gülümsemekte.

Bugün bana aniden, ortada hiç bir neden yokken: »İlgimi çekiyorsunuz. Erkeklerin çoğu öylesine bayağı, cansız, soğuk ki; sizde, beni rahatlatan bir derinlik ve coşku, özellikle bir ciddiyet var. Sizi sevebilirim.«, dedi.

Kısa süren, ama hiddetli bir sağanaktan sonra, beraberce çayırı ve Venüs heykelini ziyaret ediyoruz. Etrafımızda topraktan buharlar çıkıyor, sis, kurbanların dumanı gibi göğe yükseliyor, bölünmüş bir gökkuşağı havada süzülüyor, ağaçlar hâla damlıyor, ama serçeler ve ispinoz kuşları daldan dala uçuşuyor ve heyecanlı heyecanlı ötüşüyorlar, sanki bir şey onları sevindiriyormuş gibi, ve her şey hoş bir taze kokuyla dolmuş. Çayırı geçemiyoruz, çünkü hâla ıslak ve, aynı, başının üzerinde güneş ışınlarının hale gibi parlattığı sinek sürüsü uçan aşk tanrıçası, hareketli aynasından yükseldiği küçük bir göl gibi güneş tarafından aydınlatılmaktaydı.

Sevimli görünüm Wanda'nın hoşuna gitmişti, ve hıyabandaki kanepelerin üzerleri hâlen ıslak olduğundan, koluma dayanarak biraz istirahat ediyordu, varlığının üzerinde tatlı bir yorgunluk var, gözleri yarı kapalı, nefesi yanağına sıyrıyor.

Eline sarılıyorum ve — nasıl başardığımı bilmiyorum — ona soruyorum:

»Beni sevebilir misiniz?«

»Neden olmasın.«, diye karşılık veriyor ve o rahat, güneşimsi bakışlarını üzerimde bırakıyor, ama fazla uzun değil.

Bir sonraki anda önüne diz çöküyor ve alevlenmiş yüzümü suvare tuvaletinin köpüklenmiş eteklerine bastırıyorum.

»Ama, Severin — bu yaptığınız yakışsız!«, diye haykırıyor.

Bense, küçücük ayağına sarılıyor ve üzerine dudaklarımı dayıyorum.

»Edepsizleşiyorsunuz!«, diye haykırıyor, kendini kurtarıp, o en sevdiği terliği elimdeyken, hızlı adımlarla eve doğru gidiyor.

Bu, bir alâmet mi acaba?

Bütün gün yanına gitmekten çekindim. Akşama doğru, çardağında oturken, aniden kızarmış pikant kafacığı balkonun yeşil gırlantıları arasından bakıverdi. »Neden gelmiyorsunuz?«, diye sabırsızca aşağıya bağırdı.

Merdivenleri koşarak çıktım, yukarıda ise cesaretimi tekrar kaybettim ve sessizce kapısını çaldım. Giriniz, demedi, kapıyı açtı ve eşiğe çıktı.

»Terliğim nerede?«

»Terlik — ben — istiyorum ki.«, diye kekeledim.

»Gidip terliği getirin, ondan sonra birlikte çay içip, sohbet edeceğiz.«

Geri döndüğümde, çay makinasıyla uğraşıyordu. Terliğini merasimle masanın üzerine bıraktım ve köşede, cezasını bekleyen bir çocuk misali, dikildim.

Alnını biraz çektiğini ve ağzı etrafında katı, efendice bir şeyin olduğunu fark ettim, bu beni hazlandırıyordu.

Birdenbire kahkaha attı.

»Yani — bana aşık oldunuz — öyle mi?«

»Evet, ve inandığınızdan daha fazla ıstırap çekmekteyim.«

»İstırap mı?«, tekrar güldü.

Hiddetlenmiş, utanmış, yıkılmışım, ama hepsi boşunaydı.

»Neden?«, diye devam etti, »size iyi davranıyorum, temiz bir kalple.« Elini verdi ve bana son derece dostane baktı.

»Ve, karım olmayı istiyormusunuz?«

Wanda bana baktı — evet, ama nasıl baktı? — zannedersem öncelikle şaşırılmış ve birazcık alaylı baktı.

»Bu kadar cesareti nereden buluyorsunuz?«, diye sordu.

»Cesaret mi?«

»Evet, bir kadını alabilme cesaretini, ve özellikle beni.« Terliği kaldırdı. »Bununla bu kadar çabuk arkadaş mı oldunuz? Ama, şakayı bırakalım. Benimle gerçekten evlenmek mi istiyorsunuz?«

»Evet.«

»Peki, Severin. Bu ciddî bir mesele. Benden hoşlandığınıza inanıyorum ve ben de sizden hoşlanıyorum, ve çok daha iyisi, birbirimizle ilgileniyoruz, canımızın sıkılacağı tehlikesi yok, bildiğiniz gibi hafifmeşrep bir kadını ve bu nedenle evlilik kurumunu ciddîye alırım ve, eğer görevler üstleniyorsam, onları da yerine getirmek isterim. Korkuyorum ki — hayır — canınızı yakmak zorundayım.«

»Rica ediyorum, bana karşı açık olun.«, diye karşılık verdim.
»Peki, açık konuşayım. Bir erkeği belirli bir süreden fazla sevebileceğime inanmıyorum — «, latifçe kafacığını yana eğdi ve düşündü.

»Bir yıl.«

»Ne zannediyorsunuz — belki bir ay.«

»Beni de mi?«

»Sizi — belki iki ay.«

»İki ay mı!« diye bağırdım.

»İki ay, hayli uzun bir süre.«

»Madam, bu antikadan da fazla.«

»Gördünüz mü, gerçekleri hazmedemiyorsunuz.«

Wanda odada dolaşmaya başladı, şömineye yaslandı ve kollarını pervaza dayayarak bana baktı.

»Sizle ne yapacağım?« diye devam etti.

Tevekküllü bir şekilde »Ne istiyorsanız«, diye yanıt verdim, »sizi eğlendirecek ne istiyorsanız.«

»Bu ne tutarsızlık!« dedi, »önce beni karılığa almak istiyorsunuz, şimdi ise kendinizi bana oyuncak olarak sunuyorsunuz.«

»Wanda — sizi seviyorum.«

»Gene başladığımız yere geldik. Beni seviyor ve benimle evlenmek istiyorsunuz, ama ben yeni bir evlilik istemiyorum, çünkü gerek sizin, gerekse de benim duygularımdan şüphe ediyorum.«

»Sizinle birlikte cesaret etmek istersem?« diye karşılık verdim.

»O zaman, benim sizinle birlikte buna cesaret edip etmemek istememe bağlı«, diye sükûnetle konuştu, »yaşamım boyunca bir erkeğe ait olabileceğime inanıyorum, ama bu erkek tam bir erkek olmalı, bende hayranlık uyandıran, varlığının şiddetiyle beni boyunduruğu altına alan bir erkek, anlıyor musunuz? ve her erkek — bunu biliyorum — aşık olduğunda — zayıf, eğilir, gülünç olur, kendini kadına teslim eder, önünde diz çöker; bense sadece önünde diz çökeceğim bir erkeği ebediyen sevebilirim. Ama, sizden öylesine hoşlanıyorum ki, sizinle deneyebilirim.«

Ayaklarına kapandım.

»Aman tanrım! gene diz çöküyorsunuz«, diye alaylı alaylı konuştu, »iyi başlıyorsunuz«, ayağa kalktıktan sonra devam etti: »Size, beni kazanmanız, bana, birbirimize uyduğumuzu ve birlikte yaşayabileceğimizi ispat edebilmeniz için bir sene veriyorum. Bunu başarırsanız, karınız olacağım, ve, Severin, görevlerini katı ve titiz yerine getiren bir kadın olacağım. Bu bir yıl içerisinde karı – koca gibi yaşayacağız —«

Kanlar başıma fırladı.

Onun da gözleri parladı — »Birlikte oturacağız«, diye devam etti, »birbirimizi bulup bulamayacağımızı görebilmek için bütün alışkanlıklarımızı paylaşacağız. Size bir zevçin bir tapıcının, bir dostun olabilecek bütün haklarını tanıyordum. Buna razı mısınız?«

»Razı olmak zorundayım.«

»Mecbur değilsiniz.«

»Peki o zaman, istiyorum —«

»Harikâ. Bir erkek böyle konuşur. İşte elim, alın.«

On günden beri, gecelerin haricinde, her saat onunla oldum. Gözlerine bakmama, ellerini tutmama, konuşmalarını dinlememe, ona her gittiği yere eşlik etmeme izin vermişti.

Aşkım, içine daha çok düştüğüm, artık beni hiç bir şeyin kurtaramayacağı derin, dipsiz bir uçuruma benziyor.

Bugün öğle sonrasında, çayırda, Venüs heykelinin ayakları dibine uzanmıştık, ben çiçekler toplayıp kucağına atıyordum, o da, çiçekleri, tanrıçamızı süslediğimiz çelenkler halinde bağlıyordu.

Wanda aniden bana öylesine garip ve baş döndürücü baktı ki, ihtirasım alevler gibi üzerime düştü. Kendime hakim olamadan, onu kollarıma aldım ve dudaklarına asıldım ve o — beni inip kalkan göğüslerine çekti.

»Kızdınız mı?«, diye sordum sonradan.

»Doğal olan hiç bir şeye kızmam —«, diye yanıt verdi, »öyle zannediyorum ki, ıstırap çekiyorsunuz.«

»Ah, müthiş ıstıraplar içerisindeyim.«

»Zavallı dostum«, birbirine karışmış saçlarını alnımdan itiverdi, »umarım, benim yüzümden değil.«

»Hayır —« diye yanıtladım — »ve evet, size olan sevgim, çılgınlığa dönüştü. Sizi kaybedebileceğim düşüncesi, belkide kaybedebileceğim gerçeği, beni gece gündüz eziyetler altına sokuyor.«

»Ama, bana sahip değilsiniz ki daha«, dedi Wanda ve titreyen, ıslak, beni bitiren bakışla bana baktı ve o küçük saydam elleri ile mavi gelinciklerden oluşan bir çelengi Venüs'ün beyaz başı üzerine koydu. İrademe karşı çıkarak, kolumu beline koydum.

»Sensiz olamayacağım artık, güzel kadın«, dedim, »inan bana, bu sefer inan, boş laf değil bu, bir hulya değil, ta içimde, hayatımın nasıl sana bağlandığını hissediyorum; benden ayrılırsan biterim, mahvolurum.«

»Bu gerekli olmayacak, çünkü seni seviyorum, ey adam«, çenemi tuttu, »aptal adam!«

»Ama sen ancak koşullu benim olmak istiyorsun, ben sana koşulsuz aitken —«

»Bu iyi değil, Severin«, diye karşılık verdi, neredeyse ürkerek; »beni hâlen tanımadınız mı, beni hiç tanımak istemiyor musunuz? Bana ciddî ve mantıklı davranıldığı müddetçe, ben de iyi davranırım, ama, bana çok fazla teslim olunursa, küstahlaşırım —«

»Öyle olsun, ister küstah, ister despotik«, diye çoşkunca bağırdım, »sadece benim ol, ebediyen.« Ayaklarına kapandım ve dizlerine sarıldım.

»Bunun sonuçları iyi olmayacak, dostum«, dedi ciddi bir şekilde, hareket etmeden.

»Olsun! ama hiç bitmesin«, diye haykırdım heyecanla, neredeyse hararetle, »sadece ölüm bizi ayırsın. Benim olmazsan, sadece benim ve ilelebet, öyleyse s e n i n e s i r i n o l m a k i s t i y o r u m, sana hizmet etmek, senden gelecek her şeye katlanmak istiyorum, yalnız beni kendinden itme.«

»Kendinize gelin artık«, dedi, eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu, »size iyi davranıyorum, ama bu beni feth etmenin, beni tutmanın yolu değil.«

»İstedığınız her şeyi yapacağım, her şeyi, yalnız sizi kaybetmek istemiyorum«, diye haykırdım, »bunu yapamam, yapmayı düşünemiyorum bile.«

»Artık ayağa kalkın.«

İtaat ettim.

Wanda, »Tuhaf bir insansınız«, diye devam etti, »her ne pahasına olursa olsun, bana sahip olmak mı istiyorsunuz?«

»Ne pahasına olursa olsun.«

»Ama sizin için bana sahip olmanın ne değeri olabilir ki« — düşündü, gözlerinde bir pusunun, korkunç bir şeyin parıltısı görüldü — »sizi artık sevmez, başka birisine ait olursam?« —

Tüylerim diken diken oldu. Ona baktım, önümde ayağını yere sağlam basmış ve kendine güvenli bir şekilde duruyordu ve gözlerinde soğuk bir parıltı vardı.

»Gördünüz mü«, diye devam etti, »daha düşüncesi bile sizi ürpertiyor.« Birden bire yüzünü sevimli bir gülümseme aydınlattı.

»Evet, aşık olduğum, aşkıma karşılık veren bir kadın, bana acımadan kendisini başkasına verdiğini düşündüğümde dehşete kapılıyorum; ama, o zaman bir seçeneğim var mı? Bu kadını seviyorsam, delicesine aşıkсам, ona sırtımı döneyim ve kendini beğenmiş gücümle mahv mı olayım, kafama bir kurşun mu sıkayım? İki kadın idealim var. Asil, güneşimsi, sadık ve kaderimi benimle paylaşan kadınımı bulamazsam, ya öyle ya böyle! O zaman, meziyetsiz, sadık olmayan, acımasız kadına teslim olmayı yeğlerim. Bencil büyüklüğü ile böylesi bir kadın da bir idealdir. Aşkın mutluluğunu tam ve bütün olarak tadamazsam, acılarının, eziyetlerinin sonuna kadar tadına bakmak isterim; o zaman, sevdiğim kadından, beni hırpalamasını, aldatmasını, ne kadar gaddarca olursa o kadar iyi, isteyeceğim. Bu da bir keyiftir!«

Wanda, »Çıldırıldınız mı!«, diye haykırdı.

»Sizi bütün ruhumla seviyorum«, diye devam ettim, »öylesine bütün duygularıyla ki, yaşamıma devam etmem için, yanınızda, atmosferinizde olmak zorundayım. İdeallerim arasında bir seçim yapın. Beni ne istiyorsanız, o yapın, zevçiniz ya da köleniz.«

»Peki öyleyse«, dedi Wanda, küçük ama enerjik kaşlarını çekerek, »ilgilendiğim, beni seven bir erkeğin elimde olmasının çok eğlenceli olacağını düşünüyorum; en azından vakit geçirmeme yarayacak. Bana seçimi bırakacak kadar dikkatsizsiniz. O zaman, kölem olmanızı istiyorum, sizi oyuncağım haline getireceğim!«

»Oh! yapınız«, dedim, yarı ürpererek, yarı hoşlanarak, »eğer bir evlilik sadece eşitlik ve anlaşılabilirlik üzerine kuruluyorsa, buna karşılık en büyük ihtiraslar uyuşmazlıklardan doğar. Biz, neredeyse düşmanlar gibi karşı karşıya duran böylesi uyuşmazlıklarız, bendeki, yarı nefret, yarı korkudan oluşan aşk bundan. Ancak, böylesi bir ilişkide birisi yalnız çekiç, diğeri yalnız örs olur. Ben, sevdiğime yukarıdan baktığımda mutlu olamam. Ben, kadına tapmak isterim, ve ona, ancak bana karşı gaddar olduğunda tapabilirim.«

»Ama Severin«, diye neredeyse kızgın karşılık verdi Wanda, »beni sizin gibi seven, benim de sevdiğim bir erkeğe kötü davranabileceğime inanabiliyor musunuz?«

»Neden olmasın, eğer size bunun için daha çok taparsam? İ n s a n s a d e c e o n d a n y u k a r ı d a o l a n ı g e r ç e k t e n s e v e b i l i r, bizi güzelliğiyle, harareti mizacıyla, ruhuyla, irade kuvvetiyle boyunduruğu altına alan despot kadını sevebiliriz.«

»Yani, başkalarını iten, sizi çekiyor mu?«

»Öyle. Bu benim tuhaflığım işte.«

»Peki, sonuçta tüm merakınızda o kadar farklılık ve tuhaflık yok, hem güzel bir kürk kimin hoşuna gitmez ki ve herkes, şehvet ile gaddarlığın ne denli yakın olduğunu bilir ve hisseder.«

»Bende ama tüm bunlar en aşırısına çıktı.«, diye karşılık verdim.

»Yani akliselimlik sizi etkilemiyor ve siz, yumuşak, kendini teslim eden, şehvanî bir ruha sahipsiniz.«

»Şehitlerin de yumuşak, şehvanî doğaları yok muydu?«

»Şehitlerin mi?«

»Tam tersine, şehitler d o ğ a ü s t ü i n s a n l a r d ı, onlar ıstıraptan zevk alanlardı, başkalarının keyfi aradığı gibi en korkunç azapları, hatta ölümü arayanlardı, ve ben de böylesi bir d o ğ a ü s t ü b i r i s i y i m, Madam.«

»Dikkat edin, aşkın bir şehidi, b i r k a d ı n ı n ş e h i d i olmayasınız.«

O ılık, güzel kokulu yaz gecesinde Wanda'nın küçük balkonunda oturuyoruz, üzerimizde ikili bir çatı, önce yeşil, sarmaşıklı tavan, sonra sayısız yıldızlarla bezenmiş gökyüzü. Parktan bir kedinin hafif, ağlamaklı aşık çağrı sesi geliyor ve ben tanrıçamın ayaklarının dibinde bir taburede oturuyor ve çocukluğumu anlatıyorum.

»Peki, o zamanda mı bu tuhafıklar sizde aşikârdı?« diye sordu Wanda.

»Şüphesiz, bunların olmadığı zamanları hatırlamıyorum, hatta beşikteyken bile, sonraları annem anlatmıştı, fazlaca hassasılmışım, sütannemin sağlıklı memelerine tenezzül etmiyormuşum ve beni keçi sütüyle besliyorlarmış. Küçük bir oğlanken, kadınlara karşı bilinmez bir çekingenlik gösteriyordum, aslında bu, kadınlara olan müthiş bir ilgi anlamına geliyordu. Kilisenin gri kubbesi, yarı karanlığı beni ürkütüyordu ve parlak kutsal masalardan ve azize resimlerinden korkuyordum. Buna karşılık, babamın küçük kütüphanesindeki alçıdan yapılmış Venüs heykeline gizlice gidiyor, önünde diz çöküyor ve, bana öğretilen paternoster, selam olsun sana Meryem ve kredo gibi duaları ona okuyordum.

Bir gece, onu ziyaret etmek için yatağımdan kalktım, orak şeklindeki ay beni aydınlatıyor ve tanrıçayı soluk mavi bir ışıpta gösteriyordu. Dizlerine kapandım, soğuk ayaklarını öptüm, aynı hemşerilerimin ölü bir mesihin ayaklarını öpmeleri gibi.

Yenemediğim bir hasret beni tümünden sarmıştı.

Yukarı çıktım ve o güzel soğuk vücuduna sarıldım ve soğuk dudaklarını öptüm, aniden bir titreme aldı beni ve kaçtım, ve rüyamda, sanki tanrıça yatağımın önüne gelmişti ve kaldırdığı koluyla beni tehdit ediyordu.

Beni okula çok küçükken gönderdiler ve böylelikle kısa bir zaman sonra liseye gittim ve, antik dünyayı anlatan her şeyi büyük bir ihtirasla ele geçirdim. Kısa bir zaman içerisinde, Yunanistan'ın tanrılarını İsa'nın dininden daha iyi öğrendim, Paris'le birlikte Venüs'e uğursuz elmayı verdim, Truva'yı yanarken gördüm ve Odise'ye maceralarında eşlik ettim. Güzel olan her şeyin timsali ruhumun derinliklerine kazındı ve, daha o zamanlar, diğer oğlanlar kaba ve iğrenç davranırlarken, ben her bayağıya, adıye ve çirkine karşı, aşamadığım bir tiksinti duymaya başladım.

Gelişmekte olan bir delikanlı için, bir kadına duyulacak sevgi özellikle bayağı ve çirkin geliyordu, aynı, aşkın kendisini delikanlıya tüm basitliği ile göstermesi gibi. Güzel cinsle her ilişkidenden kaçıyordum, kısacası, delicesine doğaüstüydüm.

Annem yanına — o zaman neredeyse ondört yaşındaydım — çok güzel bir hizmetçi kız aldı, genç, güzel, yumuşak çizgileri vardı. Bir sabah, Tacitus'u okuyor ve eski Cermenlerin meziyetlerine hayran kalıyorken, kız odamı süpürüyordu; aniden durdu, elinde süpürge bana doğru eğildi, ve dolu dolu taze ve tatlı dudaklarını, dudaklarıma dokundu. Küçük kedinin aşk öpücüğü içimi titretti, ama ben ›Germania‹mı, beni baştan çıkarmaya çalışan kıza karşı bir kalkan misali, elime aldım ve sinirli bir şekilde odadan çıktım.«

Wanda kahkahalarla gülmeye başladı. »Gerçekten benzersiz bir adamsınız, ama durmayın, devam edin.«

»O zamanlardan kalan ve aklımdan çıkmayan başka bir şey daha var«, diye anlatmaya devam ettim, »Kontes Sobol, uzaktan teyzem olur, anneleri ziyarete gelmişti, haşmetli güzellikte, alımlı bir gülümsemesi olan bir kadın; ama ondan nefret ediyordum, çünkü ailede iffetsiz bir kadın olarak görülmekteydi ve ona karşı olduğunca yaramaz, kaba ve hoyrat davranıyordum.

Günün birinde annemle babam kasabaya gittiler. Teyzem onların yokluğunu kullanmaya ve beni yargılamaya karar vermişti. Beklemediğim bir anda kürklü Kazabaykasını* giymiş olarak içeri girdi, aşçı kadın, aşçı yamağı kız ve horladığım küçük kedi onu takip ediyorlardı. Hiç konuşmadan, beni yakalayıp, şiddetli karşı koymama rağmen, ayaklarımdan ve kollarımdan bağladılar, ardından teyzem şirret bir gülümsemeyle kollarını sıvadı ve büyük bir kızılılık sopası ile bana vurmaya başladı, ve öylesine çalışkanca vuruyordu ki, kan akmaya başladı ve ben, tüm kahramanlığıma rağmen bağırıma ve merhamet dilemeye başladım. Teyzem bunun üzerine bağlarımı çözdürdü. Ama bunun için önünde diz çöküp ceza için teşekkür etmemi ve elini öpmemi istedi.

İşte, doğaüstü budalayayı görünüz! Kürklü ceketiyle hiddetlenmiş bir kraliçeye benzettiğim güzel dolgun kadının kızılılık sopası altındayken, içimde kadına olan ilgim

---

* Kadın ceketi

uyandı, ve teyzem bundan sonra tanrının yarattığı bu dünyadaki en çekici kadın oldu benim için.

Cato misali katılığım, kadından korkum, aslında güzellik duygusunun yüceleşmiş bir halinden başkası değildi; hayalimdeki şehvaniyet bir kültür haline dönüştü, ve bu kültürün kutsal duygularını sıradan bir varlık için harcamayacağıma, ideal kadına, belki de bir aşk tanrıçasına saklayacağıma yemin ettim.

Üniversiteye ve, teyzemin de kaldığı başkente çok genç yaşlarda geldim. Odam o zamanlar Doktor Faust'unkine benziyordu. Her şey aynı şekilde karma karışıktı, sudan ucuz fiyatlara Servanica'daki* yahudi antikacıdan aldığım kitapların dolup taşıdığı yüksek dolaplar, yerküreleri, haritalar, küçük sürahiler, yıldız haritaları, hayvan iskeletleri, kafatasları, büyük dahilerin büstleri. Büyük yeşil sobanın arkasından Mefistofeles her an gezgin öğrenci olarak çıkabilirdi.

Her şeyi araştırıyor, öğreniyordum, sistemsiz, seçmeden, kimya, simya, tarih, astronomi, felsefe, hukuk bilimleri, anatomi ve edebiyat; Homer'i, Virgil'i, Ossian'ı, Schiller'i, Goethe'yi, Shakespeare'i, Cervantes'i, Voltaire'i, Molière'i, kuranı, uzayı, Kazanova'nın hatıratını okuyordum. Her geçen gün kafam daha da karışıyor, daha hayalci ve daha doğüstü oluyordum. Ve kafamda her zaman güzel ideal kadının hayali vardı, zaman zaman bir vizyon misali güllere gömülmüş, etrafını Amorcuklar sarmış, olimpik kıyafette, alçı Venüs'ün katı beyaz yüz hatlarıyla, gülen mavi gözlü ve teyzemin kadifemsi kakım kürklü Kazabaykasını giymiş olan bir kadının hayali.

Bir sabah, o kadının, hayalimin altınımsı sisleri arasından tekrar bütün gülümseyen tatlılığı ile çıkmasından sonra, beni çok samimi, neredeyse candan karşılayan ve hoşgeldin anlamında aklımı başımdan alan bir öpücük veren Kontes Sobol'a gittim. Herhalde kırk yaşlarındaydı, ama o yıkılmaz yaşam kadınları gibi hâla istek uyandırıcıydı, şimdi de kürklü bir ceket giymişti, bu seferki yeşil kadifeli susam kürküydü, ama, daha önceleri hoşuma giden o katılığından eser yoktu.

Tam tersine, bana karşı, fazlaca sorun çıkarmadan ona tapmama izin verecek kadar, merhametliydi.

Doğüstü budalalığımı ve masumiyetimi hemen farketmişti ve, beni mutlu kılmak onu eğlendiriyordu. Ve ben — genç bir tanrı gibi bahtiyardım. Dizlerinin önüne kapanıp, beni o zamanlar islah eden ellerini öpmeme izin vermesi ne keyifti öyle. Heyhat! ne harikulâde eller! böylesine güzel çizilmiş, böylesine zarif ve dolu ve beyaz, ve ne denli hoş gamzeczikleri var. Aslında bu ellere aşık olmuştum. Onlarla oynuyor, koyu kürk içerisine sokup çıkartıyor, alevlerin karşısında tutuyordum, onları seyretmeye doyamıyordum.«

Wanda istemeden ellerine baktı, bunu fark ettim ve gülümsemek zorunda kaldım.

»O zamanlar bende doğüstülüğün ağır bastığını, teyzemin gaddar kızcılık sopası vuruşlarında ve, iki sene sonra kur yaptığım aktrisin vuruşlarında olduğu gibi, sadece rollerine aşık oluşumdan görebilirsiniz. Daha sonra, yakınlaştırmayan meziyetli kadın rolünü oynayan, ama sonunda zengin bir yahudiyi bana yeğleyen, hayli saygın bir kadına hayranlık duydum. Görüyorsunuz, en katı esasları, en ideal hissiyatı ikiyüzlü bir tavırla gösteren bir kadın tarafından aldatıldım, satıldım: bu nedenle bu tip şiirsel, duygusal meziyetlerden son derece nefret etmekteyim; bana, bir Pompadour, bir Lucretia Borgia olduğunu söyleyecek kadar dürüst kadın verin, ve ben ona tapayım.«

Wanda ayağa kalktı ve pencereyi açtı.

»İnsanın hayalini körükleyecek, sınırlarını heyecanlandırarak, nabzını daha hızlı attıracak tuhaf bir üslubunuz var. Siz iptilâya, eğer dürüstse, hale takıyorsunuz. İdealiniz, cesur ve zekî bir kurtizan; oh! siz, bir kadını temelinden felâkete sürükleyecek bir erkeksiniz!«

---

* Lemberg'teki yahudi sokağı

Geceyarısı pencereye vuruldu, kalktım, pencereyi açtım ve ürktüm. Kürklü Venüs, aynı ilk defa gördüğümdeki gibi, dışarıda duruyordu.

»Hikâyelerinizle beni heyecanlandırdınız, yatağımda dönüp durdum ve uyuyamadım«, dedi, »gelin bana eşlik edin.«

»Hemen.«

İçeri girdiğimde, Wanda ateşini yaktığı şöminenin önüne çömelmişti.

»Sonbahar kendini belli ediyor«, diye başladı, »geceler hayli soğuk olmaya başladı. Tarafınızdan ayıplanmaktan korkuyorum, ama oda yeterince ısınmadan kürkümü çıkarmayacağım.«

»Ayıplamak mı — Sizi gidi şakacı! — biliyorsunuz —« onu kollarıma aldım ve öptüm.

»Tabii ki biliyorum, ama bu kürke olan büyük sevginiz nereden geliyor?«

»Doğuştan«, diye karşılık verdim, »çocukken dahi yatkınlığım vardı. Ayrıca kürkler sinirli mizacı olanları rahatlatan bir tesirde bulunurlar, bu tesir gerek genel, gerekse de doğal yasalara dayanır. İnsanın içerisini en azından aynı tuhafıkta gıdıklayan ve hiç kimsenin karşı koyamadığı fiziksel bir cazibedir. Bilim kısa bir zaman önce elektrik ile sıcaklık arasında olan bir bağın varlığını ispatladı, her ikisinin de insan organizması üzerindeki etkileri zaten aynıdır. Sıcak mıntıka daha ihtiraslı insan, sıcak atmosferse heyecanı yaratır. Aynı elektrik gibi. K e d i l e r i n varlığının hassas tinsel insanlar üzerindeki tıslımlı, rahatlatan etkisi bundandır, ve bu, hayvan dünyasının uzun kuyruklu yosmalarının, sevimli, kıvılcım fişkirtan elektrikli pillerin, Muhammed'in, Kardinal Richelieu'nün, Crebillon'un, Rousseau'nun, Wieland'ın sevgilileri haline gelmeleri bundandır.«

»Demek ki, kürk giymiş olan bir kadın«, diye haykırdı Wanda, »büyük bir kediden, güçlendirilmiş elektrikli bir pilden başka bir şey değil, öyle mi?«

»Şüphesiz«, diye karşılık verdim, »işte, kürkün iktidar ve güzelliğin sembolik anlamı olmasını kendime böyle açıklıyorum. Eski zaman hükümdarları ve asil efendiler kürkü bu bağlamda kendileri için kullandılar ve büyük ressamlar güzelliğin kraliçeleri için resmettiler. İşte bu yüzden Raphael Fornarina'nın ilahî vücudu ve Titian, sevgilisinin gülmisal bedeni için, koyu bir kürkten daha güzel bir çerçeve bulamadılar.«

»Öğreten erotik anlatımınız için teşekkür ederim«, dedi Wanda, »ama, siz bana her şeyi daha anlatmadınız, sizi kürke bağlayan özel bir nokta daha olmalı.«

»Evet, öyle«, dedim, »ıstırapta tuhaf bir cazibe bulduğumu, ihtirasımı zulümden, gaddarlıktan ve özellikle güzel bir kadının sadakatsızlığından başka körükleyebilecek bir şey olmadığını size defalarca anlatmıştım. İşte, böylesi bir kadını, bu, çirkinliğin estetiğinden oluşan tuhaf ideali, Nero'nun ruhunu bedeninde taşıyan Phryne'yi kürksüz tasavvur edemiyorum.«

»Anlıyorum«, dedi Wanda, »kürk bir kadına belirli bir hükümrancılık, heybet katıyor.«

»Sadece bu değil«, diye devam ettim, »benim bir »d o ğ a ü s t ü« olduğumu biliyorsunuz, her şeyin hayalimde köklendiğini ve orada yeşerdiğini. Erken geliştim ve, on yaşımdayken şehitlerin efsanelerini elime aldığım da aşırı hassaslanırdım; zindanlarda sararıp soluşlarını, demirler üzerine yatırılışlarını, oklarla delik deşik edilişlerini, ziftlere itilişlerini, vahşi hayvanların önüne atılışlarını, çarmıha gerilişlerini ve en dehşet işkenceler altında, bir nevi zevkle inleyişlerini okuduğumda, aslında hayran kalarak, ürperdiğimi hatırlıyorum. Kederlenmek, gaddar ıstıraplar çekmek bundan sonra benim için bir zevk haline geldi, ve hele güzel bir kadının eziyetini çekmek, çünkü benim için her zaman her şiirsellik, her şeytanîlik kadında yoğunlaşıyordu. Onunla bir kült sürdürüyordum.

Şehvanîyette bir azizlik görüyordum, kadındaki tek azizliği ve varlığının tek görevi olan güzelliğinde bir ilahîlik; cinsin üremesini sağlamak ise mesleği; kadında, doğanın kişiselleşmesini, *İsis*'i görüyordum, ve erkekte, kadının rahibini, kölesini görüyordum ve

kadını, eziyetinin, hatta kadının elinden gelen ölümünün şehvetli cennetmekânlık olduğu erkeğe karşı, aynı kendisine hizmet edeni ihtiyacı kalmayınca atan doğa gibi gaddar görüyordum.

Güçlü Brunhilde'nin gerdek gecesinde bağladığı Kral Gunther'i kıskanıyordum; efendi kadınının vahşi bir hayvan gibi avlamak için kurt derisini üzerine diktirdiği o zavallı trubaduru; cesur amazon Scharka'nın Prag yakınlarındaki ormanda pusuya düşürüp, esir aldığı, Divin kalesine götürdüğü ve belirli bir zaman eğlendikten sonra tekerleğe bağlattığı derebeyi Ctirad'ı kıskanıyordum —»

»İğrenç!«, diye haykırdı Wanda, »böylesi vahşi ırktan bir kadının eline düşmenizi isterdim, kurt derileri içerisinde, köpeklerin dişleri arasında veya tekerlek üzerinde şiirselliğiniz hemen kaybolurdu.«

»İnanıyor musunuz? Ben inanmıyorum.«

»Gerçekten de pek akıllı değilsiniz.«

»Olabilir. Ama, dinleyin. Daha sonra aç kurtlar gibi, en korkunç gaddarlıkların anlatıldığı hikâyeleri okumaya ve, bu hikâyelerin ve tahta oturmuş her kanlı zalimin; kâfirleri işkenceye sokan, yağda yakan, boğazını kestiren inkizitörlerin; dünya tarihinin sayfalarında şehvetli, güzel ve şiddet yatkını olarak anılan Libussa, Lucretia Borgia, Macaristan kraliçesi Agnes, Kraliçe Margot, İsebeau, Sultan Roxolane, geçen yüzyılın rus çariçeleri gibi kadınların resmedildikleri resimleri, baskıları özel bir zevk ile seyrediyordum, hepsi kürk veya kakımla çevrelenmiş cüppeler giyiyorlardı.«

»Ve böylece kürk sizin garip hayallerinizi çağırıştırıyor«, diye haykırdı Wanda, ve aynı anda o müthiş kürk mantosunu, koyu samur kürklerinin alımlı bir şekilde göğüslerinin ve kollarının üzerinde oynadığı bir şekilde, koketçe drape etti. »Şimdi kendinizi nasıl hissediyorsunuz, tekerleğe bağlanmış gibi her yanınız ağrımaya başladı mı?«

İhtirasın boyunduruğu altında, önünde diz çöküp, ona sarıldığımda, insanı delip geçen yeşil bakışları tuhaf ve alaylı bir hoşnutlukla üzerimdeydi.

»Evet — yeterince uzun bir zamandan beri içimde uyuyan en sevdiğim hayalimi uyandırdınız.« diye haykırdım.

»Peki, nasıl bir hayalmiş bu?« elini ensemin üzerine koydu.

Bu küçük sıcak elin altında, gözkapaklarının arasından nazikçe araştıran bakışların altında beni tatlı bir mayhoşluk sardı.

»Bir kadının, sevdiğim, taptığım güzel bir kadının esiri olmamak!«

Wanda »Ve bu yüzden kadının size eziyet etmesi!« diye sözümü böldü.

»Evet, başka birisine aitken, bana tekmeler atması, beni bağlaması ve kırbaçlaması.«

»Sizin kıskançlıktan delirmiş bir vaziyette rakibinizin karşısında geçtiğinizde, kadının küstahlıkta o denli ileri gidip, sizi rakibinize hediye etmesi ve onun vahşiliğine bırakması. Neden olmasın? Nasıl, son tablo hoşunuza daha mı az gider?«

Wanda'ya ürpererek baktım.

»Rüyalarımın daha fazlasını söylüyorsunuz.«

»Evet, biz kadınlar yaratıcıyızdır«, dedi, »dikkatli olun, idealinizi bulduğunuzda, size istediğinizden daha da gaddar davranabilir.«

»Öyle zannediyorum ki, idealimi buldum bile!« diye haykırdım ve kızaran yüzümü kucağına bastırdım.

»Yoksa, beni mi?« dedi Wanda, kürkünü yere attı ve kahkaha atarak, odada zıplamaya başladı; ben merdivenlerden aşağıya inerken, hâla gülüyordu, ve bahçede düşünceli düşünceli durduğumda, taşkın muzip gülüşlerini duyuyordum.

Wanda, bugün parkta bulduğumuzda, alaylı bir şekilde »Yani, idealiniz mi olacağım?« diye konuştu.

Başlangıçta yanıt bulamadım. İçimde çelişkili duygular kavga ediyordu. Bu arada o, taş kanepelerden birine oturmuş ve çiçeklerle oynayıyordu.

»Evet — öyle mi olacağım?«

Önünde diz çöktüm ve ellerine sarıldım.

»Sizden tekrar rica ediyorum, karım olun, bana sadık, dürüst karım; bunu yapamazsanız, idealim olun, ama çekinmeden, acımadan.«

»Eğer aradığım erkekseniz, size elimi vereceğimi biliyorsunuz«, diye ciddiyetle karşılık verdi Wanda, »ama, hayallerinizi gerçekleştirsem, bana daha çok müteşekkir olacağınıza inanıyorum. Evet, hangisini arzularsınız?«

»Hayalimde düşündüklerimin hepsinin doğanızda olduğuna inanıyorum.«

»Yanıyorsunuz.«

»Öyle zannediyorum ki«, diye devam ettim, »bir erkeği avucunuzun içinde tutmak, ona eziyet etmek sizi eğlendiriyor —«

»Hayır, hayır!«, diye heyecanlı bir şekilde haykırdı, »ama, belki« — düşündü. »Kendimi anlayamıyorum«, diye devam etti, »ama, size itiraf etmeliyim. Hayallerimi bozdunuz, kanımı kaynattınız; yavaş yavaş her şey hoşuma gitmeye başlıyor, Pompadour'u, II. Katherina'yı ve diğer tüm kendini düşünen, hafifmeşrep ve gaddar kadınları anlatırken gösterdiğiniz coşku, dayanılmaz bir şekilde beni çekiyor, ruhuma yerleşiyor ve beni, tüm kötülüklerine rağmen, yaşadıkları müddetçe esaretle tapılan ve mezarda dahi mucizeler yaratan bu kadınlara benzemeye itiyor.

Sonunda beni bir minyatür despot, evde kullanmak için bir Pompadour yapacaksınız.«

»Peki o zaman«, dedim heyecanla, »bu hoşunuza gidiyorsa, kendinizi doğanızın çizgilerine bırakınız, yalnız tam olarak; uslu ve sadık bir kadın olamıyorsanız, o zaman şeytan olunuz.«

Uykusuzdum, heyecanlıydım, güzel kadının yanında olmak beni ateş gibi sarmıştı; ne konuştuğumu bilmiyorum, ama ayaklarını öptüğümü, sonra ayağını tutup, ensemeye koyduğumu hatırlıyorum. O ise, ayağını hemen çekti ve neredeyse kızgın bir şekilde ayağa kalktı. »Severin, eğer beni seviyorsanız«, diye hızlı hızlı konuştu, sesi keskin ve hükümdardı, »o zaman bunlardan bahs açmayınız. Anlıyorsunuz, hiç bir zaman. Sonra, sahiden de —« Gülümsedi ve tekrar oturdu.

»Gerçekten ciddiyim«, dedim yarı hayal içerisinde, »size öylesine tapıyorum ki, bütün bir ömür boyunca yanınızda olabilme pahasına, yapacağınız her şeye tahammül etmek istiyorum.«

»Severin, sizi tekrar ikaz ediyorum.«

»Boşuna ikaz ediyorsunuz. Benimle istediğinizi yapabilirsiniz, yalnız beni kendinizden itmeyiniz.«

»Severin«, dedi Wanda, »ben kayıtsız, genç bir kadını, kendinizi böylesine teslim etmek, sizin için tehlikeli olabilir, sonunda gerçekten de oyuncağım olabilirsiniz; o zaman, bu deliliğinizi kötüye kullanmamdan sizi kim koruyacak?«

»Sizin asil varlığınız.«

»Hâkimiyet küstahlaştırır.«

»O zaman küstah ol«, diye haykırdım, »ayaklarınızla ez beni.«

Wanda kollarını ensemeye doladı, gözlerime baktı ve kafasını salladı. »Yapabileceğimi zannetmiyorum, ama senin için deneyeceğim, çünkü seni seviyorum Severin, hiç bir erkeği sevmediğim kadar.«

Bugün aniden şapkasını ve atkısını aldı ve onunla pazara gitmek zorunda kaldım. Orada bazı kırbaçlara baktı, köpekler için kullanılan kısa saplı uzun kırbaçlara.

»Bunlar yeterli olmalı«, dedi satıcı.

»Hayır, çok küçükler«, diye karşılık verdi Wanda bana yandan bakarak, »daha büyüğüne ihtiyacım var —«

»Herhalde bir buldog için?« dedi satıcı.

»Evet«, dedi, »aynı Rusya’da itaatsiz kölelere karşı kullanılanlar gibi.« Wanda en sonunda aralarından, gördüğümde içimi ürperten bir yanı olan bir tanesini seçti.

»Adyö, Severin«, dedi, »bana eşlik etmenize izin veremeyeceğim bir kaç alıveriş daha yapmak zorundayım.«

Veda ettim ve biraz dolaştım, geriye dönerken Wanda’yı bir kürkçüden çıkarken gördüm. Bana el salladı.

»Bir düşünün«, diye neşeyle başladı, »öncelikle sizin ciddî, düşünceli ruhunuza tutkun olduğumu hiç saklamadım; şimdi ise bu ciddî adamın kendisini bana teslim etmiş bir vaziyette, ayaklarımın altında olmasını görmek beni son derece hoşnut bırakıyor — acaba bu hoşnutluk uzun süre kalacak mı? Kadın, erkeği sever, köleyi ise, eziyet ettikten sonra ayağı ile iter.«

»Peki öyleyse, bana doydusyan, ayağınla it beni«, diye karşılık verdim, »kölen olmak istiyorum.«

»İçimde tehlikeli yatkinlıkların saklı olduğunu görüyorum«, dedi Wanda, bir kaç adım yürüdüktan sonra, »sen bunları uyandırıyorsun ve bu senin için iyi olmayacak, zevk müptelalığını, gaddarlığı, küstahlığı böylesine çekici anlatmayı iyi biliyorsun — bunları denemek istersem ve ilk önce sende, aynı, demir öküzün mucidini, çıkarttığı inlemenin, can veriş haykırıışlarının bir öküzünküne benzediğinden emin olmak için demir öküz içerisinde kızartan Dionys gibi denemek istersem, ne dersin.

Belki ben böylesi bir kadın Dionys’ sim?«

»Öyle olsun«, diye haykırdım, »o zaman hayallerim gerçek olur. İyi ya da kötü, her durumda seninim, sen seç. Beni, böğrümde saklı olan — şeytanî — son derece güçlü — kader yönlendiriyor.«

»Sevgilim!

Bugün ve yarın seni görmek istemiyorum, öbür sabah da sadece akşama, ve o zaman kölem olarak.

Sahiben

Wanda.«

»Kölem olarak« kelimelerinin altı çizilmişti. Sabah elime geçirdiğim Billett’i okudum, tekrar tekrar, ardından, bilge adamların hayvani olan bir eşeği getirttim, eyerlettim ve dağlara, ihtirasımı, hasretimi o güzelim Karpat doğasında uyuşturmaya gittim.

Döndüm, yorgun, aç, susuz ve aşık. Çabucak giyindim ve kısa bir zaman sonra kapısını çaldım.

»Girin!«

İçeri giriyorum. Işığın üzerinden aktığı beyaz bir atlas cüppe ve erguvanî atlastan, bol kakımlı Kazabayka giymiş, pudralı, karımsı saçlarında elmas bir diyadem, kollarını göğüs hizasında tutmuş, kaşları çatık odanın ortasında duruyordu.

»Wanda!« aceleyle ona doğru yürüyorum, kollarıma almak, öpmek istiyorum; o, bir adım geriye çekiliyor ve beni yukarıdan aşağıya süzüyor.

»Köle!«

»Sahibem!« Diz çöküyorum ve elbisesinin eteklerini öpüyorum.

»Böyle iyi.«

»Oh! öylesine güzelsin ki.«

»Hoşuna gidiyor muyum?« Aynanın önüne gitti ve kendisine gururlu bir hoşlanışla baktı.

»Çıldıracağım!«

Odada etrafa baktım.

»Hayır«, diye bağırdı, »öyle kal!« Şömineye gitti, pervazdan kırbacı aldı ve, bana bir gülümsemeyle bakarak, kırbacı havada şaklattı, ardından kürklü ceketinin kollarını yavaş yavaş kıvrırmaya başladı. »Hârika kadın!« diye haykırdım.

»Sus, köle!« birden kötü kötü bakmaya başladı, hatta vahşice ve beni kırbaçladı; bir sonraki anda ise, hafifçe kolunu enseme doladı ve merhametli bir şekilde bana doğru eğildi. »Canını acıttım mı?« diye yarı utangaç, yarı korkarak sordu.

»Hayır!« diye karşılık verdim, »olsa bile, senin bana vereceğin acılar benim için bir zevktir. Seni eğlendiriyorsa, kırbaçla beni.«

»Ama bu benim hoşuma gitmiyor.«

Beni tekrar garip bir sarhoşluk sardı.

»Kırbaçla beni«, diye rica ettim, »acımadan kırbaçla beni.«

Wanda kırbacı salladı ve iki defa vurdu. »Yetti mi sana bu?«

»Hayır.«

»Cidden mi hayır?«

»Kırbaçla beni, lütfen, bu benim için bir zevk.«

»Tabii, ciddî olmadığımı biliyorsun«, diye karşılık verdi, »canını yakabilecek kadar kalpsiz olmadığımı biliyorsun. Bu vahşi oyundan tiksiniyorum. Kölesini gerçekten kırbaçlayan kadın olsaydım, dehşete düşerdin.«

»Hayır Wanda«, dedim, »ben seni kendimden çok seviyorum, ölümüne sana teslim oldum, gerçekten de benimle istediğini yapabilirsin, küstahlığın neyi istiyorsa.«

»Severin!«

»Beni ayaklarının altına al!« diye haykırdım ve kendimi, suratım yerde, önüne attım.

»Komedi olan herşeyden nefret ederim.« dedi Wanda sabırsız.

»O zaman bana cidden eziyet et.«

Korkunç bir suskunluk.

»Severin, seni son kez uyarıyorum«, diye başladı Wanda.

»Beni seviyorsan, bana karşı gaddar ol«, diye yalvardım ona bakarak.

»Seni seviyorsam mı?« diye tekrarladı Wanda. »Peki öyleyse!« geriye döndü ve bana karanlık bir gülümsemeyle bakmaya başladı. »O z a m a n k ö l e m o l v e b i r k a d ı n ı n e l i n e d ü ŧ m e n i n n e d e m e k o l d u ğ u n u ö ğ r e n.« Aynı anda bana bir tekme attı.

»Söyle köle, nasıl hoşuna gidiyor mu bu?«

Ardından kırbacı salladı.

»Şimdi kalk!«

Ayağa kalmayı denedim. »Öyle değil«, dedi, »diz çok.«

İtaat ettim ve o beni kırbaçlamaya başladı.

Kırbaç vuruşları hızla ve sertçe sırtıma, kollarıma inmeye başladılar, her birisi etimi kesiyordu ve yanmaya başlıyordu, ama acılardan zevk alıyordum, çünkü taptığım, her an canımı onun için verebileceğim kadından geliyorlardı.

Durdu. »Yavaş yavaş hoşuma gitmeye başlıyor«, dedi, »bugün için yeterli, ama şeytanî bir merak, ne kadar dayanabileceğini soruyor içimde, gaddar bir zevk seni kırbacımın altında sarsılmanı, kıvrılmanı görmek ve nihayet inleneni, sızlamayı duymak istiyor, ta ki merhamet dileyene ve seni acımasızca kırbaçlamaya devam edip, bayılıta kadar. Ruhumdaki tehlikeli unsurları uyandırdın. Hadi, kalk artık.«

Eline, dudaklarımı dokundurmak için sarıldım.

»Ne edepsizlik.«

Beni ayağı ile itti.

»Gözümün önünden defol, köle!«

Bütün gece ateşler içerisinde gibi karışık rüyalar gördükten sonra, uyandım. Daha gün tam ışımamıştı.

Hatırladığım bunca şeyden gerçek olan neydi? Neleri yaşadım, neleri rüyamda gördüm? Kırbaçlandım, bu kesin, hâla her kırbaç vuruşunu hissedebiliyorum, vücudumdaki yanan, kızıl çizgileri sayabiliyorum. Beni gerçekten kırbaçladı. Evet, şimdi herşeyi hatırlıyorum.

Hayallerim gerçek oldu. Nasıl hissediyorum kendimi? Hayalimin gerçek olması, beni hayal kırıklığına uğrattı mı?

Hayır, sadece biraz yorgunum, ama onun gaddarlığı beni zevke boğuyor. Oh! nasıl seviyor, nasıl tapıyorum ona! Heyhat! tüm bunlar hissettiklerimi, ona nasıl kendimi teslim edeceğimi anlatamıyor. Kölesi olmak ne mutluluk.

Balkondan beni çağırıyor. Hızlı hızlı merdivenleri çıkıyorum. İşte, eşikte duruyor ve nazikçe elini uzatıyor. Ona sarıldığımda ve kafasını göğsüme yasladığında »Utaniyorum«, diyor.

»Ne?«

»Lütfen dünkü çirkin olayı unutmaya çalışın«, diyor titreyen bir ses tonuyla, »o müthiş hayallerinizi gerçekleştirdim, şimdi akliselim olmalıyız ve mutlu bir şekilde birbirimizi sevmeliyiz, ve bir yıl sonra karınız olacağım.«

»Sahibem«, diye haykırdım, »ve ben köleniz!«

»Kölelik, gaddarlık ve kırbaç gibi kelimelerden bahs etmeyiniz«, diye araya girdi Wanda, »kürkün haricinde, bunlardan hiç birisini göremeyeceksiniz; haydi, yardım edin de, kürkümü giyeyim.«

Üzerinde okunu atmış olan bir Amor'un durduğu küçük bronz saat, geceyarısını çalıyordu.

Kalktım, gitmek istiyordum.

Wanda hiç bir şey demedi, ama bana sarıldı ve Osmanlı'ya çekti ve yeniden beni öpmeye başladı ve bu dilsiz lisanda öylesine anlayışlı, ikna edici bir şey vardı ki —

Ve o, anlamaya cesaret edemediğim daha çok şey söyledi, Wanda'nın varlığı üzerinde süzgül bir hamiyet vardı ve o yarı kapalı, loş gözlerinde, saçlarının beyaz pudra altında hafifçe parlayan kızıl akışında, o, her hareketinde etrafında çıtırdayan beyaz ve kızıl atlasta, lâkayt bir şekilde sarındığı Kazabaykasının köpüren kakımında öylesine şehvanî yumuşaklık vardı ki.

»Senden rica ediyorum«, diye kekeledim, »ama, kızacaksın.«

»Benimle istediğini yap«, diye fısıldadı.

»Hadi, beni tekmele, lütfen, yoksa çıldıracağım.«

»Sana yasaklamamış mıydım«, dedi Wanda sertçe, »ama, sen değişmezsin.«

»Ah! öylesine aşığım ki.« Diz çökmüştüm ve yanan yüzümü kucağına bastırıyordum.

»Gerçekten de inanıyorum ki«, dedi Wanda, düşünceli, »senin bu çılgınlığın sadece şeytanî ve doyumsuz bir şehvaniyet. Bizim gayri tabiiğimiz böylesi hastalıkların yaratıyor. Daha az erdemli olsaydın, tamamen akliselim olurdu.«

»Hadi, o kadar akıllıymış gibi davranma«, diye mırıldandım. Ellerim saçlarında ve göğüslerinin üzerinde inip kalkan, aynı ayışığında parıldayan, insanın aklını alan bir dalga gibi parlayan kürkte geziniyordu.

Ve öpüyordum onu — hayır, o beni öpüyordu, öylesine vahşice, öylesine acımasızca, sanki öpücükleri ile beni öldürmek istiyormuş gibi. Heyezandaymışım gibiydim, akliselametimi çoktan kayıp etmişim, ve nihayette nefes alamıyordum. Kendimi ondan çekmeyi denedim.

»Ne oldu?« diye sordu Wanda.

»Korkunç ıstıraplar çekiyorum.«

»Istırap mı?« — alaylı bir kahkaha attı.

»Gül sen!«, diye inledim, »anlamıyorsunuz, nasıl —«

Birden ciddileşti, elleriyle kafamı doğrulttu ve beni sert bir hareketle göğsüne doğru çekti.

»Wanda!« diye kekeledim.

»Doğru, ıstırap çekmek hoşuna gidiyor ya«, dedi ve yeniden gülmeye başladı, »ama bekle, ben seni akliselim yapacağım.«

»Hayır«, dedim, »ilelebet ya da sadece mutlu bir an için benim olmak istediğini sormayacağım sana, mutluluğumu tadmak istiyorum; sen şimdi benimsin ve seni kaybetmek, sana hiç bir zaman sahip olamamaktan daha iyidir.«

»İşte böyle akıllı ol«, dedi ve beni tekrar o ölümcül dudakları ile öptü, ve kakımı ile tenteneli gömleğini yırttı ve çıplak göğsü göğsüme değerek dalgalandı.

Ardından kendimi kaybettim —

Ancak elimden kan damladığını gördüğümde kendime geldim ve hissiz bir şekilde sordum: »Beni tırmaladın mı?«

»Hayır, ama zannedersen ısırıldım.«

Yaşamın her ilişkisinin, yeni bir kişi araya girdiğinde nasıl başka bir yüz kazanıyor olması gerçekten de çok garip.

Hârîka günler geçirdik birlikte, dağları, gölleri ziyaret ettik, birlikte okuduk ve Wanda'nın resmini bitirdim. Ve, nasıl severdik birbirimizi, nasıl gülümseyici idi alımlı yüzü.

Bir kadın arkadaşı, boşanmış bir kadın, biraz daha yaşlı, biraz daha deneyimli ve Wanda'dan daha az vicdanlı, geldi ve her konuda etkisini gösterdi.

Wanda kaşlarını çatıyor ve bana karşı belirli bir sabırsızlık gösteriyordu.

Yaklaşık ondört günden beri bu tahammül edilemeyecek zorunluluk. Arkadaşı onunla oturuyor, hiç yalnız kalmıyoruz. Her iki kadını da beyefendiler çevirmiş. Bu ciddiyetimle, bu efkârımla ahmakça bir rol oynuyorum. Wanda bana bir yabancı gibi davranıyor.

Bugün, gezintilerimizden birinde, benimle geride kaldı, bunu bilerek yaptı ve ben sevindim. Ama bana söyledikleri...

»Arkadaşım sizi nasıl sevebildiğimi anlamıyor, sizi güzel de bulmuyor, çekici de, sabahtan akşama bana başkentteki parlak havaî yaşamı anlatıyor, orada neler yapabileceğimi, hangi büyük partileri bulabileceğimi, bağlamak zorunda kalacağım asil ve güzel tapıcıları. Ama, ne yapayım, sizi seviyorum.«

O anda nefesim kesiliverdi, ardından: »Wanda, mutluluğunuzun önünde durmayı kesinlikle istemem. Bundan sonra bana riayet etmeyiniz.« dedim. Bunu söylerken şapkamı çıkardım ve onun önden gitmesine olanak verdim. Bana şaşkınca baktı, ama herhangi bir karşılık vermedi.

Geriye dönerken tesadüfen yakınına geldiğimde, gizlice elimi sıktı ve bana öylesine sıcak, mutlu edici baktı ki, bu günlerin bütün ıstırapları hemen unutuldu, bütün yaraları anında sarıldı.

Onu ne kadar sevdiğimi şimdi tekrar biliyorum.

»Arkadaşım seni şikâyet etti.« dedi Wanda bugün.

»Onu ne kadar hor gördüğümü hissetmiş olmalı.«

»Onu neden hor görüyorsun küçük budala?« dedi Wanda ve elleriyle kulaklarımdan tuttu.

»Ne kadar ikiyüzlü«, dedim, »sadece meziyetli olan ya da açıkça zevk için yaşayan bir kadına saygı gösteririm.«

»Yani benim gibi«, diye şakayla karşılık verdi Wanda, »ama gördüğün gibi çocuğum, bir kadın çok nadiren böyle olabilir. Erkek gibi ne böylesine neşeli şehvanî, ne de ruhen özgür olabilir, kadının sevgisi her zaman şehvanîyetle, ruhî yatkınlığın bir karışımıdır. Kadının kalbi, kendisi sürekli değişkenken, erkeği ebediyen bağlamak ister; işte bu yüzden iradesinden bağımsız ruhuna bir çelişki, yalan ve dolandırıcılık gelir ve karakterini bozar.«

»Şüphesiz öyledir«, dedim, »kadının aşka yüklemek istediği transdantal karakter, kadını sadakatsızlığa iter.«

»Ama dünya da onu istiyor«, diye lafımı böldü Wanda, »bu kadına bak, Lemberg'te kocasını ve sevgilisini ve burada da kendisine tapan birisini buldu, ve hepsini de aldatıyor, ama ona rağmen herkes tarafından beğeniliyor ve saygınlık kazanıyor.«

»Bana ne!«, diye haykırdım, »yalnız seni oyununun dışında bıraksın, ama baksana, sana bir mal gibi davranıyor.«

»Neden olmasın?« diye konuşmamı böldü güzel kadın heyecanlı bir şekilde. »Her kadın çekiciliğini kullanma içgüdüsüne, yatkınlığına sahiptir, ve aşksız, zevk almadan kendini teslim etmenin iyi yanları var, insan hayli soğukkanlı kalıyor ve kendi yararına davranabiliyor.«

»Wanda, bunları sen mi söylüyorsun?«

»Neden olmasın«, dedi, »sana şimdi söyleyeceklerimi iyi aklında tut: s e v d i ğ i n b i r k a d ı n ı n y a n ı n d a k e n d i n i h i ç g ü v e n d e h i s s e t m e, çünkü kadının doğası düşündüğünden çok daha fazla tehlikeleri içerir. Kadınlar ne onlara tapanların ve savunucularının onları yaptıkları kadar iyidirler, ne de düşmanlarının yaptığı kadar kötü. K a d ı n ı n k a r a k t e r i, k a r a k t e r s i z l i k t i r. En iyi kadın anında çamura batabilir ve en kötü kadın beklenmeyen bir anda büyük ve iyi şeyler yapabilir ve hor görenlerini utandırabilir. Hiç bir kadın, en ilahî, en pis, en temiz düşünceleri düşünmeye, duyguları hissetmeye, hareketlerde bulunmaya muktedir olduğundan, ne kötü ne de iyidir. Kadın, tüm ilerlemeye rağmen, doğaya nasıl geldiyse öyledir, o anki hislerine göre hem sadık, hem sadakatsız, hem âlicenap hem de gaddar davranacak kadar vahşi bir karaktere sahiptir. Her zaman ciddî, derin öğrenim âhlakî karakteri yaratmıştır; bu nedenle erkek, ne kadar

menfaatperest, ne kadar kötü niyetli olsa da, hep prensipli davranır, kadın ise her zaman hisleri ile hareket eder. Bunu hiç bir zaman unutmama ve sevdiğin bir kadının yanında kendini hiç güvende hissetme.«

Arkadaşı gitti. Nihayet onunla başbaşa kaldığım bir akşam. Wanda, sanki bana vermediği tüm sevgisini bu akşama saklamış gibi, böylesine lütufkâr, böylesine içten, böylesine merhamet dolu.

Dudaklarını öpmek, kollarında ölmek ne mutluluk ve, nasıl da böylesine kendisini bırakmış, bana teslim etmiş ve nasılda gözlerimiz mutluluktan sarhoş içiçe geçiyor.

Bu kadının benim, sadece benim olmadığına inanamıyorum.

»Bir noktada haklı o«, diye başladı Wanda, hareket etmeden, sadece uykudaymış gibi gözlerini açarak.

»Kim?«

Ses çıkarmadı.

»Kadın arkadaşın mı?«

Kafasını salladı. »Evet. Haklı, sen erkek değil, bir hayalperest, hoş bir tapıcısın, ve emsalsiz bir köle olurdun şüphesiz, ama seni zevç olarak düşünemiyorum.«

Ürperdim.

»Neyin var? titriyormusun?«

»Seni kaybedebileceğim düşüncesi beni sarsıyor.«, diye karşılık verdim.

»Ne oldu, şimdi daha mı az mutlusun?« diye karşılık verdi, »senden önce başkalarına ait olduğum, senden sonra da başkalarının bana sahip olacağı hoşnutluğundan bir şeyler mi alıyor, ve başka birisinin seninle aynı anda mutlu olmasından daha mı az zevk duyarsın?«

»Wanda!«

»Gördün mü«, diye devam etti, »bu bir çıkış yolu. Beni hiç kaybetmek istemiyorsun, beni seviyor ve ruhen de, seninle ebediyen yaşamak isteyeceği kadar beni çekiyorsun, senin yanında başka birini de —«

»Bu ne düşünce!«, diye haykırdım, »beni dehşete düşürüyorsun.«

»Peki, beni daha az mı seviyorsun?«

»Tam tersine.«

Wanda sol koluna dayanarak kalkmıştı. »Öyle zannediyorum ki«, dedi, »bir erkeği ilelebet kendine bağlamak için, ona öncelikle sadık kalmamak gerekiyor. Hangi uslu kadına bir kurtizana tapıldığı gibi tapılmıştır ki?«

»Gerçekten de sevilen kadının sadakatsızlığında belirli acımsı bir heyecan yatmaktadır, şehvanîyetin en ulusu.«

»Senin için de mi?« diye sordu Wanda.

»Benim için de.«

»Sana bu iyiliği yaparsam?« diye alaylı bir şekilde konuştu Wanda.

»Böyle korkunç bir ıstırap çekeceğim, ama sana daha çok tapacağım«, diye karşılık verdim, »ama beni aldatmamalısın, sadece bana: tek seni seveceğim, ama hoşuma giden herkesi de mutlu edeceğim diyebilecek şeytanî büyüklüğü göstermelisin.«

Wanda kafasını salladı: »Aldatmaya karşıyım, dürüstüm, ancak hangi erkek gerçeğin ağırlığına dayanabilir. Sana: bu şehvanî neşeli hayat, bu kâfirlik benim idealim deseysen, dayanabilecek gücün olur muydu?«

»Mutlaka. Senden gelecek herşeye dayanabilirim, sadece seni kaybetmeye dayanmam. Bana karşı ne kadar duyarsız olduğunu da hissediyorum.«

»Ama Severin —«

»Öyle değil mi«, dedim, »ve bu yüzden —«

»Bu yüzden istiyorsun ki —« muzipçe gülümsedi — »nasıl tahmin ettim mi?«

»Kölen olmayı istiyorum!« diye haykırdım, »senin, istediğin gibi davranacağın ve sana hiç bir zaman yük olmayacak iradesiz, mutlak mülkiyetin. Sen yaşamı tüm doluluğu ile

yaşarken, bol lüks içerisinde neşeli mutluluğu, Olymp'in aşkını tadarken, sana hizmet etmek, ayakkabılarını giydirmek istiyorum.«

»Aslında haksız da değilsin«, diye karşılık verdi Wanda, »çünkü sadece kölem olarak başkalarını sevmeme tahammül edebilirsin, hem antik dünyanın zevkini tatma özgürlüğü esaretsiz düşünülemez. Oh! önünde insanların diz çökmesini, titremelerini görmek tanrıya benzerliğin duygusunu verir herhalde. Kölelerim olsun istiyorum, duydun mu, Severin?«

»Kölen değil miyim?«

»O zaman dinle beni«, diye heyecanlı heyecanlı elimi tutarak konuştu Wanda, »sevdiğim müddetçe senin olmak istiyorum.«

»Bir ay?«

»Belki de iki.«

»Ondan sonra?«

»Ondan sonra kölemsin.«

»Peki sen?«

»Ben mi? daha ne soruyorsun? ben bir tanrıçayım ve bazen sessizce, tamamen sessiz ve gizlice Olymp'inden yanına ineceğim.«

»Ama tüm bunlar«, diye başını ellerine dayamış ve bakışlarını uzaklara dikmiş bir vaziyette konuştu Wanda, »hiç bir zaman gerçekleşmeyecek olan altın bir hayal.« Ruhunun üzerinde korkunç bir kızgın hüznü akmıştı; onu böyle hiç görmemiştim.

»Neden gerçekleşemez?« diye başladım.

»Bu ülkede kölelik olmadığı için.«

»O zaman köleliğin olduğu bir ülkeye gideriz bizde, şarka, Türkiye'ye örneğin.«, dedim hararetle.

»Severin — gerçekten de — benim«, diye karşılık verdi Wanda. Gözleri yanıyordu.

»Evet, cidden kölen olmak istiyorum«, diye devam ettim, »üzerimdeki hükümlerinin yasalar tarafından kutsanmasını, yaşamımın elinde olmasını, bu dünyada hiç bir şeyin beni senden koruyamamasını veya kurtaramamasını arzuluyorum. Oh! bu ne şehvanîyettir öyle, yaşamım keyfiyetine, kaprisine, parmağının tek bir hareketine bağlı olursa. Ve, merhamet gösterip, kölenin, yaşamına ve ölümüne karar verecek olan dudaklarını öpmesine izin vermen ne mutluluk olacaktır!« Önüne diz çöktüm ve kızgın alnımı dizlerine dayadım.

»Ateşin var Severin«, dedi Wanda heyecanla, »beni gerçekten de sonsuz seviyor musun?« Bana sarıldı ve beni öpücüklere boğdu.

»İstiyor musun?« diye başladı tereddütlü bir şekilde.

»Sana tanrı önünde, onurum üzerine yemin ederim ki, ben senin kölenim, nerede ve ne zaman istersen, ne zaman emredersen« diye haykırdım kendime hâkim olamamış bir şekilde.

»Ya, gerçekten dediğini yaparsam?« dedi Wanda.

»Yap.«

»Bana tapan ve benim de içten sevdiğim bir erkeğin, kendisini bana böylesine teslim etmiş olduğunu, keyfime, o an ki hislerime bağlı olduğunu, benim kölem olduğunu bilmek, bana benzeri olmayan bir hoşnutluk veriyor«, dedi bunun üzerine, »ama ben —«

Bana tuhaf bir şekilde baktı.

»Hayli hafifmeşrep olursam, kabahati sendedir —« diye devam etti — »daha şimdiden benden korktuğunu zannediyorum, ama bana yemin ettin.«

»Ve yeminimi tutacağım.«

»Bunu ben sağlarım, merak etme«, diye karşılık verdi. Şimdi böyle hoşuma gidiyor, tanrı adına artık sadece hayal görmeyeceğini söyleyebilirim. Kölem olacaksın, ve ben — ben de »K ü r k l ü V e n ü s« olmaya çalışacağım.

Bu kadını nihayet tanıdığımı, anladığımı zannediyordum, ve şimdi ise, yeniden baştan başlamak zorunda olduğumu görüyorum. Önceleri nasıl hayallerime karşı çıkmıştı ve şimdi nasıl hayallerimi ciddiyetle gerçekleştirmeye çalışıyor.

O istediği müddetçe kölesi kalacağıma namusum üzerine söz verdiğim ve yemin ettiğim bir sözleşme hazırladı.

Kolunu boynuma dolamış bir şekilde, bu duyulmamış, inanılmaz metni okuyor, her cümleyi bir öpücük noktılıyor.

»Ama sözleşme sadece benim görevlerimi içeriyor«, diyerek takıldım ona.

»Bittabii«, diye karşılık verdi büyük bir ciddiyetle, »artık sevgilim değilsin, ben de sana karşı olan bütün sorumluluktan ve dikkatten arındım. Sana olan teveccühümü bir merhamet olarak görmelisin, hiç bir hakkın yok ve hiç bir hak talep edemezsin. Senin üzerinde olan hükümlerimin sınırı olamaz. Adam; köpekten iyi olmadığını, cansız bir şey olduğunu bil; sen benim malımsın, istediğim zaman eğlence olacağına inandığımda kırabileceğim oyuncuğimsin. Sen hiç bir şeysin, ben herşey. Anladın mı?« Güldü ve beni tekrar öptü, gene de bir ürpertiye kapıldım.

»Bazı koşullar dayatmama izin vermeyecek misin —« diye başladım.

»Koşullar mı?« kaşlarını çattı. »Bak sen! şimdiden korkmaya başladın veya pişmansın, ama tüm bunlar artık çok geç, yemin ettin ve namus sözü verdin. Peki, anlat bakalım.«

»Öncelikle sözleşmemize, beni hiç bir zaman terk etmeyeceğine dair bir madde alınmasını istiyorum, ve sonra, beni sana tapan birisinin vahşiliğine bırakmayacağını —«

»Ama Severin« dedi Wanda titreyen bir ses tonuyla, gözlerinde yaşlar, »nasıl inanabilirsin, seni, beni böylesine seven, kendini böylesine elime teslim eden bir erkeği —« sustu.

»Hayır, hayır!« dedim, ellerini öpücüklere boğarak, »senden gelecek ve namusumu lekeleyebilecek hiç bir şeyden korkmuyorum, bu çirkin ânı affet.«

Wanda mutlu bir şekilde gülümsedi, yanaklarını yanaklarıma dokundurdu ve derin derin düşünüyor gibiydi.

»Bir şeyi unuttun« diye yaramazca fısıldadı, »en önemlisini.«

»Bir koşul mu?«

»Evet, hep kürk giymek zorunda oluşumu«, dedi Wanda, »ama buna yazılı olmadan da söz veriyorum, bana despot olma hissini verdiği için hep kürk giyeceğim, ve sana karşı çok gaddar olacağım, anlıyor musun?«

»Sözleşmeyi imzalayayım mı?« diye sordum.

»Şimdi değil«, dedi Wanda, »önce senin getirdiğin koşullarını ekleyeceğim, hem sözleşmeyi zamanında ve yerinde imzalayacaksın.«

»Konstantinopol'de mi?«

»Hayır. Fikrimi değiştirdim. Herkesin kölesi olduğu bir yerde, benim de bir kölemin olmasının ne değeri var; burada, bu okumuş, soğukkanlı, darkafalı dünyamızda s a d e c e b e n i m b i r k ö l e m o l m a s ı n ı istiyorum, yasaların değil, hakkımın ya da kaba şiddetin değil, güzelliğimin ve ruhumun gücünün bana teslim ettiği bir kölem olmasını istiyorum. Bunu pikant buluyorum. Her şeye rağmen, tanınmadığımız bir ülkeye gideceğiz ve senin, hiç kimseye dikkat etmeden uşağım olarak hareket edebileceğin bir yere. Belki İtalya'ya, Roma'ya veya Napoli'ye gideriz.«

Wanda'nın Osmanlı'sı üzerinde oturuyorduk, üstünde kakımlı ceketi vardı, açık saçları sırtına aslan yelesi gibi düşmüştü ve dudaklarıma yapışmış, ruhumu emiyordu. Başım dönüyor, kanım kaynamaya başlamıştı, kalbim kalbi üzerinde şiddetli atıyordu.

»Tamamiyle elinde olmak istiyorum Wanda«, diye haykırdım aniden, düşünme yetimi kaybettiğim veya irademi kullanamadığım ihtirasımın girdaplarına kapılmış bir şekilde, »koşulsuz, engelsiz hükümlerimin altında, keyfinin merhametine ve merhametsizliğine kendimi teslim etmek istiyorum.« Bunları söylerken, Osmanlı'dan aşağıya ayaklarına kaymışım ve mayhoş bir şekilde ona bakıyordum.

»Şu anda ne kadar güzelsin«, dedi, »cezbe kaymış gözlerin beni haza boğuyor, bayıltıyor, hele ölümüne kırbaçlandığında, ölmek üzereyken ne tatlı olurdu bakışların. Sende şehitlerin gözleri var.«

Bazen kendimi böylesine koşulsuz, tamamiyle bir kadının eline teslim edişim, beni korkutuyor. Ya ihtirasımı, hükümranlığımı kötüye kullanırsa?

O zaman, çocukluğumdan beri hayallerimi belirleyen, içimi tatlı bir ürpertiye sokan şeyleri yaşayacağım. Ahmakça bir korku! Oynadığı oyun, yaramaz bir oyun, fazla bir şey değil. Beni de seviyor ve o kadar iyi ki bana, asil bir ruhu var, sadakatsizlik yapamayacak kadar; ama, her şey elinde — i s t i y o r s a y a p a b i l i r — bu şüphede, bu korkuda ne kadar cazibe var.

Şimdi Manon l'Escault'u ve sevgilisini başkasının metresi olduğunda bile, hatta işkencede bile hâla seven zavallı Şövalyeyi daha iyi anlıyorum.

Aşk, meziyet, başarı tanımaz, seviyor ve affediyor ve her şeye tahammül ediyor, çünkü buna mecbur; bizi kararımız yönlendirmiyor, bulduğumuz iyi yanlar veya hatalar değil, bizi teslim olmaya itenler veya korkutanlar. Bizi iten, o tatlı, hüznü, gizemli şiddettir, ve biz de düşünmeyi, hissetmeyi, istemeyi bırakıyor, ve nereye itildiğimizi sormuyoruz bile.

Bugün gezintide ilk defa, atletik yapısı, güzel yapımlı yüzü ve ortaya çıkışındaki lüksle dikkat çeken bir Rus prens görüldü. Bayanlar ona, vahşi bir hayvana bakar gibi hayranlıkla bakıyorlardı, ama o istifini bozmadan, hiç kimseyi dikkate almayan bir alımla, biri kırmızı atlas giymiş bir zenci olan, diğeri de parıldayan silahlarını kuşanmış bir Çerkes iki hizmetçinin eşliğinde yollarda yürüyordu. Aniden Wanda'yı gördü, o soğuk, insanın içine işleyen bakışlarını ona yöneltti, hatta başını çevirdi, ve Wanda yanından geçtikten sonra, durdu ve arkasından baka kaldı.

Ve Wanda — onu o yanan yeşil gözleriyle neredeyse yedi bitirdi — ve, onunla tekrar karşılaşmak için her gerekeni yaptı.

Yürüyüşündeki, hareketlerindeki, ona bakışındaki kurnaz koketlik karşısında yutkunamadım bile. Eve giderken, bununla ilgili bir şey söyledim. O sadece kaşlarını çattı.

»Ne istiyorsun«, dedi, »prens, hoşuma gidebilecek bir erkek, gözümü kamaştırıyor, ve ben özgürüm, istediğimi yapabilirim —«

Korkarak, »Beni artık sevmiyor musun —« diye kekeledim.

»Sadece seni seviyorum«, diye karşılık verdi, »ama, prensin bana kur yapmasına izin vereceğim.«

»Wanda!«

»Sen benim kölem değil misin?« dedi sakince. »Ben, Venüs değil miyim, kürkteki gaddar, Kuzey'li Venüs?«

Sustum; sözlerinin beni kelimenin tam anlamıyla parçaladığını hissediyordum, soğuk bakışları, kalbime giren bir hançer gibiydi.

»Hemen prensin ismini, kaldığı evi, bütün ilişkilerini öğreneceksin, anladın mı?« dedi.

»Ama —«

»Ama yok. İtaat et!«, diye bağırdı Wanda, kendisinde olduğunu tahmin edemeyeceğim bir sertlikte. »Bütün sorularına yanıt verebilecek durumda olmadan gözümün önüne gelme.«

Wanda'ya ancak öğleden sonra istediği yanıtları getirebildim. Koltuğuna yaslanmış gülümseyerek dinlerken, beni bir hizmetçi gibi ayakta bıraktı. Sonra başını salladı, hoşnut görünüyordu.

»Ayak taburesini ver!« diye kısaca emretti.

İtaat ettim ve, tabureyi önüne koyduktan ve o ayaklarını üzerine yasladıktan sonra, önüne diz çöktüm.

Kısa bir aradan sonra, üzgünce »Bunun sonu nereye varacak?« diye sordum.

Muzip bir kahkaha attı. »Daha başlamadı ki.«

»Düşündüğümden daha da kalbsizsin.« diye kırgın karşılık verdim.

»Severin«, diye başladı Wanda, »daha hiç bir şey yapmadım, hiç bir şey, ve sen şimdiden beni kalbsiz olmakla suçluyorsun. Hayallerini gerçekleştirdiğimde, neşeli, özgür bir yaşam sürdürdüğümde, bana tapanların etrafımda dolandıklarında ve, aynı idealin gibi, sana tekmeler attığımda ve seni kırbaçladığımda ne olacak?«

»Hayallerimi çok ciddiye alıyorsun.«

»Ciddîye mi? Gerçekleştirdiğimde şaka yapamam ya«, diye karşılık verdi, »oyundan, komediden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. Böyle olmasını sen istedin. Fikir benim miydi, senin mi? Ben mi seni baştan çıkardım, yoksa sen mi aklımdakileri körükledin? Şimdi ise gayet ciddiyim.«

»Wanda«, diye sevgi dolu karşılık verdim, »beni sakince dinle. Birbirimizi öylesine sonsuzca seviyoruz, öylesine mutluyuz, bütün geleceğimizi bir anlık keyfine mi kurban edeceksin?«

»Artık bu keyif değil!« diye haykırdı.

»Peki ne?« diye sordum dehşete kapılarak.

»Herhalde hep içimdeydi«, dedi sakince ve düşünceli, »belki hiç gün yüzüne çıkmazdı, ama sen uyandırdın, geliştirdin ve şimdi, beni dolduran, zevk aldığım, muhteşem bir güdüye dönüştüğü anda, başka türlü davranamayacak, davranmak istemediğim bir anda, sen geriye dönmek istiyorsun — sen — sen erkek misin?«

»Sevgili, değerli Wanda!« onu okşamaya, öpmeye başladım.

»Bırak beni — sen erkek değilsin —«

»Ve sen!« diye köpürdüm.

»Ben dikkafalıyım«, dedi, »bunu biliyorsun. Hayal kurmada pek güçlü değilim ve uygulamada da senin gibi zayıf değilim; bir şeyi yapmaya karar verdiğim zaman, onu yaparım, hem de ne kadar direnç görürsem o kadar itinayla. Bırak beni!«

Beni itti ve ayağa kalktı.

»Wanda!« Ben de ayağa kalktım ve onunla göz göze geldim.

»Beni şimdi tanıyorsun«, diye devam etti, »seni tekrar uyarıyorum. Hâla seçim hakkın var. Seni kölem olmaya zorlamıyorum.«

»Wanda«, dedim hissiyatla, gözlerime yaşlar dolmuştu, »seni ne kadar sevdiğimi bilmiyorsun.«

Aşağılayıcı bir şekilde dudaklarını büktü.

»Yanıyorsun, olduğundan da çirkin yapıyorsun kendini, senin aslında iyi, asil bir doğan var —«

»Doğamın nasıl olduğunu nereden biliyorsun«, diye hiddetle lafımı kesti, »daha beni tanıyacaksın.«

»Wanda!«

»Karar ver, boyun eğmeyi kesinlikle istiyor musun?«

»Peki, hayır dersem.«

»O zaman —«

Soğuk ve alaylı bir eda ile bana yaklaştı, ve önümde, öyle kollarını bağlamış, dudaklarında kötü bir gülümsemeyle duruşu ile, gerçekten hayallerimdeki despotik kadındı ve yüz hatları katı, ve bakışlarında merhametin eseri yoktu. »İyi —« nihayet konuştu.

»Kötüsün«, dedim, »beni kırbaçlayacaksın.«
»Hayır!« diye karşılık verdi, »seni bırakacağım. Özgürsün. Seni tutmayacağım.«
»Wanda — beni, seni böylesine seven birisini —«
»Evet, bana tapan siz beyefendiyi«, diye aşalağıyıcı bir şekilde konuştu, »bir korkağı, yalancığı, sözünden döneni. Hemen beni terk edin —«

»Wanda! —«

»Yeter!«

Kan başıma toplanmıştı. Ayaklarına kapandım ve ağlamaya başladım.

»Bir de gözyaşları!« gülmeye başladı. Oh! bu gülüşler korkunçtu. »Gidin — sizi artık görmek istemiyorum.«

»Aman tanrım!« diye haykırdım kendimde olmayarak, »emrettiğın her şeyi yerine getirmek istiyorum, kölen olmayı, istediğın gibi davranacağın eşyan olmayı — yalnız beni bırakma — mahv olurum — sensiz yaşayamam«, dizlerine sarıldım ve eline öpücükler kondurdum.

»Evet, köle olmak zorundasın, kırbacı hissetmelisin — çünkü bir erkek değilsin« diye sakince konuştu, ve böyle sinirlenmeden, hatta hiddetlenmeden, düşünerek benimle konuşması kalbimi sıkıştırıyordu. »Seni artık tanıyorum, tekme yediğine tapan ve eziyet ne kadar çok olursa o kadar fazla tapan köpek doğanı tanıyorum. Seni artık tanıyorum, ama sen beni daha yeni tanıyacaksın.«

Ben yıkılmış bir vaziyette diz çökmüş duruyorken, o geniş adımlarla gidip geliyordu, başım öne eğilmiş, gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Wanda Osmanlı'ya oturarak »Yanıma gel« diye emretti. Yanına gittim ve oturdum. Önce bana karanlık bir şekilde baktı, ama aniden gözlerinin içi parladı, beni gülümseyerek kendisine çekti ve gözlerimden akan yaşları öpmeye başladı.

Durumumun en mizahî yanı, aynı Lili'nin parkındaki ayı gibi, kaçma olanağım olmasına rağmen, beni özgür bırakmakla tehdit ettiğinde kaçmayıp, her şeye tahammül ederek miraslanışımıdır.

Keşke kırbacı tekrar eline alsın! Bana karşı gösterdiği hatırsınaslıkta korkutucu bir şey var. Kendimi, güzel bir kedinin mini mini oynadığı, her an parçalayabileceğı küçük ve tutsak bir sıçan gibi hissediyorum ve ufacık sıçan kalbim her an patlayacakmış gibi oluyor.

Ne yapmak istiyor? Bana neler yapacak?

Sanki sözleşmeyi, köleliğimi tamamen unutmuş gibi görünüyor, yoksa sadece bir inat mıydı bu, ve bütün planları, ona karşı direnmekten vazgeçtiğim, hükümrân kaprislerine boyun eğdiğim andan itibaren bıraktı mı?

Bana nasıl iyi davranıyor, böylesine lütfkâr, böylesine sevgi dolu. Mutlu günler geçiriyoruz.

Bugün bana Faust ve, gezgin öğrenci olarak görünen Mefistoteles arasında geçen sahneyi okuttu; bakışları, garip bir doyumlulukla üzerimdeydi.

»Anlamıyorum«, dedi, bitirdiğim zaman, »büyük ve güzel düşünceleri okurken böylesine hârika, böylesine açık, keskin, böylesine akliselim tavzih edebilen bir adam, aynı anda nasıl böylesine hayalperest, böylesine doğüstü bahtı kara olabiliyor.«

»Hoşuna gitti mi?«, dedim ve elini öptüm.

Nazikçe alınımı okşadı. »Seni seviyorum Severin«, diye fısıldadı, »başka bir erkeği sevebileceğimi düşünemiyorum. Akliselim olmalıyız, istiyor musun?«

Yanıt vermek yerine, onu kollarıma aldım; göğsümü içtenlikli, kederli bir mutluluk doldurdu, gözlerim yaşlandı, eline bir damla yaş düştü.

»Nasıl ağlayabilirsin!« dedi, »çocuk gibisin.«

Bir araba gezintisinde rus prenze rastladık. Görüldüğü kadarıyla benim Wanda ile beraber oluşuma rahatsız olacak şekilde şaşırmişti ve Wanda'yı o elektrikli, gri bakışları ile delemek gibiydi, Wanda ise — işte bu anda önünde diz çökmeyi ve ayaklarını öpmeyi isterdim — onu görmemiş gibi davrandı, bakışlarını lâkayt bir şekilde, sanki bir cisme, sanki bir ağaca bakarmış gibi üzerinde gezdirdi, ve ardından cazibeli bir gülümsemeyle bana döndü.

Ona bugün iyi geceler dilediğimde, aniden gereksiz yere dalgın ve keyifsiz olduğunu fark ettim. Ne düşünüyordu acaba?

»Gitmene canım sıkılıyor«, dedi, ben kapı eşiğindeyken.

»İmtihanımın zor günlerini sen bitirebilirsin, bana eziyet etmekten artık vazgeç —« diye yalvardım.

»Bu zorluğun benim içinde bir eziyet olduğunu düşünmüyorsun demek« dedi Wanda.

»O zaman bitir«, dedim ona sarılarak, »karım ol.«

»Hiç bir zaman Severin«, dedi sakince ama müthiş bir kararlılıkla.

»Bu da ne oluyor?«

Ruhumun ta içine kadar ürpermişim.

»Sen benim için bir erkek değilsin.«

Ona baka kaldım, beline doladığım kolumu yavaşça çektim ve dairesinden çıktım, ve o — beni geri çağırma bile.

Uykusuz bir gece, o kadar çok karar aldım ve o kadar çok bu kararları bozdum. Sabah olduğunda, aramızdaki ilişkinin bittiğini açıkladığım bir mektup yazdım. Yazarken ellerim titriyordu ve zarfı mühürlerken, parmaklarımı yaktım.

Mektubu hizmetçi kıza vermek için merdivenleri yukarı çıkarken dizlerim titriyordu.

O anda kapı açıldı ve Wanda, bigudilerle dolu kafasını dışarı çıkardı.

Gülümseyerek »Daha saçlarım yapılmadı«, dedi, »elinizde ne var?«

»Bir mektup —«

»Bana mı?« Başımı salladım.

»Ya! Benimle olan ilişkinizi bitirmek istiyorsunuz« dedi alaylı bir şekilde.

»Dün, size uygun bir erkek olmadığımı söylemediniz mi?«

»T e k r a r l a y a b i l i r i m« dedi.

»O halde«, bütün vücudum titriyordu, konuşamıyordum, mektubu ona verdim.

»Kalsın«, dedi, bana soğuk bir şekilde bakarak, »artık bana bir erkek olarak yeterli olup olmayacağınızın bahsinin geçmediğini unutuyorsunuz, ama bir k ö l e olabilirsiniz.«

»Hanımefendi!« diye haykırdım hiddetlenerek.

»Evet, bundan sonra bana böyle hitap edeceksiniz«, diye karşılık verdi Wanda, kafasını ifade edilemeyecek bir şekilde aşağılayıcılıkla yukarı kaldırarak, »yirmidört saat içerisinde bitirmeniz gereken işlerinizi hallediniz, öbürgün İtalya'ya seyahat edeceğim, ve siz bana hizmetçim olarak eşlik edeceksiniz.«

»Wanda —«

»Sizi her türlü samimiyetten men ederim«, dedi, sözümü sertçe keserek, »aynı, ben sizi çağırmadan veya zili çalmadan yanıma gelmekten ve izin vermeden konuşmaktan men ettiğim gibi. Bu andan itibaren isminiz Severin değil, G r e g o r'dur.«

Sinirden titriyordum, ama — maalesef yalanlayamayacağım — zevkten ve iç gıdıklayan heyecandan dolayı da titriyordum.

»Ama, maddî durumumu biliyorsunuz hanımefendi« diye şaşkın bir şekilde konuşmaya başladım, »hâlen babamın eline bakıyorum ve böylesi bir seyahat için gerekli olan meblağı bana vereceğinden şüpheliyim—«

»Yani Gregor, parasızsın«, dedi Wanda eğlenceli bir şekilde, »bu iyi, demek ki tamamen bana bağımlısın ve gerçekten de kölemsin.«

»Herhalde«, diye karşı çıkmaya çalıştım, »benim onurlu bir erkek olarak —«

»Onurlu bir erkek olarak«, diye emirane bir ses tonuyla karşılık verdi, »nereye istersem oraya kölem olarak peşimden geleceğinize ve bana itaat edeceğinize dair verdiğiniz sözü yerine getireceğinizi biliyorum. Şimdi git, Gregor!«

Kapıya yöneldim.

»Hemen değil — önce elimi öpebilirsin«, diyerek gururlu bir kibirle elini öpmem için uzattı, ve ben — o diletant — o eşek — o sefil köle — elini, sıcaktan ve ihtirastan kurumuş dudaklarıma bastırdım.

Bir kez daha kafasını lütükârca eğdi. Ardından gitmeme müsaade edildi.

Akşamın geç saatlerine kadar ışıkları yakmıştım, büyük yeşil sobada ateş yanıyordu, çünkü hayli mektup ve dokümanı toparlamam gerekiyordu, ve sonbahar, bizim oralarda her zaman olduğu gibi, bütün şiddetiyle başlamıştı.

Aniden pencereye kırbacın sapıyla vurdu.

Pencereyi açtım ve onu, kakımlı ceketiyle ve, büyük Katharina'nın giydiğine benzer yüksek, yuvarlak bir Kazak şapkasını giymiş halde dışarıda duruyor gördüm.

»Hazır mısın, Gregor?« diye sordu kaşları çatık.

»Daha bitmedi sahibem«, diye karşılık verdim.

»Bu kelime hoşuma gitti«, dedi, »bundan sonra bana her zaman sahibem diyebilirsiniz, anladın mı? Yarın sabah, saat dokuzda yola çıkıyoruz. Kasabaya kadar yol arkadaşım, dostum olabilirsin, vagona bindiğimiz andan itibaren — kölem, hizmetçimsin. Şimdi pencereyi kapat ve kapıyı aç.«

Emrini yerine getirmemden ve içeri girmesinden sonra, kaşlarını alaylı bir şekilde çatmış bir halde sordu, »nasıl, hoşuna gidiyor muyum?«

»Sen —«

»Buna kim izin verdi sana?«, kırbaçla bir kere vurdu.

»Harikulâde bir güzelliktesiniz, sahibem.«

Wanda gülümsedi ve sandalyeme oturdu. »Gel buraya diz çok — sandalyemin hemen yanına.«

İtaat ettim.

»Elimi öp.«

O küçük soğuk elini tuttum ve öptüm.

»Ve dudaklarımı —«

Kollarımı, ihtiraslı bir kaynama ile bu güzel, gaddar kadına doladım ve yüzünü, dudaklarını ve başını hararetle öpücüklerle kapladım, ve o bana aynı ateşle — göz kapakları rüyada imiş gibi kapalı bir halde — gece yarısına kadar karşılık verdi.

Emrettiği gibi tam sabah saat dokuzda her şey seyahate hazırdı, ve rahat bir kaleska ile, yaşamımın en ilginç dramının, çözümünün nasıl olacağını hiç kimsenin tahmin edemeyeceği bir düğüme bağlandığı o küçük Karpat ılıcasından ayrıldık.

Her şey iyi gidiyordu. Wanda'nın yanında oturuyordum, ve o benimle, aynı iyi bir dostlaymış gibi, en zarif ve en nükteli bir şekilde, İtalya, Pisemski'nin yeni romanı ve Wagner müziği üzerine sohbet ediyordu. Bu seyahatte bir nevi Amazon giymişti, siyah kumaştan bir elbise ve, ince hatlarını sıkıca saran ve onlara heybetli bir görünüş veren kısa bir ceket, üzerine ise koyu renkli bir seyahat kürkü. Antik bir düğümlle bağlanmış olan saçları, etrafından siyah bir tülün sarktığı küçük siyah kürk şapkanın altındaydı. Wanda'nın keyfi yerindeydi, ağzıma şekerlemeler koyuyor, saçlarımı tarıyordu, boyun bağımı çözüp, alımlı küçük bir ilmiğe örüyordu, gizlice parmaklarımı sıkmak için kürkünü dizlerimin üzerine örtüyordu, ve yahudi faytoncumuz arada sırada uyukladığında bana öpücük dahi veriyordu ve soğuk dudakları, sonbaharları otların ve sarı yaprakların arasında açan ve ilk düşen kırağının çanağına küçük, buzumsu elmaslar astığı genç bir gülün taze ve buzlu kokusuna sahipti.

İşte kasaba. İstasyonun önünde faytondan iniyoruz. Wanda kürkünü çıkartıp, cazibeli bir gülümsemeyle kollarıma atıp, biletleri almaya gidiyor.

Geri döndüğünde tamamen değişmişti.

Kendini beğenmiş kadınların uşakları ile konuştuğu bir ses tonuyla »İşte biletin Gregor« dedi.

»Üçüncü sınıf mı«, diye garip bir ürpertiyle karşılık verdim.

»Tabii ki«, diye devam etti, »şimdi iyi dinle, ben kompartımana bindikten ve sana ihtiyacım kalmadıktan sonra bineceksin. Her istasyonda hemen oturduğum vagona gelecek ve emirlerimi soracaksın. Unutayım deme. Şimdi kürkümü ver.«

Acizâne bir köle gibi giyinmesine yardım etmemden sonra, o önde ben peşinde, boş bir birinci sınıf kompartıman aradı, bulunca omuzuma tutunup içeri geçti ve ayaklarını ayı kürküne sarmama ve termoforun üzerine koymama izin verdi.

Ardından başı ile bir hareket yaparak, gitmeme müsaade etti. Yavaşça, aynı cehennemin Acheron sisi ile dolduğu gibi adı sigara dumanıyla boğulan üçüncü sınıf bir vagona bindim ve insan varlığının muamması ve bu muammaların en büyüğü — k a d ı n üzerine düşünebilecek boş zaman bulabildim.

Trenin her duruşunda dışarı atlıyor, bulunduğu vagona koşuyor ve şapkam elimde, emirlerini bekliyorum. Bazen kahve istiyor, bazen bir bardak su, bazen akşam yemeği, başka zaman ise, ellerini yıkamak için sıcak su doldurulmuş bir leğen, böyle devam ediyor, kompartımanına binen bir kaç kavalyenin kendisine kur yapmasına izin veriyor; kıskançlıktan çıldırıyorum ve her defasında, istenilenleri hemen getirmek ve treni kaçırmamak için bir keçi gibi zıplıyorum. Böyle gece oluyor. Ne bir lokma yiyebiliyor, ne de uyuyabiliyorum, Polonya'lı köylüler, yahudi tacirler ve sıradan askerler ile birlikte aynı soğan kokulu havayı soluyorum, o ise, kompartımanının merdivenlerini çıktığımda, rahat kürkünü koltuklar üzerine sermiş, hayvan

postları örtünmüş yatıyor, şarklı bir despot kadın gibi ve beyefendiler ise, Hintli tanrılar misali, duvara dik yaslanmış duruyorlar ve nefes almaya dahi cesaret edemiyorlar.

Alışveriş yapmak ve özellikle lüks kıyafetler satın almak için bir gün kaldığı Viyana'da, bana hizmetçisiymişim gibi davranmaya devam ediyor. Arkasında yürüyorum, saygı ile on adım gerisinde, o, yüzüme bile bakmadan paketleri bana veriyor ve sonunda beni, aynı yüklenmiş bir eşek gibi arkasından soluk soluğa yürütüyor.

Hareket etmeden önce bütün elbiselerimi otelin garsonuna hediye etmek üzere benden alıyor ve bana, uşak kıyafetini giymemi emrediyor, onun renklerinde bana pek te yakışan bir krakus kostümü, açık mavi kırmızı röverli ve, tavus kuşu tüyleri takılı dört köşe kırmızı bir şapkalı.

Gümüş düğmelerde onun arması var. Satılmışım ya da ruhum şeytana teslim edilmiş duygusuna kapılıyorum.

Güzel şeytanım beni Viyana'dan Florensa'ya kadar gezdiriyor, şimdi ise keten giymiş Mazuryalılar ve yağlı saçlı yahudiler yerine kıvrıkcık saçlı Kontadini, İtalya birinci kumbaracı alayından şatafatlı bir üççavuş ve fakir bir Alman ressam bana eşlik ediyorlar. Tütün dumanı artık soğan değil, salam ve peynir kokuyor.

Tekrar gece oldu. Tahta yatağımda işkencede gibiyim, ayaklarım ve kollarım kırılmış gibi ağrıyor. Gene de hikâye şiirsel, etrafta yıldızlar parlıyor ve üççavuşun Belveder'li Apollo'ya benzer bir yüzü var ve Alman ressam harikulâde bir Alman liedi söylüyor:

»Şimdi tüm gölgeler karanlık,
Ve peşpeşe yıldızlar uyanmış,
Sımsıcak hasretin esintisi,
Nasıl da dolduruyor geceyi!«

»Rüyaların denizinden,
Durmadan gidiyor,
Gidiyor ruhum,
Ruhuna doğru.«

Ve ben, yumuşak kürkleri üzerinde hükümdarane bir şekilde uyuyan o güzel kadını düşünüyorum.

Florensa! Kargaşa, yaygara, fachiniler ve faytoncular. Wanda bir araba seçiyor ve hamalları başından savıyor.

»Niye uşağım var ki«, diyor, »Gregor — belge burada — bavulları al.«

Ben ağır bavulları teker teker taşıırken, o kürküne sarınıp, sakince arabada oturuyor. Son bavulun ağırlığı altında bir an tökezliyorum, zeki yüzlü nazik bir Karabinyer yardım ediyor. O ise gülüyor.

»O bavul ağır olmalı«, dedi, »çünkü bütün kürklerim onun içinde.«

Faytoncunun yanına oturuyor ve alnımdaki terleri siliyorum. Otelin adını söylüyor, faytoncu atını hareket ettiriyor. Bir kaç dakika sonra parıldayan ışıklarla aydınlanmış girişin önünde duruyoruz.

»Boş oda var mı« diye kapıcıya soruyor.

»Evet Madam.«

»Bana iki oda, bir tane de uşağıma, hepsi sobalı olsun.«

»İki tane şık oda, Madam, ikisi de şömineli«, diye karşılık veriyor hemen yanıma koşan garson, »ve uşağınız için ısıtmasız bir oda.«

»Bana odaları gösterin.«

Odaları teftiş ediyor, ardından hemencecik: »İyi. Hoşuma gitti, hemen ateşi yakın, uşak soğuk odada yatabilir.«

Sadece ona bakıyorum.

»Gregor, bavulları yukarı getir«, diye bakışlarıma dikkat etmeden emrediyor, »Bu arada ben süslenip, yemeğe ineceğim. Sen de sonra bir şeyler yersin.«

O yan odaya girerken, bavulları yukarı taşıyorum, »hanımefendim« hakkında kötü Fransızcası ile bana sorular soran garsona yatak odasındaki şömineyi yakmaya yardım ediyorum ve bir an sessiz bir kıskançlıkla şöminenin alevlerini, güzel kokan beyaz kubbeli yatağı, yerlere serilmiş halıları seyrediyorum. Ardından yorgun ve aç bir şekilde bir merdiveni iniyor ve yiyecek bir şeyler istiyorum. Avusturya'da askerlik yapmış olan ve benimle Almanca konuşmak için gayret eden iyi kalpli bir garson beni yemek salonuna götürüyor ve yemek veriyor. Otuzaltı saat sonrasında daha ilk yudumu içtiğimde, ilk sıcak lokmayı çatalıma aldığımında, içeri giriyor.

Ayağa kalkıyorum.

»Beni nasıl uşağımın yemek yediği bir yemek odasına getirebilirsiniz«, diye hiddetlenerek garsona bağıriyor, dönüyor ve dışarı çıkıyor.

Ben de bunun üzerine tanrıya, en azından sakince yemeğimi yemeye devam edebileceğim için teşekkür ediyorum. Ardından dört merdiveni tırmanıp, küçük bavulumun bulunduğu ve kirli bir yağ lambasının yandığı odama çıkıyorum, şöminesiz dar bir oda, penceresiz, küçük bir hava deliği var. Bu oda — böylesine soğuk olmasaydı — bana Venedik'teki kurşun odaları hatırlatırdı. İrademin dışında öylesine sesli bir kahkaha atıyorum ki, oda yankılanıyor ve kendi kahkaham beni ürpertiyor.

Aniden kapı açılıyor ve garson, teatral bir hareketle, İtalyanca: »Madamın yanına gitmeniz isteniyor, hemen!« diyor. Şapkamı alıyorum, bir kaç basamakta tökezliyerek nihayet mutlu bir şekilde birinci kata iniyor ve kapısını çalıyorum.

»Girin!«

İçeri giriyor, kapıyı kapatıyor ve kapının önünde duruyorum.

Wanda rahat bir şekilde, üstünde beyaz köpüklü ve dantelalı bir neglige, kırmızı kadife divan üzerinde oturuyor, ayakları aynı kumaştan bir yastığın üzerinde ve sırtına bir kürk atmış, onu aşk tanrıçası olarak ilk gördüğüm gün giydiği kürk.

Pencere direkleri üzerindeki kollu şamdanların sarı ışıklarının büyük aynadaki yansımaları ve şömine ateşinin kızıl alevleri yeşil kadife üzerinde, mantonun koyu kahverengi samurunda, aydınlık ama soğuk yüzünü bana dönmüş ve soğuk, yeşil gözleri ile bana bakan güzel kadının beyaz, pürüzsüz teninde ve kızıl, alevli saçları üzerinde hârika bir oyun oynuyorlardı.

»Senden hoşnut kaldım, Gregor«, diye başladı.

Reverans yaptım.

»Yaklaş.«

İtaat ettim.

»Daha yaklaş«, aşağıya baktı ve eliyle samur kürkünü okşadı. »Kürklü Venüs kölesini huzura kabul ediyor. Gördüğüm kadarıyla, sahiden de sıradan bir hayalperest değilsiniz. En azından rüyalarınızın gerisinde kalmıyorsunuz, ne hayal ederse etsin, isterse en delice şeyleri hayal etsin, bunları yerine getiren bir erkeksiniz; itiraf etmeliyim ki, bu hoşuma gidiyor ve hayranlığımı uyandırıyor. Tavrınızda bir güç var, ve sadece güce saygınlık gösterilir. Hatta öyle zannediyorum ki, olağanüstü durumlarda, büyük bir zamanda, zayıflığınız olarak gözükeni muhteşem bir güç olarak gösterebilirsiniz. İlk imparatorlar arasında bir şehit olurdunuz, reformasyon döneminde bir Anabapist, Fransız devriminde ise, Marseillaise dudaklarında giyotine çıkan o çoşkulu Girondistlerden olurdunuz. Ama böyle benim kölemsiniz, benim —«

Kürkü üzerinden kayacak şekilde aniden ayağa kalktı ve hafif bir şiddetle kollarını boğazıma doladı.

»Sevgili kölem, Severin, oh! seni nasıl seviyorum, nasıl tapıyorum sana, Krakauer kostümünde ne yakışıklısın, ama bu gece yukarıdaki şöminersiz o sefil odada donacaksın, sana kürkümü vereyim mi, hayatım, o büyük olanı —«

Kürkü hemen kaldırdı, omuzlarıma attı ve, daha ne olduğunu anlamadan, kendimi kürke tamamen sarınmış buldum.

»Ah! Kürk nasıl da yüzüne yakışıyor, asil hatların kürkün içerisinde tam anlamı ile ortaya çıkıyor. Kölem olmadığın zaman samurlu kadife bir ceket giyeceksin, anladın mı, yoksa bir daha kesinlikle kürklü ceket giymem —«

Ve tekrar beni okşamaya, öpmeye başladı ve nihayet beni kadife divanın üzerine çekti.

»Hoşuma gidiyorsun, böyle kürkün içerisinde«, dedi, »hemen bana ver onu, hemen, yoksa onurumun hissini kaybedeceğim.«

Kürkü üstüne koydum, ve Wanda sağ kolunu kürkün koluna soktu.

»Titian'ın resminde de böyle. Ama, bu kadar şaka yeter. Böyle mutsuz bakma ortalığa, buna üzülüyorum, sen sadece etraf için geçici olarak kölemsin, daha esirim değilsin, sözleşmeyi imzalamadın daha, hâlen özgürsün, her an beni terk edebilirsin; rolünü çok iyi oynuyorsun. Çok hoşuma gitti, ama artık sıkılmadın mı, beni iğrenç bulmuyor musun? Hadi, konuş artık — sana emrediyorum, konuş.«

»Sana itiraf mı etmeliyim Wanda?« diye başladım.

»Evet, etmelisin.«

»Ve bunu kötüye kullansan dahi«, diye devam ettim, »sana öncesinden daha fazla aşğım, ve, bana ne kadar çok kötü davranırsan, sana o kadar daha çok, daha fanatik hürmet edeceğim, sana daha fazla tapacağım, şimdiye kadarki davranışların kanımı kaynattı, tüm duygularımı mest etti« — onu kendime çektim ve bir süre ıslak dudaklarını öptüm — »güzel kadın« diye haykırdım ona bakarak ve, o çoşkunluğum içerisinde samur kürkünü omuzlarından indirdim ve dudaklarımı ensesine dayadım.

»Demek, gaddar olduğum zaman beni seviyorsun«, dedi Wanda, »git şimdi! — beni sıkıyorsun — duymuyor musun —«

Gözümde yıldızların parlamasına ve kulaklarımın uğuldamasına yol açan bir tokat attı.

»Kürkümü giymeme yardım et, köle.«

Elimden geldiğince yardım ettim.

»Ne beceriksizsin«, diye bağırdı ve kürkü giyer giymez suratıma bir tokat daha attı. Yanağımın kızardığını hissediyordum.

»Canını mı yaktım?« diye sordu ve elini nazikçe kafama koydu.

»Hayır, hayır«, dedim.

»Ancak şikâyet etmemelisin, böyle olmasını sen istiyorsun; hadi, bana bir öpücük daha ver.«

Kollarımı ona doladım, ve dudakları dudaklarımı sıkıca emdi, ve o büyük, ağır kürkle göğsümün üzerinde yatarken, sanki beni vahşi bir hayvan, bir ayı kucaklamış gibi garip, içimi

sıkan bir duyguya kapıldım, ve sanki her an pençelerini etime batıracakmış gibi bir his duydum. Ama bu sefer ayı bana merhamet gösterdi ve beni serbest bıraktı.

Yüreğimde gülümseyen umutlarla sefil odama çıktım ve kendimi sert yatağıma attım.

»Yaşam gerçekten de çok tuhaf«, diye düşündüm, »daha biraz önce kadınların en güzeli, Venüs'ün kendisi göğsünde yatıyordu, ve şimdi, aynı bize benzeyen lânetlileri ateşe değil, şeytanların kovaladığı buz tarlalarına atan Çinlilerin cehennemini öğrenme olanağına sahip oldun.

Belki de dinlerinin kurucuları da böylesi ısıtılmamış odalarda yatıyorlardı.«

Bu gece bağırarak uyandım, rüyamda yolumu kaybettiğim ve beyhude çıkış aradığım bir buz tarlasında dönüp dolaşırken gördüm kendimi. Aniden ren geyiklerinin çektiği kızığında bir eskimo belirdi, yüzü, bana soğuk odayı gösteren garsonun yüzüne benziyordu.

»Burada ne arıyorsunuz, Mösyö?«, dedi, »burası Kuzey Kutbu.«

Ardından geldiği gibi kayboldu, ve Wanda ayaklarında küçük patenler buzun üzerinde uçarak geldi, beyaz atlas eteği dalgalanıyor ve hışırıyordu, ceketinin ve şapkasının kakımı, ama özellikle yüzü kardan daha beyaz görünüyordu, hızla üzerime geldi, bana sarıldı ve beni öpmeye başladı, aniden kanımın sıcak sıcak tenimden aktığını hissettim.

»Ne yapıyorsun?« diye dehşet içerisinde sordum.

Kahkaha attı, ve ona baktığımda, onun artık Wanda değil, pençelerini vücuduma batıran büyük bir beyaz ayı olduğunu farkettim.

Çaresizce bağırmaya başladım ve uyanıp, şaşkın şaşkın odada etrafa baktığımda, o şeytanî kahkahalarını hâla duyuyordum.

Sabah erkenden Wanda'nın kapısının önündeydim, ve garson kahveyi getirdiğinde, aldım ve güzel sahibeme sundum. Süslenmişti ve muhteşem görünüyordu, öylesine taze ve gülmsal, bana samimî bir gülümseme fırlattı ve, saygılı bir şekilde çıkmak istediğimde, beni geri çağırdı.

»Hadi, sende çabucak kahvaltını yap, Gregor«, dedi, »ardından hemen bir ev aramaya gideceğiz, otelde olduğunca kısa kalmak istiyorum, burada hiç bir şeye cüret edemiyoruz, eğer seninle biraz uzunca sohbet etsem, hemen: Rus kadın uşağıyla aşk yaşıyor, diyorlar, görüldüğü kadarıyla Katharina'nın ırkı daha tükenmemiş.«

Yarım saat sonra dışarı çıktık, Wanda kumaş elbisesiyle ve Rus şapkasıyla, bense Krakauer kostümümde. Görenlerin dikkatlerini çekiyorduk. Ben, onun yaklaşık on adım arkasında yürüyordum ve asık bir surat gösteriyordum, ama her an kahkahalarla gülmek zorunda kalışımdan da korkuyordum. Güzel evlerin bir tarafına »*Camere ammobiliate*« yazılı levhaların asılı olmadığı hemen hemen hiç bir sokak yoktu. Wanda, her defasında beni merdivenlerden yukarı gönderiyordu, ve sadece, dairenin isteğine uygun olduğunu söylediğimde kendisi de yukarı çıkıyordu. Böylelikle daha öğlende, aynı süre avındaki bir av köpeği gibi yorulmuştum.

Tekrar bir eve girdik ve, uygun bir daire bulamadan, tekrar dışarı çıktık. Wanda hafifçe sinirlenmeye başlamıştı. Aniden bana: »Severin, rolünü oynadığın ciddiyet gerçekten çok hoş, ve üstlendiğimiz bu zorunluluk beni heyecanlandırıyor, artık dayanamayacağım, çok tatlısın, sana bir öpücük vermek zorundayım. Gel, bir eve girelim.«

»Ama, hanımefendi —« diye karşılık verdim.

»Gregor!« ilk açık koridora girdi, karanlık merdivenlerde bir kaç basamak çıktı, sıcak bir zarafetle kollarını bana doladı ve beni öptü.

»Ah! Severin, çok akıllıydın, şimdi ise bir köle olarak düşündüğümünden daha da tehlikelisin, evet, seni karşı koyulamaz buluyorum, korkarım, sana yeniden aşık olacağım.«

»Beni sevmiyor musun artık?« diye sordum, dehşet içerisinde.

Ciddî bir şekilde başını salladı, ama beni tekrar o kabarık, tatlı dudaklarıyla öptü.

Otele döndük. Wanda ufak bir kahvaltı yaptı ve, benim de hemen bir şeyler yememi emretti.

Tabii ki bana, ona getirilen çabuklukta yemek getirilmedi ve, daha bifteğimin ikinci lokmasını ağızıma atmıştım ki, garson içeri girdi ve her zamanki teatral hareketiyle: »Hemen Madam'a.« dedi.

Kahvaltıma aceleyle acı bir elveda dedim ve aç ve yorgun bir vaziyette, sokağa çıkmış olan Wanda'nın peşine koştum.

»Bu kadar gaddar olabileceğinizi düşünmemiştim, sahibem«, dedim suçlayıcı bir biçimde, »bunca yorgunluktan sonra rahat yemek yememe dahi fırsat tanımıyorsunuz.«

Wanda içten bir kahkaha attı. »Bitirdiğini zannettim«, dedi, »ama böyle de iyi. İnsan eziyet çekmek için doğmuştur ve özellikle sen. Şehitler de biftek yememişlerdi.«

Küskün bir şekilde, açlığım aklımda onu takip ettim.

»Kentte bir daire tutma düşüncesinden vaz geçtim«, diye devam etti Wanda, »insanın kendisini kapatabileceği ve istediğini yapabileceği bir kat bulmak çok zor. Bizimkisi gibi tuhaf, hayalî ilişkilerde her şey birbirine uyum sağlamış olmalıdır. Bir Villayı kiralayacağım ve — şimdi, göreceksin, şaşıracaksın. Şimdi sana doya doya yemek yeme ve Florensa'da etrafı görme iznini veriyorum. Eve akşamdan önce dönmem. Bana lazım olduğun zaman, seni nasıl olsa çağırıyorum.«

Katedirali gördüm, Palazzovecchio'yu, Loggia di Lanzi'yi ve uzun bir süre Arno'nun kenarında dikildim. Bakışlarımı hep bu, yuvarlak kubbelerinin ve kulelerinin yumuşak çizgilerle mavi, bulutsuz gökyüzüne çizildiği, geniş kemerlerinin altından güzelim, sarı nehrin canlı dalgalarını geçirdiği muhteşem köprüleri olan, etrafını, ince selvi ağaçlarını, geniş binaları, saray veya manastırları taşıyan yeşil tepelerin çevirdiği harikulâde, eski çağ Florensa'sı üzerinde dolaştırdım.

İçinde bulunduğumuz dünya, apayrı bir dünya, neşeli, hissî ve gülen. Manzarada da, bizim oraların ciddîyeti, hüznü yok. Ta o taraflara, açık yeşil tepelere serpiştirilmiş son beyaz villalara kadar, güneşin apaydın yapmadığı tek bir nokta yok gibi, ve buradaki insanlar bizden daha az ciddî, ve daha az düşünüyorlar, ama hepsi bizden daha mutlu görünüyor.

İnsanın Güney'de daha rahat ölebileceği de iddia edilir.

Şimdi, dikensiz güzelliğin ve eziyetsiz hissîyatın olabileceğini kavriyor gibiyim.

Wanda, Arno'nun sol kıyısındaki o hoş tepelerden birisinde, hemen Cascin'lerin karşısında, şipşirin küçük bir villa buldu ve kış için kiraladı. Villa, cazibeli ağaç yolları, çimenleri ve hârika bir kamelya koridoru olan güzel bir bahçenin içerisinde. Tek katlı ve İtalyan stilinde dörtköşe inşa edilmiş; bir cephesinde, bahçeye taş merdivenlerin indiği açık bir galeri, antik alçı heykellerin bulunduğu bir nevi kapalı balkon bulunuyor. Galeriden, içerisinde harikulâde bir mermer havuzun ve sahibenin odasına çıkan yilankavî bir merdivenin bulunduğu banyoya giriliyor.

Wanda birinci katta tek başına oturuyor.

Bana ise, yerüstü bir oda verildi, oda çok hoş ve hatta bir şöminesi dahi var.

Bahçede dolaştım ve yuvarlak bir tümsek üzerinde, kapısı kilitli küçük bir tapınak buldum; ama kapıda bir aralık bulunuyor, ve gözümü aralığa dayadığımda, beyaz bir piyestal üzerinde aşk tanrıçasını görüyorum. Beni hafif bir ürperti yakalıyor. Sanki bana gülerek: »Geldin mi? Seni bekliyordum.« dediğini duyar gibi oluyorum.

Akşam oldu. Şirin bir hizmetçi, sahibemin huzuruna çıkmam gerektiği emrini getiriyor. Geniş mermer merdiveni çıkıyorum, ön salondan geçiyor, müsrifhane bir şaşaa ile döşenmiş olan bir salona giriyor ve yatak odasının kapısını çalıyorum. Sessizce, çünkü etrafa saçılı gördüğüm lüks beni korkutuyor, ve böylelikle duyulmuyor ve belirli bir süre kapı önünde dikiliyorum. Sanki büyük Katharina'nın yatak odası kapısı önünde duruyormuşum ve o her an, çıplak göğsünün üzerindeki madalya şeriti, yeşil uyku kürkü üzerinde ve küçük, beyaz, podralı kıvrırcık saçlarıyla kapıdan çıkacakmış duygusuna kapılıyorum.

Tekrar kapıyı çalıyorum. Wanda sabırsızca kapıyı açıyor.

»Neden bu kadar geç?« diye soruyor.

»Kapının önünde duruyordum, kapıyı çalışımı duymadın«, dedim utangaç bir halde. Kapıyı kapatıyor, bana sarılıyor ve beni oturduğu kırmızı damaskolu Osmanlı'ya götürüyor. Odanın döşenişi, duvar kâğıtları, perdeler, kubbeli yatak, hepsi kızıl damaskodan, ve tavan hârika bir resmi sergiliyor, Simson ve Delila.

Wanda beni baştan çıkarıcı bir dezabiye içerisinde karşılıyor, beyaz atlas kumaş ince vücudundan hafifçe ve resimsi bir şekilde akıyor ve, yumuşakça ve kayıtsızca büyük yeşil kadifeleli samur kürkünün koyu postuna sarılan kolları ile göğüslerini açık bırakıyor. Siyah inci bağlar ile tutulan kızıl saçları, yarı açık, sırtından beline kadar düşüyor.

O beni göğsüne çekip, boğacak hiddette öperken »Kürlü Venüs« diye fısıldıyorum. Ardından tek bir kelime daha sarf etmiyorum ve düşünmüyorum da, her şey hiç tahmin edilemeyen bir mutluluğun denizine batıyor.

Wanda nihayet beni yavaşça bıraktı ve, tek koluna dayalı olarak kendini seyretti. Ayaklarına inmiştim, beni kendisine çekti ve saçlarımı okşadı.

»Beni hâla seviyor musun?« diye sordu, gözlerinde tatlı bir ihtiras parladı.

»Hâla soruyor musun?« diye haykırdım.

»Yeminini hatırlıyor musun«, diye cazibeli bir gülümsemeye devam etti, »işte, her şey döşenmiş, her şey hazırken, sana tekrar soruyorum: gerçekten de kölem olmayı cidden istiyor musun?«

»Daha şimdiden değil miyim?« diye şaşkınca sordum.

»Evrakları imzalamadın daha.«

»Evraklar mı — hangi evrakları?«

»Bak sen! artık onları düşünmediğini görüyorum«, dedi, »peki, o zaman bırakalım bunu.«

»Ama Wanda«, dedim, »biliyorsun, sana hizmet etmekten, kölen olmaktan daha büyük mutluluk tanımıyorum, ve, kendimi, hatta yaşamımı senin elinde bilme duygusu için her şeyi yapacağımı —«

»Ne kadar güzelsin«, diye fısıldadı, »böylesine coşkulu, böylesine ihtiraslı konuşurken. Heyhat! sana olduğunca aşığım ve böyle bir durumda sana karşı daha katı ve daha hâkimane ve daha gaddar olmam gerekiyor, korkuyorum ki, bunu yapamayacağım.«

»Hiç bir şeyden korkmuyorum«, diye gülümseyerek karşılık verdim, »evraklar nerede?«

»Burada«, yarı utangaç göğüslerinin arasından evrakları çıkardı ve bana uzattı.

»Tam olarak elimde olduğunu hissetmen için, yaşamına son vermeye kararlı olduğunu beyan ettiğin ikinci bir evrak daha hazırladım. Yani, seni öldürebilirim, canım isterse.«

»Ver.«

Evrakları açıp, okumaya başladığımda, Wanda gidip mürekkep ve hokkayı aldı, ardından yanıma oturdu, kolunu enseme koydu ve omuzumdan kâğıda bakmaya başladı.

İlk evrakta şunlar yazılıydı:

**»Bayan Wanda von Dunajew ile Bay Severin von Kusiemski
arasında yapılan sözleşme**

Bay Severin von Kusiemski bugünden itibaren, Bayan Wanda von Dunajew'in nişanlısı değildir ve sevgili olarak elde ettiği tüm haklarından feragat eder; buna karşılık bir erkek ve asilzade olarak verdiği namus sözü ile, adı geçenin, özgürlüğü kendisine geri verilene kadar köleliği olmayı taahhüt eder.

Bayan Wanda von Dunajew'in kölesi olarak Gregor adını kullanır, arzularını mutlak yerine getirir, emirlerine itaat eder, sahibesine hürmetkâr davranır, teveccühün en ufak bir işaretini olağanüstü bir merhamet olarak algılar.

Bayan von Dunajew, kölesini sadece en ufak yanlışlığında veya suçunda keyfiyetine göre cezalandırmasının dışında, canı istediğinde veya sadece vakit geçirmek için, istediği şekilde ona eziyet etme, hatta istediğinde onu öldürme hakkına sahiptir, kısacası, onun mutlak kölesidir.

Eğer herhangi bir zaman Bayan von Dunajew kölesine özgürlüğünü verirse, Bay Severin von Kusiemski, köle olarak gördüğü her şeyi veya çektiklerini unutmak zorunda değildir ve hiçbir zaman, hiçbir koşul altında ve hiçbir şekilde intikamı veya misillemede bulunmayı düşünmez.

Bayan von Dunajew buna karşılık, sahibesi olarak olaklı olduğunca, özellikle kölesine karşı gaddarca davrandığında kürk giyeceğini taahhüt eder.»

Sözleşmenin altında bugünün tarihi vardı. İkinci evrakta ise bir kaç satır bulunuyordu.

»Senelerdir süren varlığımdan ve varlığımın hayal kırıklıklarından bıkmış olarak, bu değersiz yaşamıma kendi isteğimle son verdim.«

Sonunu okuduktan sonra derin bir dehşete kapıldım, daha vakit vardı, hâlen geri çekilebilirdim, ancak ihtirasın cinneti, memnun bir şekilde omuzuma yaslanan güzel kadının bu görünüşü, beni kapıp götürdü.

»Severin, önce bunu imzalamalısın«, dedi Wanda, ikinci evrağı göstererek, »tamamen senin el yazın ile yazılmış olmalı, ama sözleşmede buna tabii ki gerek yok.«

Hemen, intihar edeceğimi beyan ettiğim iki satırı yazdım ve Wanda'ya verdim. Okudu ve gülümseyerek masanın üzerine koydu.

»Peki, şimdi bunu imzalayacak cesaretin var mı?« diye, başını hafifçe eğerek, ince bir gülümsemeyle sordu.

Kalemi aldım.

»Önce beni bırak«, dedi Wanda, »ellerin titriyor, mutluluğundan bu kadar mı korkuyorsun?«

Sözleşmeyi ve kalemi aldı — kendimle mücadele ederken bir an bakışlarımı yukarıya kaldırdım ve tavan resminin, aynı İtalyan ve Hollanda ekolünde yapılan resimler gibi, tarihsel olmayan, resmi garipleştiren ama beni ürperten kabartma karakteri ilk defa dikkatimi çekti. Delila, alev gibi kızıl saçları olan tombulca bir kadın, yarı çıplak kırmızı Osmanlı'da koyu bir kürk üzerine uzanmış ve, Philistalıların esir alıp, bağladıkları Simson'a gülümseyerek bakmakta. Alaylı koketlikteki gülümsemesi gerçekten cehennemî gaddarlıktaydı, gözü, yarı kapalı, son anında dahi, çünkü düşmanlarından birisi dizini göğsüne dayamış, kızgın demiri batırmaya hazır bekliyor, çılgın bir aşkla ona bakan Simson'un gözlerine takılmış.

»Böylece —«, dedi Wanda, »n'oldu, kendini tamamen kaybetmişsin, her şey eskisi gibi kalacak, imzalarsan dahi, hala beni tanımadın mı hayatım?«

Sözleşmeye baktım. Altında büyük, atak harflerle ismi yazılı duruyordu. Tılsımlı gözlerine bir defa daha baktım, ardından kalemi aldım ve sözleşmeyi hemen imzaladım.

»Titredin«, dedi Wanda sakince, »kalemi tutmana yardım edeyim mi?«

Aynı anda yavaşça elimi tuttu, ve böylece ikinci kâğıta da ismim yazıldı. Wanda her iki evrağı bir daha gözden geçirdi ve Osmanlı'nın baş tarafının yanında duran masaya kilitleti.

»Evet — şimdi pasaportunu ve paranı bana ver.«

Cüzdanimi çıkartıyor ve ona uzatıyorum, içine bakıyor, başını sallıyor ve, ben onun önünde diz çöküp, başımı tatlı bir sarhoşlukla göğsünün üzerine bırakırken, cüzdani diğerlerinin yanına koyuyor.

Aniden beni ayağıyla itiyor, ayağa kalkıyor ve zili çalmasıyla içeriye, abanoz ağacından yontulmuş gibi pürüzsüz ve tamamen kızıl atlastan kıyafetler giyinmiş, her birinin elinde bir ip olan üç tane genç, fidan boylu zenci kadın giriyor.

Şimdi durumumu kavriyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama, o çatık kaşlı, alaylı bakışlı soğuk, güzel yüzünü bana çevirmiş önümde amirane bir şekilde dikilen Wanda, eliyle bana kalkma hareketi yapıyor, ve daha ne olduğunu anlamadan zenci kadınlar beni yere yatırıyor ve ayaklarımı ve ellerimi ve, hareket edemeyecek bir şekilde, sanki idam edilecek birisi gibi kollarımı arkadan bağlıyorlar.

»Haydée, bana kırbacı ver«, diye korkunç bir sükûnetle emrediyor Wanda.

Zenci kadın diz çökerek kırbacı sahibeye uzatıyor.

»Ve şu ağır kürkü al sırtımdan«, diye devam ediyor, »beni engelliyor.«

Zenci kadın itaat ediyor.

»O ceketini getir!« diye emretmeye devam ediyor Wanda.

Haydée hemen, yatağın üzerinde duran kakımlı Kazabayka'yı getirdi ve Wanda taklit edilemez iki alımlı hareketle ceketini giydi.

»Onu şu sütuna bağlayın.«

Zenci kadınlar beni kaldırıyor, kalın bir ipi vücudumun etrafına sarıyor ve İtalyan usulü yatağın kubbesini taşıyan masif sütunlardan birisine beni bağlıyorlar.

Sonra aniden kayboluyorlar, sanki yer onları yutmuş gibi.

Wanda hızlı hareketlerle yanıma geliyor, beyaz atlas kıyafetinin uzun kuyruğu gümüş gibi, ay ışığı gibi arkasından süzülüyor, saçları, ceketinin beyaz kürkü üzerinde alevler gibi parıldıyor; şimdi, sol elini yanıma dayamış, sağ elinde kırbaç önümde duruyor ve kısa bir kahkaha atıyor.

»Şimdi aramızdaki oyun bitti«, diyor, kalpsiz bir soğuklukla, »şimdi iş ciddi, alaya aldığım ve aşağıladığım, kendisini bana, küstah, aklına estiği gibi davranan kadına, çılgın bir körlükle oyuncak olarak teslim eden ahmak herif! Artık benim sevgilim değil, benim k ö l e m s i n, ölümüne dirimine keyfime aitsin.

Şimdi beni tanıyacaksın!

Öncelikle, hiç bir suçun olmamasına rağmen, gerçekten kırbaçlanmak ne demektir göreceksin, beceriksiz, itaatsiz veya dik kafalı davranırsan seni bekleyen ne olduğunu öğrenmen için.«

Ardından vahşi bir cazibeyle ceketinin kürklü kolunu yukarı topladı ve sırtıma kırbacı indirdi.

Sarsıldım, kırbaç bir bıçak gibi etimi kesmişti.

»Nasıl, hoşuna gidiyor mu?« diye bağırdı.

Ses çıkarmadım.

»Bekle, kırbaç altında daha bir köpek gibi inleyeceksin«, diye tehdit etti ve yeniden beni kırbaçlamaya başladı.

Kırbaç vuruşları hızlı ve peşpeşe, korkunç bir şiddetle sırtıma, kollarıma, ensemeye geliyordu, bağırılmak için dişlerimi sıktım. Şimdi suratıma vurdu, sıcak kan suratımdan akmaya başladı, ama o gülüyor ve kırbaçlamaya devam ediyordu.

»Seni asıl şimdi anlıyorum«, diye bağırdı, »bir insanı, hele hele beni seven bir erkeği böylesine hâkimiyetim altında tutmak gerçekten büyük bir zevk — beni seviyorsun değil mi? — sevmiyor musun — Oh! seni parçalayacağım, her vuruşta keyfim artıyor; biraz daha ezil, bağır, inim inim inle! Benden merhamet bekleme.«

Nihayet yoruldu.

Kırbacı atıyor, Osmanlı'ya uzanıyor ve zili çalıyor.

Zenci kadınlar içeri girdi.

»Çözün onu.«

İpleri çözdüklerinde bir tahta gibi yere düşüyorum. Siyah kadınlar gülüyor ve beyaz dişlerini gösteriyorlar.

»Ayaklarındaki bağları çözün.«

Bağlar çözülüyor. Ayağa kalkabiliyorum.

»Yanıma gel, Gregor.«

Bugünkü gaddarlığında, alaycılığında şimdiye kadar olmamış kadar baştan çıkarıcı olan bu güzel kadına yaklaşıyorum.

»Bir adım daha«, diye emrediyor Wanda, »diz çök ve ayağımı öp.«

Atlas elbisesinin kenarından ayağını uzatıyor ve ben, bu doğaüstü budala, ayağına dudaklarımı dayıyorum.

»Bugünden itibaren bir ay beni göremeyeceksin, Gregor«, diye ciddi bir şekilde konuşuyor, »sana yabancılaşmam, yeni görevine daha kolay alışabilmen için; bu zaman zarfı içerisinde bahçede çalışacaksın ve emirlerimi bekleyeceksin. Hadi köle, şimdi marş marş!«

Bir ay monoton bir düzenlilikte, ağır işlerle, hüzünlü bir hasretle, bana tüm bu eziyetleri veren ona olan hasretimle geçiverdim. Bahçevana yardımcı olarak verildim, ona, ağaçları, çalıları budamaya, çiçekleri dikmeye, çakıl yolları temizlemeye yardım ediyorum, basit yemeğini ve sert yatağını paylaşıyorum, tavuklarla uyanıyor ve tavuklarla yatıyorum, ve zaman zaman sahibemizin eğlendiğini, ona tapan erkeklerin etrafını sardığını öğreniyorum ve bir keresinde de o küstah gülüşünü ta bahçeden duyabiliyorum.

Kendimi aptal buluyorum. Ben gerçekten böyle mi oldum, yoksa her zaman mı böyleydim? Ertesi gün, ay bitmiş olacak — acaba benimle ne yapacak, yoksa beni unuttu mu, ve ben yaşamımın sonuna kadar çalıları budayıp, buketleri mi bağlayacağım?

Yazılı bir emir.

»Köle Gregor'un işbu yazı ile özel hizmetime gelmesi emredilir.

Wanda Dunajew.«

Ertesi sabah kalp çarpıntıları ile damasko perdeyi aralıyor ve tanrıçamın, sevimli bir loşluktaki yatak odasına giriyorum.

Ben şöminenin önüne diz çöküp, ateşi yakarken, »Sen misin, Gregor?« diye soruyor. Sevdiğim bu ses tonunu duyunca titriyorum. Onu daha göremiyorum, kubbeli yatağının perdelerinin arkasında yatıyor.

»Evet, hanımefendi«, diyorum.

»Saat kaç?«

»Dokuzu geçti.«

»Kahvaltı.«

Hemen kahvaltıyı almaya gidiyorum ve kahve tepsisi elimde, yatağının önüne diz çöküyorum.

»Kahvaltınız, sahibem.«

Wanda perdeleri aralıyor ve tuhaf, onu böylesine beyaz yastıkların arasında açılıp saçılmış saçlarıyla gördüğümde, ilk anda tamamen yabancı birisi gibi görüyorum, güzel bir

kadın; bunlar o sevdiğim yüz hatları değil, sıfatı sert ve yorgunluğun, doymuşluğun müthiş bir ifadesini taşıyor.

Yoksa önceleri tüm bunları göremiyormuydum?

Yeşil gözlerini tehditkârlıktan uzak, daha çok meraklı ya da merhametli bir şekilde bana çeviriyor ve üzerindeki koyu renkli uyku kürkünü, ağır bir hareketle açılmış omuzuna çekiyor.

Bu anda öylesine alımlı, öylesine istek uyandırıcı ki, kanımın kafama ve kalbime hücum ettiğini hissediyorum ve elimdeki tepsi titremeye başlıyor. Bunu fark ediyor ve, yatağının ucundaki masanın üzerinde duran kırbaça el atıyor.

»Beceriksizsin, Köle«, dedi kaşlarını çatarak.

Bakışlarımı yere indiriyor ve tepsiyi, olabildiğince sıkı kavriyorum, ve o kahvaltısını yapıyor ve esniyor ve hârika kürkün içindeki dolgun kollarını geriyor.

Zili çaldı. İçeri giriyorum.

»Bu mektubu Prens Corsini'ye ilet.«

Hemen şehre koşuyor, mektubu, ışıltılı siyah gözlü genç, güzel bir erkek olan Prens'e veriyor ve kıskançlıktan içim içimi yiyerek yanıtını getiriyorum.

»Neyin var?« diye şeytanca fırsat gözeterek soruyor, »korkunç bir şekilde betin benzin atmış.«

»Hiç, sahibem, biraz hızlı yürüdüm de.«

Öğle yemeğinde Prens onun yanında, ve ben, onlar şakalaşır ve her ikisi de beni görmezlikten gelirken, onlara hizmet etmek zorundayım. Bir an için gözlerim kararıyor, Prens'in bardağına bordo şarabını doldururken, elim kayıyor, masa bezine ve Wanda'nın elbisesinin üzerine damlatıyorum.

»Ne beceriksizsin« diyor Wanda ve bana bir tokat atıyor, Prens gülüyor ve Wanda'da ona katılıyor ve kıpkırmızı oluyorum.

Öğle yemeğinden sonra Cascine'ye gidiyor. Güzel İngiliz doruları koşulmuş küçük at arabasını kendisi kullanıyor, ben arkasında oturuyorum ve asil beyler tarafından selamlandığında nasıl koketleştğini ve gülümseyerek teşekkür ettiğini seyrediyorum.

Arabadan inmesine yardım ederken, hafifçe koluma tutunuyor, dokunuşu beni elektrikleştirerek titretiyor. Heyhat! gerçekten hârika bir kadın ve onu, şimdiye kadar olduğundan daha çok seviyorum.

Saat altıdaki akşam yemeğine baylı, bayanlı küçük bir grup katılıyor. Servis yapıyorum, ama bu sefer masaya şarap dökmüyorum.

Sahiden de bir tokat, on dersten daha iyidir, insan daha çabuk öğreniyor, özellikle bizi ıslah eden küçük ve dolu dolu bir kadın eli ise.

Akşam yemeğinden sonra Pergola'ya gidiyor; o siyah kadife elbisesiyle merdiveni öylesine bir inişi var ki, kakımlı yakasıyla ve saçlarındaki beyaz güllerden oluşan diyademi ile gerçekten de göz kamaştırıyor. Arabanın kapısını açıyor, binmesine yardım ediyorum. Tiyatronun önünde arabacı koltuğundan zıplıyorum, inerken koluma yaslanıyor, kolum bu tatlı yükün altında sarsılıyor. Locasının kapısını açıyor ve koridorda bekliyorum. Gösteri dört saat sürüyor, bu zaman içerisinde kavalyelerinin ziyaretini kabul ediyor ve ben hırsımdan dişlerimi gıcırdatıyorum.

Sahibemin zili son defa çaldığında, saat gece yarısını çoktan geçmiş.

»Ateş!« diye kısaca emrediyor, ve şöminede ateş parıldamaya başlayınca,»Çay«.

Semaverler geri geldiğimde, soyunmuş ve zenci kadının yardımıyla beyaz neglijesini giyiyordu.

Ardından Haydée çıktı.

»Uyku kürkümü ver«, diyor Wanda, o güzelim kollarını geçerek. Koltuğun üzerinden alıyor ve, yavaşça giyinmesine yardım ediyorum. Ardından kendini Osmanlı'nın yastıklarına atıyor.

»Ayakkabılarımı çıkar ve kadife terliklerimi giydir.«

Diz çöküyor ve küçük ayakkabısını çekmeye çalışıyorum, ama çıkmıyor. »Hadi, hadi!«, diye bağılıyor Wanda, »canımı acıtıyorsun! görürsün — seni terbiye edeceğim.« Beni kırbaçlıyor, ve ayakkabıyı çıkarmayı başarabiliyorum!

»Hadi şimdi marş!« bir tekme daha — şimdi yatmaya gidebilirim.

Bugün onu bir suareye götürdüm. Ön odada kürkünü almamı emretti, ardından, galibiyetinden emin, gurulu bir gülümsemeyle parlak aydınlatılmış salona girdi, ve ben gene saatlerin karanlık tek yanlı düşüncelerle geçmesini bekledim; zaman zaman, kapı kısa bir süre için açıldığında müziği duyabiliyordum. Bir kaç tane uşak benimle sohbet etmeye çalışmış, ama çok az İtalyanca bildiğimden, sonra vazgeçmişlerdi.

Nihayet uyuyabiliyorum ve rüyamda, bir kıskançlık cinneti sonucunda öldürdüğümü ve idama mahkûm edildiğimi, giyotine bağlandığımı görüyorum, balta düşüyor, ensemble hissediyorum, ama hâla yaşıyorum —

Bunun üzerine cellât bana tokat atıyor —

Hayır, cellât değil tokat atan, önümde durup kürkünü isteyen Wanda. Hemen kalkıyor ve giyinmesine yardım ediyorum.

Dolu dolu güzel bir kadına kürk giydirmek, ensesinin, o hârikulade kollarının muhteşem yumuşak kürke sarınmalarını görmek, hissetmek, ve kabaran kıvrıkcık saçlarını kaldırıp, yakasının üstüne koymak, ve kürkünü çıkardığında şirin sıcaklığının ve teninin hafif kokusunun samurun tüy başlarında asılı olması gerçekten büyük bir zevk — insanı çıldırtan bir zevk!

Nihayet misafirsiz, tiyatrosuz, topluluksuz bir gün. Nefes alıyorum. Wanda galeride oturuyor ve kitap okuyor, bana verecek bir görevi yok gibi. Hava karardığında, gümüşümsü akşam sisi ortaya çıktığında odasına çekiliyor. Akşam yemeğinde servis yapıyorum, yalnız başına yemek yiyor, ama bana tek bir bakış, tek bir hece bile fırlatmıyor — bir tokat bile atmıyor.

Heyhat! elinden gelecek bir vuruş nasıl hasretim.

Gözlerimde yaşlar toplanıyor, beni ne denli aşağıladığımı hissediyorum, öylesine derin ki bu aşağılama, bana eziyet etme gereğini bile görmüyor.

Yatağa gitmeden, zili beni çağırıyor.

»Bu gece yanımda yatacaksın, geçen gece korkunç rüyalar gördüm ve yalnız olmaktan korkuyorum. Osmanlı'nın üzerindeki yastıklardan birini al ve ayağımın ucuna, ayı postunun üzerine uzan.«

Wanda bu sözlerinden sonra, sadece tavandaki küçük bir ampülün odayı aydınlatacağı şekilde lambaları söndürdü ve yatağa girdi. »Beni uyandırmamak için hareket dahi etmeyeceksin.«

Emrini yerine getirdim, ama uzun bir süre uykuya dalamadım; bir tanrıça gibi güzel, koyu uyku kürkü içerisinde, sırtüstü yatmış, kızıl saçlarının örttüğü kolları ensesinde yatan bu güzel kadını seyrettim; o hârika göğsünün her nefes alıp verişte derin derin inip kalktığını duyuyor ve her defasında, hareket ettiğinde, uyanıyor ve emirlerini bekliyordum.

Ama bana ihtiyacı olmadı.

Başka bir görevim yoktu, bir gece lambası veya yatağa alınan bir revolverden daha fazla önemim yoktu.

Ben mi ahmakım, yoksa o mu? Tüm bunlar, benim hayalciliğimi geçmek isteyen, yaratıcı ve muzip bir kadın beyninden mi çıkıyor, yoksa bu kadın gerçekten de, kendisi gibi düşünen ve hisseden ve iradesi olan insanları, bir solucan misali ayağının altına almaktan şeytanî bir zevk duyan neronvarî doğallardan mı?

Neler yaşadım!

Kahve tepsisi ile yatağının önünde diz çöktüğümde, Wanda aniden elini omuzuma koydu ve derin derin gözlerime baktı.

»Ne kadar güzel gözlerin var«, dedi yavaşça, »hele şimdi, eziyet çektiğinden beri. Yeterince mutsuz musun?«

Başımı indirdim ve konuşmadım.

»Severin! beni seviyor musun hâla«, diye aniden heyecanla haykırdı, »bundan sonra sevebilecek misin beni?« ve beni öylesine şiddetle kendisine çekti ki, tepsi devrildi, taslar yere düştü ve kahve halının üzerine döküldü.

»Wanda — Wanda'm benim«, diye haykırdım ve hiddetle onu kendime çektim ve dudaklarımı, yüzünü, göğüslerini öpücüklerle boğdum. »Sefaletim bu işte, bana ne kadar eziyet edersen, ne kadar aldatırsan, seni o kadar çok, daha delicesine seviyorum! acıdan ve aşktan ve kıskançlıktan öleceğim bir gün.«

»Ama ben seni hiç aldatmadım ki, Severin«, dedi Wanda gülümseyerek.

»Aldatmadın mı? Wanda! Tanrı aşkına! benimle böyle kalpsiz şakalar yapma«, diye haykırdım. »Prens'e mektubu ben götürmedim mi —«

»Doğru, öğle yemeği için bir davetiyeyi.«

»Yani, sen, Florensa'ya geldiğimizden beri —«

»Sana olan sadakatimi korudum«, dedi Wanda, »benim için kutsal ne varsa, onlar adına yemin ederim. Her şeyi sadece hayallerini gerçekleştirmek için yaptım, sadece senin için.

Ama artık bana tapan birini bulacağım, yoksa bu iş yarım kalır, ve sonunda beni, sana karşı yeterince gaddar davranmadığım için suçlarsın. Benim sevgili, güzel kölem! Bugün tekrar Severin, gene benim sevgilim olacaksın. Elbiselerini atmadım, burada, sandığın içerisinde bulabilirsin, o zamanlar, birbirimizi öylesine içten sevdiğimiz Karpas ılıcasında olduğun gibi giyin; o zamandan beri nelerin olduğunu unutma, ama, kollarımda kolay unutacaksın, bütün hüznünü öpücüklerimle gidereceğim.«

Beni bir çocuk gibi sevmeye, öpmeye, okşamaya başladı. Nihayet şirin bir gülümsemeye: »Şimdi giyin, bende süsleneceğim; kürklü ceketimi mi giyeyim acaba? Evet, evet, ne yapacağımı biliyorum, sen git!«

Geriye döndüğümde, beyaz atlas cüppesini, kırmızı kakımlı ceketini giymiş, saçları beyaz podralı, alnında küçük bir elmas diyadem, odanın ortasında duruyordu. Bir an müthiş bir şekilde bana II. Katharina'yı anımsattı, ama bana hatıralar için vakit tanımadı, beni kendisine, Osmanlı'ya doğru çekti ve iki mutlu saat geçirdik; şimdi o sert, keyfi sahibe değildi, zarif bir hanımefendi, lütufkâr bir sevgiliydi. Bana fotoğraflar, yeni çıkan kitaplar gösterdi ve bunlar üzerine, elini tekrar öpmeme neden olacak şekilde son derece bilgili ve açık ve zevkli bir sohbette bulundu. Ardından bana Lermontow'un bir kaç şiirini okuttu, ve tam ateşlendiğim bir sırada — küçük elini sevgili bir tavırla elimin üzerine koydu ve, o yumuşak yüz hatlarında, tatlı bakışlarına şirin bir eğlenceyi gördüğüm anda sordu, »mutlu musun?«.

»Daha değil.«

Ardından yastıklara uzandı ve yavaşça Kazabayka'sının düğmelerini açtı.

Ben se hemen kakımı yarı çıplak göğsüne örttüm. »Ben çıldırıyorsun«, diye kekeleydim.

»Hadi, gel.«

Ve böylece kollarımdaydım, bir yılan gibi dili ile beni öpüyordu; tekrar fısıldadı: »Mutlu musun?«

»Sonsuz!« diye haykırdım.

Kahkaha attı; tüylerimi ürperten kötü, keskin bir kahkahaydı.

»Sen, köle, önceleri güzel bir kadının oyuncağı olmayı hayal ediyordun, şimdi de özgür bir insan, bir erkek, sevgilim olduğumu zannediyorsun, ahmak! Tek bir hareket yapayım, ve sen tekrar kölesin. — Diz çök.«

Osmanlı'dan ayaklarına kaydım, şüpheli bakışlarım hâla üzerindeydi.

»İnanamıyorsun«, dedi, bana kolları göğsünde bakarak, »canım sıkılıyor ve sen, bir kaç saatliğine beni eğlendirmeye anca yetiyorsun. Bana öyle bakma —«

Bana tekme attı.

»Sen benim istediğim gibisin, bir insan, bir şey, bir hayvan —« Zili çaldı. Zenci kadınlar içeri girdi.

»Ellerini arkadan bağlayın.«

Diz çökmüş bir vaziyette kaldım ve bağlamalarını bekledim. Ardından beni bahçeye, ta bahçeye güneyde sınır olan küçük üzüm tepesine götürdüler. Üzüm bağları arasında mısır ekilmişti, orada burada bir kaç kuru bitki gözüküyordu. Yan tarafta ise bir saban.

Zenci kadınlar beni bir kazığa bağladılar ve, bir taraftan altın saç tokalarını bana batırarak sohbet başladılar. Ama bu uzun sürmedi, Wanda geldi, başında kakım şapka, elleri ceketinin ceplerinde, beni çözdürdü, kollarımı arkadan bağlattı, ensemeye bir boyunduruk koydurdu ve sabanın önüne koşturdu.

Ardından siyahî şeytanlar beni tarlaya sürdüler, birisi sabanı sürüyor, diğeri beni bir iple yönlendiriyor, ötekisi de beni kırbaçlayarak yürütüyordu, ve kürklü Venüs yanda duruyor ve seyrediyordu.

Ertesi gün akşam yemeğini servis ederken, Wanda: »Bir sofraya takımı daha getir, bugün benimle yemek yemeni istiyorum«, dedi ve ben karşısında oturmaya çalışırken: »Hayır, yanıma, yanibaşıma otur.«

Keyfi yerinde, kaşıkla bana çorba veriyor, çatalıyla bana yediriyor, başını neşeli bir kedi gibi masanın üzerine koyuyor ve benimle koketleniyor. Benim yerime yemekleri getiren Haydée'ye gerektiğinden fazla bir süre baktığımda olan oluyor; Haydée'nin asil, neredeyse Avrupa'lı yüz çizgileri, hârika, heykelimsi başı, sanki siyah mermerden yapılmış gibi, ilk defa dikkatimi çekiyor. Güzel şeytan, kadının hoşuma gittiğini fark ediyor, ve gülümseyerek dişlerini gösteriyor — zenci odadan çıkar çıkmaz Wanda gazapla alevlenmiş bir şekilde sığıyor.

»Ne, benim yanımda başka bir kadına böylesine bakma cüretini gösteriyorsun ha! Sonunda benden çok o hoşuna gidecek belki, o daha şeytanî birisi.«

Dehşet içinde kalıyorum, onu böyle hiç görmemiştim, dudaklarına kadar solmuş ve tüm vücudu titriyor — Kürklü Venüs kölesini kıskanıyor — kırbacı asılı olduğu yerden kopararak alıyor ve yüzüme vuruyor, ardından siyahî hizmetçilerini çağırıyor, beni bağlamalarını ve, beni tam anlamıyla bir zindan olan karanlık, nemli bir yeraltı mahzenine attıkları, bodruma indirmelerini emrediyor.

Uzanmış yatıyorum, ne kadar oldu bilmiyorum, mezbahaneye götürülen bir dana gibi bağlanmış, ıslak samanlar üzerinde, ışıksız, yemeksiz, içeceksiz, uykusuz — beni, eğer önceden soğuktan donmazsam, açlıktan öldürebilir. Soğuktan titriyorum. Yoksa ateşim mi var. Bu kadından nefret etmeye başladığımı zannediyorum.

Kırmızı bir şerit, kan gibi, zeminin üzerinde yüzüyor, kapıdan içeri akan ışık, şimdi kapı açılıyor.

Eşikte Wanda görünüyor, samur kürküne sarınmış içeriye bir meşale ile aydınlatıyor.

»Yaşıyor musun?« diye soruyor.

»Beni öldürmeye mi geldin?« diye mat, kısık bir sesle yanıt veriyorum.

İki hızlı adımla yanıma geliyor Wanda, uzandığım yerin önünde diz çöküyor ve başımı kucağına koyuyor. — »Hasta mısın — gözlerin nasıl yanıyor, beni seviyor musun? Beni sevmeni istiyorum.«

Kısa bir hançer çıkartıyor, gözlerimin önünde hançerin parlaması beni korkutuyor, gerçekten beni öldüreceğini düşünüyorum. O ise gülüyor ve bağlarımı kesiyor.

Artık beni her akşam yemekten sonra yanına çağırıyor, bana kitap okutuyor ve benimle çeşitli ilginç sorunlar ve eşyalar üzerine sohbet ediyor. Bunu yaparken tamamen değişmiş gibi, sanki bana ifşa ettiği vahşiliğinden, gösterdiği gaddarlıktan utanıyormuş gibi. Tüm varlığını dokunaklı bir uysallık sarmış, ve her defasında veda etmek için elini uzattığında, gözlerinde, gözlerimizden yaş akıtan, var olmanın bütün eziyetini ve ölümün bütün korkunçluğunu unuttuğumuz merhamet ve aşkın o insan üstü gücü görünüyor.

Ona Manon l'Escault'tan okuyorum. İlişkiyi hissediyor, tek kelime konuşmuyor, ama zaman zaman gülümsüyor, ve nihayet kitabı kapatıyor.

»Okumaya devam etmek istemiyor musunuz, hanımefendi?«

»Bugün değil. Bugün Manon l'Escault'u biz oynayacağız. Cascine'lerde bir randevum var, ve siz, sevgili şövalyem, bana eşlik edeceksiniz; biliyorum, yapacaksınız değil mi?«

»Emriniz olur.«

»Emretmiyorum, rica ediyorum«, diye karşı koyulamaz bir sevimlilikle konuşuyor, ardından ayağa kalkıp, ellerini omuzuma koyuyor ve bana bakıyor. »Bu gözler!« diyor, »seni böylesine seviyorum ki, Severin, seni ne kadar sevdiğimi bilemezsin.«

Acı bir şekilde »Evet«, diye karşılık veriyorum, »başkasına randevu verecek kadar.«

»Sadece seni cezp etmek için bunu yapıyorum«, diye heyecanla yanıt veriyor, »seni kaybetmemem için bana tapan birisinin olması lazım, seni hi. Bir zaman kaybetmek istemiyorum, hiç bir zaman, duyuyor musun, çünkü sadece ve sadece seni seviyorum.«

İhtirasla dudaklarına yapışmıştı.

»Oh! sana istediğim gibi, tüm ruhumu öpücükle verebilseydim — yeter — hadi gel artık.«

Basit bir siyah pardösüyü attı üzerine, başını ise koyu renkli bir başlıkla örttü. Ardından hızlı hızlı galeriden geçti ve arabaya bindi.

Şaşırarak geriye çekilen faytoncuya, »Beni Gregor götürecekt«, dedi.

Arabacının yerine geçtim ve kızgınlıkla atları kırbaçladım.

Cascin'lerde, ana hıyabanın sık ağaçlı bir yola dönüştüğü yerde Wanda arabadan indi. Geceydi, gökyüzünden geçen gri bulutların arasından bir kaç tane yıldız parlıyordu. Arno'nun kıyısında koyu renkli bir manto giymiş ve eşkiya şapkası takmış bir adam dikiliyordu ve sarı dalgaları seyrediyordu. Wanda hızla çalılıklar arasından yanına geçti ve omuzuna vurdu. Adamın ona dönmesini, elini tutmasını görebildim — ardından yeşil duvarlar arasında kayboldular.

Azap verici bir saat. Nihayet çalılıklar arasında hisırdamalar geliyor, dönüyorlar.

Adam onu arabaya kadar getiriyor. Fenerin ışığı göz kamaştıran bir parlaklıkla, hiç görmediğim son derece genç, mülayim ve romanesk bir yüzü aydınlatıyor, ve uzun, sarışın kıvrıkcık saçlar üzerinde süzülüyor.

Wanda elini saygıyla öpen adama uzatıyor, ardından bana bir işaret veriyor ve araba, nehrin kenarında yeşil bir duvar kâğıdı gibi duran ağaç yaprakları duvarının yanından uçarak gidiyor.

Bahçe kapısının zili çalıyor. Tanıdığım bir yüz. Cascin'lerdeki adam.

Fransızca »Kimin geldiğini bildireyim?« diye soruyorum. Hitap edilen utangaç bir şekilde başını sallıyor.

Utangaç utangaç »Biraz Almanca anlıyor musunuz?« diye soruyor.

»Pek tabii! İsminizi rica edeyim.«

»Ah! maalesef daha ismim yok«, diye sıkılganca yanıt veriyor — »lütfen sahibenize sadece Cascin'lerdeki Alman ressam geldi ve — ama kendisi de geldi işte.«

Wanda balkona çıkmıştı ve yabancıya el sallıyordu.

»Gregor, beyefendiyi yanıma buyur«, diye bana sesleniyor. Ressama merdiveni gösterdim.

»Müsaadenizle, şimdi bulurum; teşekkür ederim, çok teşekkürler« diyerek basamakları tırmandı. Aşağıda kaldım ve zavallı Alman'ın ardından derin bir merhametle baktım.

Kürklü Venüs ruhunu kızıl saç düğümlerinin arasında esir almıştı. Onun resmini yapacak ve bunu yaparken çıldıracaktı.

Güneşli bir kış günü, ağaç gruplarının yapraklarında, çayırın yeşil örtüsünde altın gibi titremeler var. Galerinin aşağısındaki kamelyalar en zengin tomurcuk hazineleriyle süslenmiş. Wanda kapalı balkonda oturuyor ve resim yapıyor, Alman ressam ise, ellerini dua eder gibi içiçe koymuş karşısında dikiliyor ve ona bakıyor, hayır, yüz hatlarını seyrediyor ve görünüşüne kendini tamamen kaptırılmış, dalgın dalgın.

Wanda ise onu görmüyor, beni de görmüyor, elimde bel küreği, sadece onu görebilmek, müzik, poezi gibi beni etkileyen yakınlığını hissetmek için, çiçeklerin etrafını kazdığımı.

Ressam gitti. Bu tehlikeli bir teşebbüs, ama deneyeceğim. Galeriye giriyor, yakınlaşıyor ve Wanda'ya soruyorum: »Ressamı seviyor musun, sahibem?«

Bana kızmadan bakıyor, başını sallıyor, ve nihayet de gülümsüyor.

»Acıyorum ona«, diye yanıt veriyor, »ama onu sevmiyorum. Hiç kimseyi sevmiyorum. Seni sevmiştim, böylesine içten, böylesine ihtiraslı, sevebildiğimcederin sevmiştim, ama, şimdi seni de sevmiyorum, kalbim boş, ölü, ve bu beni hüzünlendiriyor.«

»Wanda!« diye haykırdım acıdan mütessir olmuş bir vaziyette.

»Sende beni yakında sevmeyeceksin«, diye devam etti, »böyle olduğu zaman, bana söyle, ki sana özgürlüğünü geri vereyim.«

»O zaman bütün yaşamım boyunca kölen olarak kalayım, çünkü sana tapıyorum ve her zaman tapacağım«, diye haykırdım, beni önceleri de mahv etmiş olan aşkın fanatizmine kapılmış olarak.

Wanda bana garip bir eğlence ile baktı. »İyi düşün«, dedi, »seni müthiş sevdim ve, hayallerini gerçekleştirmek için sana despotça davrandım, o tatlı duygudan kalan ufak bir şey hâla sana karşı olan içsel bir sempati olarak göğsümde titriyor, bu da kaybolduktan sonra, kimbilir, sana özgürlüğünü geri verecek miyim, yoksa sana karşı gerçekten gaddar, acımasız, hatta kaba mı davranacağım, belki de, lâkayt kaldığımda veya başka birisini severken, bana ilahî bir aşkla tapan adama eziyet etmek, işkence yapmak, ve bana olan aşkından ölmesini seyretmek bana şeytanî bir zevk verecektir. Bunu iyi düşün!«

»Her şeyi çoktan düşündüm«, diye karşılık verdim, ateşler içerisinde yanarak, »sensiz olamam, yaşayamam ben sensiz; özgürlüğümü verirsen, ölürüm, bırak, kölen kalayım, öldür beni ama, kovma.«

»O zaman, kölem ol«, diye karşılık verdi, »ama, seni artık sevmediğimi ve senin bana olan aşkının, bir köpek kadar değeri olmadığını unutma, köpeklere tekme atılır.«

Bugün mediseik Venüs'ü ziyaret ettim.

Daha erkendi, Tribuna'nın sekiz köşeli salonu bir mabet gibi loş ışıkla dolmuştu, ve ben, ellerimi katlamış bir vaziyette, derin bir duadaymış gibi suskun tanrıça heykelinin önünde dikiliyordum.

Ama uzun kalmadım.

Galeride hiç kimse yoktu, bir İngiliz bile ve öylece dizlerimin üzerine çökerek o şirin, ince vücuda, tomurcuklanan göğüslere, yarı kapalı gözleri olan bakiremsi şehvanî yüze, her iki tarafta da küçük boynuzları saklayan o tatlı kıvrıkcık saçlara baktım.

Sahibenin zili.

Öğle vakti. Ama o hâla yatakta, kolları ensesinde.

»Yıkanacağım«, dedi, »ve sen bana hizmet edeceksin. Kapıyı kapat.«

İtaat ettim.

»Şimdi aşağıya in ve aşağının da kapalı olduğundan emin ol.«

Yatak odasından banyoya inen yılankavî merdivenden iniyorum, ayaklarım kırılıyordu ve parmaklıklara tutunmak zorunda kaldım. Kapalı balkona ve bahçeye açılan kapıyı kapalı bulduktan sonra, geriye döndüm. Wanda şimdi açık saçlarla, yeşil kadifemsi kürkü içerisinde yatağına uzanmıştı. Yaptığı anî bir hareket sonucunda, sadece kürk giymiş olduğunu gördüm ve dehşete düştüm, neden bilmiyorum, aynı dar ağacına giden ve dar ağacını gördüğünde titremeye başlayan bir idam mahkûmu gibi müthiş bir dehşete düştüm.

»Gel Gregor, beni kollarına al.«

»Anlamadım, sahibem?«

»Beni taşıyacaksın, anlamıyor musun?«

Kollarımda oturacak şekilde onu kaldırdım, kolları enseme dolandı, ve öylesine o kucuşımda merdivenleri, basamak basamak, aşığıya inerken ve saçları zaman zaman yanağıma dokunduğında ve ayağı hafifçe dizime vurduğunda, bu güzel yükün altında sarsılıyordum ve her an, yıkılacağıı düşünüyordum.

Banyo müdevver bir şekilde geniş ve yüksek inşa edilmişti, yumuşak aydınlığı yukarıdan, kırmızı cam kubbeden geliyordu. İki palmiye büyük yapraklarını, önündeki Türk halıları ile kaplanmış olan basamakların ortayı oluşturan geniş mermer havuza indiğı kırmızı, kadifemsi yastıklı döşegin üzerinde yeşil bir çatı olarak açmışlardı.

»Yukarıda, yatağıının yanındaki gece masasında yeşil bir bant var«, dedi Wanda, onu döşegin üzerine bırakırken, »onu bana getir ve kırbacı da al.«

Merdivenleri uçarak çıktım ve uçarak indim ve her ikisini de, bunun üzerine elektrikli ağır saçlarını büyük bir düğüme ördürten ve yeşil kadifemsi bantla bağlatan sahibemin önüne diz çökerek eline verdim. Ardından banyoyu hazırladım ve bunu yaparken, ellerimin ve ayaklarımın birbirine dolandığı şekilde hayli beceriksiz davrandım, ve her defasında, kırmızı kadifemsi yastıkların üzerinde yatan güzel kadına ve zaman zaman, koyu renkli kürkün orasından ya da burasından parlayan şirin vücuduna bakmak zorunda kaldığımda — irademin dışında, mıknaıslı bir güç bunu bana yaptırıyordu — bütün şehvanîyetin, tüm şehvetin bu yarı örtülü, pikant çıplaklıktaki kadında olduğunu hissettim, ve bu hissim, havuz nihayet dolduğunda ve Wanda'nın tek bir hareketle üzerindeki kürk mantoyu attığında, ve Tribuna'daki tanrıça gibi önünde durduğunda heyecanlı bir şekilde arttı.

Bu anda o örtülü olmayan güzelliğı ile öylesine kutsal, öylesine iffetli geldi ki, önünde, aynı önceleri aşk tanırçasında olduğu gibi, diz çöktüm ve huşu içerisinde dudaklarımı ayaklarına değdirdim.

Daha biraz önce vahşi dalgalar savuran ruhum birdenbire sakin bir şekilde akmaya başladı, ve Wanda'da gaddar olan hiç bir şey yoktu artık.

Yavaş yavaş basamakları indi, ve eziyetin veya hasretin tek bir atomunun olmadığı sessiz bir sevinç ile, kristal sellerde dalıp çıkmasına, ve onun yol açtığı dalgaların nasıl aşıkcasına etrafında oynadıklarına bakabiliyordum.

Nihilist estetikçimiz haklıydı: gerçek bir elma, resmedilmişinden, ve canlı bir kadın da taştan bir Venüs'ten daha güzeldir.

Ve havzudan çıktığında, gümüşümsü damlalar ve gülümsü ışık üzerinden öylesine akıyorlardı ki — dilsiz bir cezbe beni kucakladı. Havluları etrafına sardım, o hârika vücudunu kurulayarak, ve, o tekrar, elastik samur kürkleri tamahkâr bir biçimde soğuk mermer vücuduna sarılmış, sağ eli lâkaytcasına kırbaçla oynarken, uyuyan bir kuğu gibi yaslandığı sol eli koyu kürkün içerisinde ve bir ayağı, tabureye koyar gibi üzerimde, kadifemsi mantosuyla yastıkların üzerinde dinlenirken, o sakin mutluluk devam etti.

Bakışlarım tesadüfen karşı duvardaki masif aynanın üzerine kaydđ, ve aniden haykırdım, çünkü kendimizi bir altın çerçeve içerisindeki resim gibi gördüm, ve bu resim öylesine harikulâde güzeldi, öylesine garip, öylesine hayalî ki, çizgilerinin, renklerinin bir sis gibi kaybolacağını düşündüğümde derin bir üzüntüye kapıldım.

»Neyin var?« diye sordu Wanda.

Aynayı gösterdim.

»Ah! Gerçekten de güzel«, dedi, bu anın tutulamamasına gerçekten yazık oluyor.«

»Peki neden tutulamasın?«, diye sordum, »her sanatçı, en ünlüsü de, seni fırçasıyla ebediyete kazandırmasına izin verdiğinde gurur duymaz mı?«

»Bu olağanüstü güzelliğın«, diye, ona çoşkuyla bakarken devam ettim, »bu yüzün harikulâde çizgilerinin, bu yeşil ateşli gözlerin, bu şeytanî saçların, bu ihtişamlı bedenin dünyadan yok olması korkunç, ve bu düşünce, beni ölümün, yok oluşun tüm dehşetinin sarmasına neden oluyor; bir sanatçını eli ise seni bu yok oluştan kurtarmalı, sen, biz diğerleri

gibi, var oluşunun bir izini bırakmadan tamamen yok olamazsın, vücudun çoktan toprağa dönüşmüş olsa da, güzelliğin ölüme galip gelmeli!«

Wanda gülümsedi.

»Günümüz İtalya'sının bir Titian'ı veya Raphael'i olmaması üzücü«, dedi, »ama belki de aşk dahînin yerine geçebilir, kimbilir, belki bizim küçük Alman?« Düşüncelere daldı.

»Evet — o beni resmetsin — ve ben, Amor'un renkleri karıştırmasını sağlayacağım.«

Genç ressam Wanda'nın villasında atölyesini kurdu, o tam olarak elinde. Biraz önce bir Meryem resmine başladı, kızıl saçlı ve yeşil gözlü bir Meryem! Bu hârika kadından, bakireliğin resmini çizmeyi ancak bir Alman'ın idealizmi başarabilir. Zavallı oğlan neredeyse benden büyük bir eşek. Titania'mızın eşek kulaklarımızı ç o k e r k e n keşfetmiş olması asıl talihsizlik.

Şimdi bize gülüyor, hem de nasıl gülüyor, açık penceresinin altında durup, kıskançça kulak kabarttığım stüdyosunda attığı küstah, melodik kahkahalarını duyuyorum.

»Ne kadar delisiniz, beni — ah! inanılmaz bir şey, beni Tanrı'nın Annesi olarak!« — diye haykırıyordu ve gülüyordu, »bekleyin, size başka bir resim göstereceğim, kendi yaptığım bir resmi, siz bunu bana kopyalayacaksınız.«

Güneş ışıkları altında alevlenen başı pencereden uzandı.

»Gregor!«

Hemen basamakları tırmandım, galeriden atölyeye.

Kendisi hızla ayrılırken »Onu banyoya götür«, diye emretti Wanda.

Kısa bir zaman geçti ve Wanda geldi, sadece samur kürkü giyinmiş, kırbaç elinde, merdiveni indi ve daha önce olduğu gibi kadifemsi yastıkların üzerine uzandı; ben ayaklarının altına uzandım ve o ayağını üzerime koydu, sağ eli kırbaçla oynuyordu. »Bana bak«, dedi, »o senin derin, fanatik bakışınla — evet, öyle — öyle iyi.«

Ressam korkunç sararmıştı, o güzelim, romanesk, mavi gözleri ile sahneyi yutuyordu, dudakları açıldı, ama konuşmadı.

»Evet, resim hoşunuza gitti mi?«

»Evet — sizi böyle resmedeceğim«, dedi Alman, ama söyledikleri bir lisan değildi, dillenmiş bir inlemeydi, hasta, ölümcül hasta bir ruhun ağlamasıydı.

Kömür çizim bitti, kafalar, vücut parçaları aprelenmiş, şeytanî yüz hatları şuh çizgilerle görünmekte, yeşil gözünde yaşam parıldamaktaydı.

Wanda, kollarını göğsünde toplamış tualin önünde dikiliyordu.

»Resim, Venedik ekolünden olanların çoğu gibi, hem portre hem de tarihsel bir resim olmalı«, diye, gene ölü gibi sararan ressam açıklıyor.

»Peki, ismini ne koyacaksınız?«, diye sordu Wanda; »ama, neyiniz var, hasta mısınız?«

»Korkarım ki —«, diye yanıt verdi, kürklü güzel kadını yiyen gözleriyle, »ama, resim hakkında konuşalım.«

»Evet, resim hakkında konuşalım.«

»Olymp'ten fani bir erkeğin yanına inen ve bu modern dünyada soğuktan donan bedenini büyük, ağır bir kürkle ve ayaklarını sevgilisinin kucağında ısıtmaya çalışan aşk tanrıçasını düşünüyorum; tekmelendikçe ona daha çok çılgınca aşık olan kölesini kırbaçlayan, yorulduğunda onu öpen despot kadının gözdesini düşünüyorum, ve bu nedenle resme »Kürklü Venüs« ismini takacağım.«

Ressam yavaş çalışıyor. İhtirası ise o denli hızla artıyor. Sonunda yaşamına kıyacağından korkuyorum. Wanda ise onunla oynuyor ve kafasında gizemli sorular uyandırıyor, ve o bunları çözemiyor ve kanının pıtır pıtır aktığını hissediyor — Wanda ise bu esnada onunla sohbet ediyor.

Wanda çalışmalarda şekerleme yiyor, kâğıt kabuklarından küçük toplar yapıyor ve bunları ressamın atıyor.

»Böyle neşeli olmanıza seviniyorum, hanımefendi«, diyor ressam, »ama yüzünüz, resmim için gereken ifadeyi kaybediyor.«

Kendini düzeltiyor ve bana kırbaçla vuruyor; ressam ona dik dik bakıyor, yüz hatlarında çocuksu bir hayret görünüp, iğrenme ve hayranlıkla karışıyor.

Beni kırbaçladığında, Wanda'nın yüz hatları giderek, beni hazlandıran o gaddar, alaylı karakteri kazanıyor.

»Resminiz için gereken ifade bu mu?« diye soruyor. Ressam, gözlerinin soğuk bakışları karşısında şaşkın bir vaziyette bakışını kaçırıyor.

»Evet, o ifade —« diye kekeliyor, »ama, şimdi devam edemeyeceğim —«

»Ne?« diyor Wanda alay geçerek, »size yardım edebilirmiyim?«

»Evet —« diye bağıyor Alman, sanki çıldırmış gibi — »beni de kırbaçlayınız.«

»Oh! severek«, diye karşılık veriyor Wanda, omuzlarını silkerek, »ancak kırbaçlayacaksam, cidden kırbaçlamak isterim.«

»Beni ölümüne kırbaçlayın« diye haykırıyor ressam.

Gülerek, »Sizi bağlamama da izin veriyor musunuz?«

»Evet« — diye inliyor —

Wanda kısa bir süre için odayı terk etti ve iplerle geri geldi.

»O halde — kendinizi kürklü Venüs'ün, güzel despot kadının eline, merhametine veya merhametsizliğine bakmaksızın, teslim edecek cesarete sahip misiniz?«

»Bağlayın beni«, diye boğuk bir sesle yanıt verdi ressam. Wanda kollarını arkasında bağladı, bir ipi kollarından geçirdi, diğerini bedenine doladı ve böylece onu pencereye bağladı, ardından kürkünü geriye attı, kırbaç aldı ve önüne geçti.

Sahnenin benim için tarif edemeyeceğim korkunç bir çekiciliği vardı, ilk defa gerindiğinde ve kırbaç havada şakladığında ve ressam kırbaç vuruşunun altında sarsıldığında kalbimin atışlarını hissediyordum, ve hele dişleri kıpkırmızı dudaklarının arasında parlayarak onu kırbaçladığında, ve en son o acınası mavi gözleri ile merhamet dilemek istediğinde — gerçekten tarif edilemez.

Wanda şimdi tek başına model duruyor. Ressam başı üzerine çalışıyor.

Beni, görünmeden durduğum ama her şeyi görebildiğim yan odada kapının ağır perdelerinin arkasına dikeltti.

Neyi var acaba.

Ressamdan korkuyor mu? onu zaten yeterince çıldırtmıştı, yoksa bu benim için yeni bir işkence mi olacak? Dizlerim titriyor.

Konuşuyorlar. Ressam öylesine alçak sesle konuşuyor ki, anlayamıyorum bile, ve o da öyle yanıt veriyor. Bu ne demek oluyor? Aralarında bir ilişki mi var?

Son derece acı çekiyorum, kalbim yerinden fırlayacak gibi.

Şimdi önüne diz çöküyor, sarılıyor ve başını göğsüne bastırıyor — ve Wanda — gaddar Wanda — gülüyor — ve şimdi sesli bir şekilde haykırışını duyuyorum.

»Ah! Demek yeniden kırbaça ihtiyacınız var.

»Kadın! Tanrıça! hiç kalbin yok mu — sen hiç sevemez misin«, diye haykırıyor Alman, »sevmenin, hasretle, ihtirasla yanmanın ne demek olduğunu hiç bilmiyor musun, ne acılar çektiğimi tahmin de edemez misin? Benim için merhametin yok mu?«

»Hayır!« diye gururla ve alayla karşılık veriyor, »ama kırbacım var.« Hemen kürkünün cebinden kırbacı çıkartıyor ve sapıyla yüzüne vuruyor. Ressam ayağa kalkarak, bir kaç adım geriye gidiyor.

Lâkayt bir şekilde, »Resim yapmaya devam edebilecek misiniz?« diye soruyor. Ressam ona yanıt vermiyor ve sephanın önüne geçerek, fırça ve paleti eline alıyor.

Resim gerçekten hârika oldu, benzerlikte benzersiz olan bir portre, ve bir ideale benziyor, demek istiyorum ki, renkler öylesine şevkli, öylesine şeytanî.

Ressam tüm eziyetini, tapışını ve lanetini resmin içerisine çizmiş.

Şimdi de beni resmediyor, her gün bir kaç saatliğine yalnız kalıyoruz. Bugün aniden titreyen sesiyle bana dönüyor ve soruyor:

»Bu kadını seviyor musunuz?«

»Evet.«

»Ben de seviyorum.« Gözlerine yaşlar dolmuştu. Kısa bir süre için sustu ve resme devam etti.

»Bizim orada, Almanya'da, onun oturduğu bir dağ var«, diye kendi kendine mırıldandı, »o bir şeytan.«

Resim tamamlandı. Wanda ona para vermek istedi, âlicenap, aynı kraliçelilerin ödemesi gibi.

»Oh! Siz hakkımı çoktan ödediniz«, diye karşı çıkarak acımsı bir gülümsemeyle konuştu.

Gitmeden önce, esrarlı bir tavırla evrak çantasını açtı ve bana içine baktırdı — ürperdim. Wanda'nın başı, aynı aynadaymış gibi bir canlılıkta bana bakıyordu.

»Bunu yanıma alacağım«, dedi, »bu benim, bunu artık benden alamaz, bunun için gereğinden fazla bedel ödedim.«

»Aslında zavallı ressama acıyorum«, dedi bugün bana, »böylesine olduğum gibi erdemli olmak abes. Ne dersin, öyle değil mi?«

Ona yanıt vermeye cesaret edemedim.

»Oh, bir köle ile konuştuğumu unutmuşum, dışarı çıkmalıyım, eğlenmek, unutmak istiyorum.

Çabuk, arabamı getir!«

Hârika yeni bir kıyafet, menekşe mavisi kadifeden Rus yarım çizmeleri, kakımlı, ince bantlar ve kürklü kokartlarla tutulan ve desteklenen aynı kumaştan bir cüppe, bunlara uygun bolca kakımla kenarlanmış ve astarlanmış kısa bir palto; elmas toka ile tutturulmuş, II. Katharina'nın stilinde kakım kürklü yüksek bir şapka, saçlar açılmış ve sırtından akıyor. Böyle arabacı yerine tırmanıyor ve faytonu kendisi kullanıyor. Atlar uçarak uzaklaşıyor.

Bugün dikkatleri üzerine çekmek istediği besbelli, ve bunda da tamamen başarılı oldu. Bugün Cascin'in dişi arslanı oldu. Arabalardan ona selam veriyorlar; yol kenarındaki yayalardan, onu konuşan gruplar oluşuyor. Ancak hiç kimseyi nazarı itibara almıyor, orada ya da burada yaşlı bir kavalyenin selamına hafifçe başını eğerek karşılık veriyor.

Genç bir adam atının alımlı ve vahşi adımları ile yaklaşıyor; Wanda'yı görür görmez atını durduruyor ve yavaş adımlarla yürütüyor — yaklaştı — duruyor ve Wanda'nın yanından geçmesine bakıyor ve şimdi Wanda ona baktı — arslanların dişi arslanı. Bakışları karşılaşıyor — ve adamın yanından geçerken, onun tılsımlı şiddetinden kendini kurtaramıyor ve başını adama çeviriyor.

Adamı yiyecek gibi olan bu yarı hayran, yarı hoşnut bakışları karşısında kalbim duracak gibi oluyor, ama adam bu bakışları da hak ediyor.

Gerçekten de çok yakışıklı bir erkek. Hayır, daha doğrusu, canlı olarak hiç görmediğim bir erkek. Belvedere'de mermerden yontulmuş olarak duruyor, aynı ince, ama demir gibi kas yapısıyla, aynı yüz hatlarıyla, aynı kıvrıkcık saçlarıyla, ve asıl onu güzel yapan, bıyiksız oluşuyla. Kalçaları biraz daha ince olsaydı, erkek olarak giyinmiş bir kadına benzetilirdi, dudaklarındaki garip çizgi, dişlerinin hafifçe görünmesini sağlayan ve bu güzel yüze bu anda belirli bir gaddarlık veren arslan dudağı —

Marsyas'a eziyet eden Apollo.

Yüksek siyah çizmeler takmış, beyaz deriden dar bir pantolon, atlı İtalyan subaylarının giyindiği tipte, siyah kumaştan astragan aplikasyonlu ve bol kaytanlı kısa kürklü bir ceket, siyah kıvrıkcık saçlarında kırmızı bir fes.

Şimdi erkek Eros'u anlıyor ve böylesi bir Alcibiades'e karşı erdemli kalan Sokrates'e hayranlık duyuyorum.

Dişi arslanımı böylesine heyecanlı hiç görmemiştim. Villasının merdivenleri önünde arabadan indip, basamakları acele ile çıktığında ve bana amirane bir hareketle kendisini takip etmemi emrettiğinde yanakları kızarmıştı.

Odasında hızlı adımlarla gidip gelirken, beni korkutan bir aceleyle konuşmaya başladı.

»Hemen Cascin'lerdeki adamın kim olduğunu öğreneceksin, bugün, hemen. —

Oh, ne erkekti öyle! Sen de onu gördün mü? Ne diyorsun? Konuş.»

»Güzel bir adam«, diye boğuk bir sesle karşılık verdim.

»O kadar güzel ki —« düşündü ve koltuğun koluğuna dayanarak — »nefes dahi alamadım.« dedi.

»Senin üzerinde bıraktığı etkiyi anlıyorum«, diye yanıt verdim; hayal gücüm beni vahşi bir girdaba çekti — »ben bile kendimde değildim, ve düşünebilirim ki —«

»Düşünebilirsin ki«, kahkaha attı, »bu adamın sevgilim olmasını ve seni kırbaçlamasını, ve onun seni kırbaçlamasının sana zevk verebileceğini.

Hadi git şimdi, git.»

Daha akşam olmadan kim olduğunu öğrenmiştim.

Geri döndüğümde Wanda hâla giyinikti, Osmanlı'ya uzanmış, yüzü avuçlarının içinde, saçları karışık, aynı kızıl bir arslan yelesi gibi.

»İsmi ne?« diye korkunç bir sakinlikte sordu.

»Alexis Papadopolis.«

»Demek bir Yunanlı.«

Başımı salladım.

»Çok mu genç?«

»Senden yaşlı değil. Paris'te öğrenim gördüğünü ve kendisini ateist olarak nitelendirdiğini söylüyorlar. Candia'da Türk'lere karşı savaşmış ve orada, cesareti yerine ırk düşmanlığı ve gaddarlığı ile dikkat çekmiş.«

»Yani, her şeyi yerli yerinde bir erkek«, diye parıldayan gözleri ile haykırdı.

—« »Şu anda Florensa’da yaşıyor«, diye devam ettim, »müthiş zengin olduğu söyleniyor

»Bunu sana sormadım«, diye hemen sözümü kesti.

»Bu adam tehlikeli. Ondan korkmuyor musun? Ben korkuyorum. Karısı varmı?«

»Hayır.«

»Sevgilisi?«

»O da yok.«

»Hangi tiyatroya gidiyor?«

»Bu akşam dahî Virginia Marini ve, İtalya’nın, belki de Avrupa’nın ilk yaşayan sanatçısı Salvini’nin sahne aldığı Nicolini tiyatrosuna gidecek.«

»Git, bana da bir loca bul — hadi! hemen!« diye emretti.

»Ama sahibem —«

»Kırbacın tadına bakmak mı istiyorsun?«

»Sen parterde bekleyebilirsin« dedi, ben opera dürbünü ile program defterini loca korkuluğuna koyduğumda ve koltuğunu düzeltirken.

İşte öylesine bekliyorum ve, kıskançlık ile kızgınlıktan düşmemek için duvara yaslanmak zorundayım — hayır kızgınlık değil bunu ifade eden, ölüm korkusundan.

Wanda’yı locasında mavi Morié elbisesi ve çıplak omuzlarına astığı büyük kakımlı mantosuyla görüyorum ve onu da karşı locada. Nasıl birbirlerini gözleriyle yediklerini, nasıl onların bugün sahnenin, Goldono’nin Pamela’sının, Salvini’nin, Marini’nin, seyircilerin, hatta dünyanın umurunda olmadıklarını görüyorum — ve ben, bu anda ben neyim? —

Bugün Yunan elçisinin verdiği baloya gidiyor. Orada ona rastlayacağını biliyor mu?

En azından ona göre giyinmiş. Ağır bir deniz mavisini ipek elbise, ilahî çizgilerine yapışmış ve büstü ile kollarını açık bırakıyor; tek bir alevli düğüm atılmış olan saçında, tek tek örgülerle karışmış yeşil kamyapının ensesine düştüğü beyaz bir su zambağı açmış. Heyecandan, varlığının titreyen ateşliliğinden tek bir iz yok, sakın, öylesine sakın ki, kanımı donduruyor, ve bakışlarının altında kalbimin soğuduğunu hissediyorum. Yavaşça, yorgun bir hükümdarane tavırla, mermer basamakları çıkıyor, değerli örtüsünü arkasından süzdürüyor ve kayıtsızca, yüzlerce mumun dumanının gümüşümsü bir sise boğduğu salona giriyor.

Kısa bir an kendimi kaybetmiş bir şekilde arkasından baka kalıyorum, ardından, nasıl olup da elime düştüğünü anlayamadığım kürkünü kaldırıyorum. Omuzlarının sıcaklığı hâla üzerinde.

Sıcaklığının hissedildiği yeri öpüyorum ve gözlerime yaşlar doluyor.

İşte orada.

Hoyratça koyu samurun kullanıldığı siyah kadife ceketinin içerisinde duruyor, insan hayatı ve ruhuyla oynayan güzel, küstah bir despot. Ön salonda dikiliyor, gururlu bir şekilde etrafına bakıyor ve bakışlarını uzun bir süre üzerimde tutuyor.

Bu buz gibi bakışları altında gene o korkunç ölüm korkusu beni sarıyor, bu erkeğin Wanda’yı cezp edebileceği, gözünü kamaştırabileceği, boyunduruğu altına alabileceği sezgisi, ve vahşi erkekliğine karşı bir utanma, kıskançlık, gıpta duygusu sarıyor.

Kendimi öylesine vidalanmış zayıf ruh insanı olarak hissediyorum ki! Ve asıl rezillik: ondan nefret etmek isteyip, nefret edemeyişimde. Peki, nasıl oluyor da beni, o kadar uşağın arasında tanıyabildi.

Beni tarif edilmez bir asillikte başı ile yanına çağırıyor, ve ben — isteğine uyuyorum — irademe karşı.

Sakince, »Kürkümü al«, diye emrediyor.
Hiddetten bütün vücudum titriyor, ama itaat ediyorum, minnetkâr bir köle gibi.

Bütün gece ön salonda bekledim, ateşler içerisindeymişim gibi. Gözümünden tuhaf resimler geçmeye başladı, nasıl ilk defa karşılaştıklarını — ilk uzun bakışı — görüyorum, Wanda'yı onun kollarında salonda süzülüşünü, mayhoş, yarı kapalı gözlerle onun göğsüne yaslanışını görüyorum — onu, aşkın kutsal yerinde, köle olarak değil, bir sahip olarak Osmanlı'da uzanışını ve Wanda'nın onun ayak ucunda oturuşunu, benim diz çökerek servis yapışımı, çay tepisini titretmemi ve onun kırbaç alışı görüyorum. Şimdi de uşaklar onun hakkında konuşuyorlar.

Kadın gibi bir erkek, güzel olduğunu biliyor ve ona göre davranıyor; günde dört — beş sefer koket kıyafetini değiştiriyor, aynı burnu havada bir kurtizan gibi.

Paris'te önce kadın kıyafetleri ile görünmüş, ve beyler onu aşk mektupları ile kuşatmış. Sanatı ve ihtirası ile aynı şekilde ünlü olan bir İtalyan şarkıcı evine kadar girip, önünde diz çökerek, onun olmazsa yaşamına son vermekle tehdit etmiş.

»Maalesef«, diye karşılık vermiş, »sizi severek affederdim, ama, ölüm cezanızı infaz etmekten başka bir şey kalmadı, çünkü ben — bir erkeğim.«

Salon hemen hemen boşaldı — ama Wanda, görüldüğü kadarıyla, gitmeyi düşünmüyor bile.

Perdeler arasından sabahın ilk ışıkları görünüyor.

Nihayet, ardından yeşil dalgalar gibi akan ağır elbisesi hışırdıyor, onunla sohbet ederek, adım adım geliyor.

Ben umrunda bile değilim, bana emir vermek için bile uğraşmıyor.

»Madam'ın mantosu«, diye emrediyor erkek, tabii ki Wanda'nın giyinmesine yardım etmeyi aklından bile geçirmiyor.

Ben Wanda'ya kürkü giymesine yardım ederken, o kollarını bağlamış, yanında dikiliyor. Wanda ise, ben ona diz çökerek kürklü ayakkabılarını giydirirken, elini omuzuna koyarak ona yaslanıyor ve soruyor:

»Bu dişi arslan hikâyesi nasıldı?«

»Eğer seçtiği, birlikte yaşayacağı erkek arslan başka birisinin saldırısına uğrarsa«, diye anlatıyor Yunanlı, »dişi arslan sakince bir yere uzanıyor ve mücadeleyi seyrediyor, zevçi yenilgiye uğrarsa, ona yardım da etmiyor — kayıtsızca, düşmanının pençeleri altındaki zevçinin kanlar içerisinde ölmesini seyrediyor ve galibi, güçlü olanı takip ediyor, işte bu kadının doğasıdır.«

Bu anda dişi arslanım bana garip bir şekilde baktı.

Ürperdim, neden bilemiyorum, ve sabahın kızıl ışıkları beni ve Wanda'yı ve onu kanlara bürüdü.

Yatağa gitmedi, sadece balo kıyafetini çıkardı ve saçlarını çözdü, ardından şömineyi yakmamı emretti, ve şöminenin yanında oturarak, kor alevlere baka kaldı.

»Bana ihtiyacın var mı, sahibem?« diye sordum, son kelimedede sesim kısıldı.

Wanda başını salladı.

Odasından çıktım, galeriden geçtim ve oradan bahçeye inen basamaklara oturdum. Arno'dan bu tarafa esen hafif bir yıldız yeli serinlik getiriyordu, yeşil tepeler gülümsü bir sise boğulmuşlardı, kentin üzerinde altınımsı bir koku süzülüyordu, katedralin yuvarlak kubbesi.

Faciayı seziyordum, Wanda'yı önümde görüyordum, elimle dokunabilirdim, ama ona rastlamak için cesaretimi kaybetmişim, gücüm kırılmıştı. Doğruyu söylemek gerekirse, bana gelecek acılardan, eziyetlerden, belki de karşılaşacağım cefalardan korkmuyordum.

Şimdi korkuyu hissediyorum, fanatikçe sevdiğim birisini kaybetme korkusunu, öylesine şiddetli ki bu korku, öylesine ezici ki, aniden bir çocuk gibi hıçkırarak ağlamaya başlıyorum.

Bütün gün odasında kaldı ve sadece zenci kadının kendisine hizmet etmesine izin verdi. Akşam yıldızı mavi semâda parlamaya başladığında, onu bahçede dolaşırken gördüm, ve dikkatli bir şekilde onu uzaktan izlediğimden, Venüs tapınağına girişini de. Gizlice peşinden gittim ve kapı aralığından baktım.

Tanrıçanın ulvî heykeli önünde, dua ediyormuş gibi ellerini kavuşturmuş duruyordu, ve aşk yıldızının kutsal ışığı mavi ışınlarını üzerine atıyordu.

Geceleyin yatağımdayken, beni kahraman yapan, Libertin yapan, onu kaybedebileceğim korkusu, çaresizliği sardı. Koridordaki azize resminin altında asılı olan küçük kırmızı yağlı lambayı yaktım, ve, lamba elimde loş ışık saçarken, yatak odasına girdim.

Dişi arslan ölesiye koşturulmuş gibi yorgun argın, yastıkları üzerinde uyuya kalmıştı, sırt üstü yatıyordu, yumrukları sıkılmıştı, zor nefes alıyordu. Bir rüyanın onu korkuttuğu belliydi. Lambanın ışığını azaltmak için koyduğum elimi yavaş yavaş çektim ve o dolu dolu, kızıl ışık hârika simasına aktı.

Ama uyanmadı.

Yavaşça lambayı yere bıraktım, Wanda'nın yatağının önüne çöktüm ve başımı o yumuşak, ateş gibi yanan koluna yasladım.

Bir an hareket etti, ama gene uyanmadı. Böylesine, gece yarısında, korkunç eziyetlerden taş dönmüş bir halde yattığımı bilemiyorum.

Nihayet beni bir sarsılma tuttu ve ağlayabildim — gözyaşlarım koluna aktılar. Defalarca titredikten sonra, nihayet kalktı, elleriyle saçlarını karıştırdı ve bana baktı.

»Severin«, diye haykırdı, hiddetlenmekten ziyade korkuyla. Yanıt bulamadım.

»Severin«, diye alçak bir sesle devam etti, »neyin var? Hasta mısın?«

Sesi öylesine paylaşıcı, öylesine iyi, öylesine sevgi dolu idi ki, sanki korlanmış kerpetenle göğsümü parçalıyormuşçasına hıçkırılmaya başladım.

»Severin!« diye yeniden başladı, »zavallı, mutsuz arkadaşım.« Eli hafifçe kıvrık saçlarımda dolaştı. »Sana çok, ama çok üzülüyorum; ama sana yardım edemem, ilacının ne olduğunu hiç bilmiyorum.«

»Oh! Wanda, böyle olmak zorunda mı?«

»Ne, Severin? Neden bahs ediyorsun?«

»Beni artık sevmiyor musun?«, diye devam ettim, »hiç merhametin yok mu bana? O yabancı, güzel adam seni tamamen kendine mi bağladı?«

»Doğrusunu söylemek gerekirse«, diye kısa bir aradan sonra devam etti, »anlayamadığım bir şekilde beni etkiledi, ve bu etkinin altında bende elem çekiyor ve titriyorum, öylesine bir etki ki, aynı şairlerin anlattığı gibi, onu öyle sahnede gördüğümde, hayal görüyorum sandım. Ah! arslan gibi bir erkek o, güçlü ve güzel ve gene de yumuşak, bizim Kuzey'deki erkeklerimiz gibi kaba değil. İnan bana, senin için üzülüyorum, Severin; ama ona sahip olmalıyım, ne diyorum ben? beni isterse, kendimi ona teslim etmeliyim.«

»Onurunu düşün Wanda, bugüne kadar pürüzsüz tutabildiğin onurunu«, diye haykırdım, »senin için hiç bir değerim kalmadıysa, bari onurunu düşün.«

»Düşünüyorum«, diye karşılık verdi, »güçlü olmak istiyorum, kalabildiğimce, ben —« utançla yüzünü yastıkların ardında sakladı, »ben onun kadını olmak istiyorum — o beni isterse.«

»Wanda!« diye haykırdım, gene o, her defasında nefesimi kesen, kendimi kaybettiren ölüm korkusuna düşmüş bir vaziyette; »onun kadını mı olmak istiyorsun, ebediyen ona ait olmak, ah! beni kendinden uzaklaştırma! O seni sevmiyor —«

»Kim söyledi bunu sana!« diye hiddetlendi.

»O seni sevmiyor«, diye heyecanla devam ettim, »ama ben, ben seni seviyorum, sana tapıyorum, kölenim, beni tekmelemeni, bütün bir ömür seni kollarımda taşımak istiyorum.«

»Beni sevmediğini kim sana söyledi!« diye lafımı kesti.

»Ah! benim ol«, diye yalvardım, »benim ol! Sensiz olamam, yaşayamam sensiz. Acı bana, Wanda, acı!«

Bana baktı, ve bakışları gene o soğuk, kalpsiz bakışlardı, o kötü gülümsemesi.

»Beni sevmediğini söylüyorsun ya«, diye alaylı alaylı konuştu, »peki o zaman, bununla avut kendini.« Aynı zamanda öbür tarafa uzandı ve insafsızca sırtını bana döndü.

»Aman tanrım, sen etten kemikten bir kadın değil misin, benim gibi kalbin yokmu?« diye, göğsüm krampa tutulmuş gibi inip kalkarken, haykırdım.

»Biliyorsun«, dedi şirret bir şekilde, »ben taştan bir kadını, »*Kürklü Venüs*«, senin idealinim, diz çök ve bana tap.«

»Wanda!« diye yalvardım, »merhamet!«

Gülmeye başladı. Yüzümü yastıklara bastırdım ve, duyduğum acıları anlatan gözyaşlarımı akıttım.

Uzun bir süre her şey sessizdi, sonra Wanda yavaşça kalktı.

»Canımı sıkıyorsun«, diye başladı.

»Wanda!«

»Uykum var, bırak uyuyayım.«

»Merhamet«, diye yalvardım, »beni kendinden itme, seni hiç bir erkek benim kadar sevemez.«

»Bırak beni uyuyayım«, — bana sırtını döndü.

Ayağa sıçradım, yatağının yanında asılı olan hançeri kavrayıp, kınından çektim ve göğsüme dayadım.

Boğuk bir sesle, »Burada, gözlerinin önünde kendimi öldüreceğim« dedim.

»İstedğini yap«, diye karşılık verdi Wanda, müthiş bir kayıtsızlıkla, »ama, bırak beni uyuyayım.«

Sesli sesli esnedi. »Çok uykum var.«

Bir an taş kesildim, ardından gülmeye başladım ve tekrar hıçkırarak ağlamaya, sonunda hançeri kemerime soktum ve tekrar önüne diz çöktüm.

»Wanda — dinle beni, sadece bir kaç dakika«, diye rica ettim.

»Uyumak istiyorum! duymuyor musun«, diye hiddetlenerek bağırды, yatağından kalktı ve ayağıyla beni itti, »sahiben olduğumu unuttun mu?« ve yerimden hareket etmeyince kırbacı aldı ve bana vurdu. Ayağa kalktım — bir daha vurdu — ve bu sefer suratıma.

»Köle!«

Sıklı yumruğumu havaya kaldırarak, aniden kararlı bir şekilde, yatak odasından çıktım. O ise, kırbacı bıraktı ve kahkahalarla güldü — teatralik hareketlerimle komik bir görünüm arz ettiğimi düşünebiliyorum.

Bana gaddarca davranan ve köle gibi tapışıma, onun yüzünden çektiklerime karşılık, beni sadâkatsizce aldatmayı düşünen bu kalbsiz kadından kendimi kurtarmaya kararlı bir şekilde, kalan pılımı pırtımı bir torbaya dolduruyorum, ardından ona bir mektup yazıyorum:

»Muhterem Hanımefendi!

Sizi bir çılgın gibi sevdim, kendimi size teslim ettim, hiç bir erkek kendini bir kadına böylesine teslim etmemiştir, ama siz, benim bu kutsal duygularımı kötüye kullandınız ve benimle küstah ve frivol bir oyun oynadınız. Bana karşı gaddar ve kalpsiz olduğunuz müddetçe, sizi sevdim, ama şimdi adı olmak üzeresiniz. Artık, tekmelemenize ve kırbaçlamanıza izin veren köleniz değilim. Beni siz serbest bıraktınız, ve ben, artık sadece nefret edeceğim ve aşağılayacağım bir kadını terk ediyorum.

Severin Kusiemski.«

Bu satırları zenci kadına veriyorum ve olabildiğince aceleyle oradan ayrılıyorum. Nefes nefes istasyona geliyorum, aniden kalbimde bir ağrı hissediyorum — duruyorum — ağlamaya başlıyorum — Ah! ne rezillik — kaçmak istiyorum, ama kaçamıyorum. Dönüyorum — nereye? — ona — aynı anda tiksindiğim ve taptığım kadına.

Tekrar kendime geliyorum. Geriye dönemem. Geriye dönmemeliyim.

Ama, Florensa'yı nasıl terk edeceğim? Param olmadığı, tek bir kuruşumun dahi olmadığı aklıma geliyor. O zaman yaya, namusuyla dilenmek, bir kurtizanın ekmeğini yemekten daha iyidir.

Ama gidemiyorum ya.

Ona sözümü verdim, namus sözümü. Geri dönmeliyim. Belki sözümünden feragat eder.

Bir kaç hızlı adımdan sonra tekrar duruyorum.

Namus sözü verdim, o istediği müddetçe kölesi olacağıma, özgürlüğümü bana geri verene dek, söz verdim; ama kendimi de öldürebilirim.

Cascin'lerden Arno'nun kıyısına iniyorum, ta aşağıya, sarı suyunun hep aynı ritimde şakırdarak bir kaç kaybolmuş dalgayı sürüklediği kıyısına kadar — oraya oturuyor ve varlığımla son hesaplaşmamı yapıyorum — tüm yaşamımı gözümün önüne getiriyor ve yaşamımı hayli sefil buluyorum, bir kaç zevk, bolca kayıtsızlık ve değersizlik, arasında ise sayısız acılar, eziyetler, korkular, hayal kırıklıkları, kırılan umutlar, keder, endişe ve hüznün.

Çok sevdiğim ve korkunç bir hastalığın pençesinde yitip giden annemi düşünüyorum, kardeşimi, zevke ve mutluluğa hasret, hayatın bardağına dudaklarımı değdiremeden gençliğinin en güzel yıllarında ölen kardeşimi — vefat eden sütanamı, benimle öğrenen ve gayret sarf eden çocukluğumdaki oyun arkadaşlarımı, soğuk, ölü, kayıtsız yer yüzünü dolduran hepsini düşünüyorum; dışisinin önünde eğilmektense, benim önümde guruldayarak eğilen kumrum aklıma geldi — her şey toz oldu, toza geri döndü.

Sesli sesli güldüm ve suya giriyorum — aynı anda, sarı dalgaların üzerinde asılı olan söğüt değneğe tutunuyorum — ve, beni sefil eden, güneş ışınlarının, sanki saydammış gibi aydınlattığı, başı ve ensesinden alevler fişkıran kadını, önümde, su yüzünde süzülürken görüyorum, ve yüzünü bana çeviriyor ve gülümsüyor.

İşte geri döndüm, sırlısklam, ıslanmış, utançtan ve ateşten yanarak. Zenci kadın mektubumu vermiş, öyleyse bittim, mahv oldum, hakarete uğramış bu kalbsiz kadının elinde.

Peki, öldürsün beni öyleyse, ben, ben yapamam, ve gene de daha fazla yaşamak istemiyorum.

Evin içerisinde dolaşırken, o parlayan yeşil gözleriyle galeride, parmaklığa dayanmış duruyor, yüzü, güneşin tüm aydınlığında

»Hâla yaşıyor musun?« diye soruyor, hareket etmeden. Başım önde, suskun kalıyorum.

»Hançerimi geri ver«, diye devam ediyor, »sana zaten yaramaz. Yaşamına son verecek cesarete dahi sahip değilsin ki.«

»Hançer bende değil artık«, diye soğuktan sarsıla sarsıla, titreyerek karşılık verdim.

Beni gurur dolu alaylı bakışlarla süzdü.

»Arno'da mı kaybettin?« Omuzlarını silktilti. »Öyle olsun. Peki, neden gitmedin?«

Ne onun, ne de kendimin anlayabildiği bir şeyler mırıldandım.

»Oh! paran yok!« dedi, »al!« ve ifade edilmez bir aşağılayıcı hareketle bana cüzdanını fırlattı.

Cüzdanı yerden kaldırmadım.

Her ikimizde hayli zaman sustuk.

»Demek gitmek istemiyorsun?«

»Gidemem.«

Wanda bensiz Cascin'lere gidiyor, bensiz tiyatroyu ziyaret ediyor, misafir kabul ediyor, zenci kadın hizmet ediyor. Hiç kimse beni sormuyor. Bahçede, sahibini kaybetmiş bir hayvan gibi dolanıp duruyorum.

Çalılar arasında uzanarak, bir tohum tanesi için didişen serçeleri seyrediyorum.

Bir kadın elbisesi hışırdıyor.

Wanda, koyu renkte bir ipek elbise üzerinde, boynuna kadar iffetli bir şekilde kapalı yaklaşıyor, yanında Yunanlı. Heyecanlı bir şekilde konuşuyorlar, ama tek bir kelime dahi anlayamıyorum. Şimdi ayağıyla, çakılların etrafa uçuşmasına yol açacak kadar hızla yere vuruyor ve at kırbacını havada şaklatıyor. Wanda ürkerek titriyor.

Döveceğinden mi korkuyor?

O kadar ileri gittiler mi?

Adam onu terk ediyor, o arkasından sesleniyor, adam duymuyor, duymak istemiyor.

Wanda üzüntüyle başını öne eğiyor ve en yakın taş kanepeye çöküyor; uzun bir süre düşünceli düşünceli orada oturuyor. Bir nevî fesat sevinçle ona bakıyorum, nihayet lendimi toparlıyor ve alaylı bir şekilde yanına gidiyorum. Ayağa kalkıyor ve vücudunun her tarafı titriyor.

»Size mutluluklar dilemeğe geldim«, diyorum, eğilerek, »gördüğüm kadarıyla efendinizi bulmuşsunuz hanımefendi.«

»Evet, tanrıya şükürler olsun!« diyor, »iyi ki yeni bir köle değil, yeterince sahip oldum. Bir efendi. Kadının bir efendiye ihtiyacı vardır ve ona tapar.«

»Demek ona tapıyorsun, Wanda!« diye bağırdım, »bu kaba insana —«

»Onu, şimdiye kadar hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum.«

»Wanda!« — yumruklarımı sıkıyorum, ama hemen gözyaşlarım akıyor ve ihtirasımın sarhoşluğu beni sarıyor, tatlı bir çılgınlık. »Peki, onu seç, onunla evlen, senin efendin olsun, ama ben senin kölen olarak kalmak istiyorum, ölene dek.«

»Benim kölem olmak mı, bu durumda da mı?«, diyor, »hayli pikant olur, ama korkarım buna izin vermez.«

»O mu?«

»Evet, daha şimdiden seni kıskanıyor«, dedi, »o seni kıskanıyor! seni hemen işten çıkarmamı istedi, ve ona kim olduğunu söylediğimde —«

»Ona söyledin —« diye taş kesilerek tekrarladım.

»Her şeyi anlattım ona«, diye karşılık verdi, »hikâyemizin hepsini, senin tuhaflıklarını, her şeyi — ve o — gülmek yerine — sinirlendi ve yeri tekmeledi.«

»Ve sana vurmakla tehdit mi etti?«

Wanda yere baktı ve hiç bir şey söylemedi.

»Evet, evet«, diye alaylı acılıkla konuştum, »ondan korkuyorsun, Wanda!« — ayaklarına kapandım ve heyecanla dizlerine sarıldım — »senden hiç bir şey istemiyorum ki, yanında olmaktan başka, hiç bir şey, kölen olmaktan başka! — köpeğin olmak istiyorum —«

»Beni sıkıştığını biliyor musun?« diye duygusuzca konuştu Wanda.

Hızla ayağa kaldım. Hiddeten içim kaynıyordu.

»Artık gaddar değilsin, şimdi adifeştin!« dedim her kelimeyi sert ve acı bir şekilde vurgulayarak.

»Bunlar mektubunuzda da yazılı«, diye karşılık verdi Wanda, gururlu bir omuz silkmeyeyle, »esprili bir erkek hiç tekrara girmemeli.«

»Bana nasıl davranıyorsun!« diye konuşmaya başladım, »ne diyorsun buna?«

»Seni ıslah edebilirim«, diye alaylı alaylı karşılık verdi, »ama bu sefer kırbaçlamak yerine, nedenlerini saymayı yeğlerim. Beni suçlamaya hakkın yok, sana karşı hep dürüst davranmadım mı? Seni defalarca uyarmadım mı? Seni içten, hatta ihtirasla sevmedim ve kendini bana teslim etmenin, önümde aşağılanmanın tehlikeli olduğunu, yönetilmek istediğimi söylemedim mi? Ama sen oyuncağım olmak, kölem olmak istedin! Küstah, gaddar bir kadının tekmelerini kırbaç vuruşlarını hissetmekten en büyük zevki aldın. Şimdi ne istiyorsun?

İçimde tehlikeli yatkinlikler uyuyordu, onları asıl sen uyandırdın; şimdi sana eziyet etmekten, kötü davranmaktan zevk alıyorsam, bunun suçlusu sensin, ben ne olduysam sen yaptın, ve şimdi *beni* suçlayacak kadar zayıf, kadınsı ve sefilsin.«

»Evet, suçluyum«, dedim, »ama bunun için eziyet çekmedim mi? Artık yeter, bitir bu gaddar oyunu.«

»Bunu bende istiyorum«, diye garip, yalancı bir bakışla karşılık verdi!

»Wanda!« diye haykırdım, »o kadar ileri gitme, yeniden erkek olduğumu görüyorsun.«

»Saman ateşi«, diye karşılık verdi, »sadece bir anlık gürültü yapan ve yandığı kadar çabuk sönen bir saman ateşi. Bana göz dağı verdiğini zannediyorsun ve o kadar komik geliyorsun bana. Önceleri olduğunu düşündüğüm erkek olsaydın, ciddî, düşünceli, katı, seni sadakatla severdim ve karın olurum. Kadın, yukarıya bakabileceği bir erkek ister — senin gibi — kendi isteğiyle kadının ayağını koymasına için ensesini sunan birini, sadece oyuncak olarak kullanır ve artık canını sıkıkmaya başladığında, onu atar.«

»Beni atmayı bir dene«, diye alaylı bir şekilde konuştum, »bazı oyuncaklar tehlikelidir.«

»Bana meydan okuma«, dedi Wanda, gözleri parlamaya başladı, yanakları kızarmıştı.

»Sana sahip olamayacaksam«, diye hiddetten kısılmış bir sesle devam ettim, »o zaman başka hiç kimse sana sahip olmasın.«

»Bu sözler hangi tiyatro oyunundan?« diye alay etti, ardından beni göğsümden tuttu; bu anda kızgınlıktan sapsarı olmuştu, »bana meydan okuma«, diye devam etti, »ben gaddar değilim, ama, nereye kadar gideceğimi ve ondan sonra bir sınırın olup olmadığı bilmiyorum.«

»Onu sevgili olarak almaktan daha kötü ne yapabilirsin bana?« diye yanıt verdim, giderek hiddetlenerek.

»Seni kölem yapabilirim«, diye karşılık verdi hemen, »elimde değil misin? sözleşmemiz yok mu? Ama tabii, senin için bir zevk olacak, seni bağlatıp ona derssem:

»Onunla istediğinizi yapabilirsiniz«

»Kadın, sen ne delisin!« diye haykırdım.

»Ben akıselimim«, dedi sakın bir şekilde, »seni son kez uyarıyorum. Bana karşı koyma, şimdi, bu kadar ileri gitmemden sonra, daha da ileri gidebilirim. Sana karşı bir nevi nefret hissediyorum, gerçek bir zevkle onun seni ölesiye kırbaçlamasını seyredebilirim, ama şimdilik kendimi tutuyorum, şimdilik —«

Kendimi tutmadan, bileğini kavradım ve, önümde diz çökecek şekilde yere çektim.

»Severin!« diye haykırdı, yüzünde hiddetin ve korkunun resmi vardı.

»Onun karısı olursan, seni öldürürüm«, diye tehdit ettim, kelimeler kısık ve boğuk bir şekilde göğsümden çıkıyordu, »sen benimsin, seni bırakmayacağım, seni çok fazla seviyorum«, bunu söylerken ona sarıldım ve kendime çektim ve sağ elim istemedem, hâla kemerimde saklı olan hançere uzandı.

Wanda bana büyük, sakın ve anlaşılabilir bir bakışla baktı.

»Böyle hoşuma gidiyorsun« dedi lakâyat bir halde, »şimdi erkek oldun ve işte bu an, seni hâla sevdiğimi biliyorum.«

»Wanda« — sevinçten gözlerim yaş doldu, eğildim ve o alımlı yüzünü öpücüklerle boğdum ve o — aniden yüksek sesli, küstah bir kahkaha atarak — haykırdı: »Artık idealinden bıktın mı, hoşuna gidiyor muyum?«

»Nasıl?« — kekeleydim — »ciddî olamazsın.«

»Ciddîyim«, diye neşeli bir şekilde devam etti, »seni, sadece seni sevdiğimi — küçük, güzel budala, anlayamadın, tüm bunların bir şaka ve oyun olduğunu — ve seni kırbaçlamanın benim için ne denli zor olduğunu, seni onun yerine tutup, öpmek istediğimi. Ama artık yeter, değil mi? Gaddar rolümü, beklediğinden de daha iyi oynadım, küçük, iyi, akıllı ve birazcık ta güzel kadınına sahip olmaktan herhalde memnun kalırsın — değil mi? — Akıselim yaşamalıyız ve —«

»Karım olacaksın!« diye, mutluluktan taşan bir halde haykırdım.

»Evet — karın — sevgili, değerli erkeğim«, diye, ellerimi öperek fisıldadı Wanda.

Onu kaldırarak göğsüme doğru çektim.

»Artık Gregor, kölem değilsin«, dediü »şimdi tekrar benim sevgili Severin'im, erkeğimsin.«

»Peki, o? — onu sevmiyormusun?« diye heyecanla sordum.

»Bu kaba insanı sevebileceğime nasıl inanabildin — ama kördün — senin için korkuyordum —«

»Senin için neredeyse canıma kıyacaktım.«

»Sahiden mi?« dedi, »heyhat! Arno'ya gitmiş olduğun düşüncesi bile beni titretiyor —«

»Ama beni sen kurtardın«, diye latifce karşılık verdim, »sen suyun yüzeyinde süzülüyordun ve gülümsüyordun, ve gülümsemem beni hayata geri döndürdü.«

Tuhaf bir duygu bu hissettiğim, onu böyle kollarımda tutuşum, ve o sessizce göğsüme yaslanmış ve kendini öptürüyor ve gülümsüyor; sanki aniden ateşli hayal dünyalarından uyanmış gibi veya günlerce, kendisini yutmaya hazır azgın dalgalarla mücadele etmiş olan ve nihayet karaya çıkabilmiş olan gemi kazazedesi gibi hissediyorum.

»Böylesine mutsuz olduğun bu Florensa'dan nefret ediyorum«, dedi, ona iyi geceler dilediğimde, »hemen gitmek istiyorum, yarın hemen, benim için bir kaç mektup yazma iyiliğini herhalde yaparsın, ve sen mektupları yazarken bende kente inerim ve veda ziyaretlerimi yaparım. Kabul eder misin?«

»Şüphesiz, sevgili, iyi, güzel kadınımsın.«

Sabah erkenden kapımı çaldı ve nasıl uyduğumu sordu. Hatırşınaslığı gerçekten çok çekici, uysallığın ona bu kadar iyi yarayacağını hiç düşünmezdim.

Dört saattir yok, mektupları çoktan bitirdim ve galeride oturuyorum ve, uzaktan arabasını belki görebilirim diye, sokağa bakıyorum. Biraz da korkuyorum, ama kesinlikle şüphe duymama veya korkmama gerek yok artık; ama bu duygu gene de göğsümün bir köşesinde duruyor ve bir türlü bunu gideremiyorum. Belki de geçmiş günlerin, gölgelerini ruhuma atan eziyetlerden dolayıdır.

İşte, mutluluktan, hoşnutluktan ışıldayan yüzüyle geldi.

»Ne oldu, her şeyi istediğin gibi yapabildin mi?« diye soruyorum, nazikçe elini öperek.

»Evet, hayatım«, diye karşılık veriyor, »ve bu gece yola çıkacağız, bavullarımı toplamama yardım et.«

Akşama doğru postaya gidip, mektuplarını atmamı rica ediyor. Arabasını alıyorum ve bir saat sonra geriye dönüyorum.

»Sahibe sizi sordu«, dedi zenci kadın gülererek, ben geniş mermer merdiveni çıkarken.

»Birisi geldi mi?«

»Hiç kimse«, diye karşılık verdi ve siyah bir kedi gibi basamakların üzerine çömeldi.

Yavaşça salondan geçiyorum ve şimdi yatak odasının kapısının önünde duruyorum.

»Kalbim niye çarpıyor? Böylesine mutluyum oysa.

Kapı perdesini ses çıkarmadan açıyorum. Wanda Osmanlı'da uzanmış, beni görmemiş gibi. O hârika vücut hatlarına akan ve harikulâde büstü ile kollarını örtüsüz bırakan, gümüşümsü gri ipek elbisesi içerisinde öylesine güzel ki. Saçları kadife bantla örülmüş ve bağlanmış. Şöminede müthiş bir ateş yanıyor, lamba kızıl ışığını saçıyor, bütün oda kanda yüzüyor.

»Wanda!« diyorum nihayet.

»O Severin!« diyor sevinerek, »sabırsızca seni bekledim«, hemen ayağa kalkıyor ve beni kollarına alıyor; ardından tekrar dolu dolu yastıkların arasına oturuyor ve benide yanına çekmek istiyor, bense bunun yerine hafifçe ayaklarına doğru kayıyor ve başımı kucağına koyuyorum.

»Bugün sana çok aşık olduğumu biliyor musun?« diye fısıldıyor ve alnımdaki bir kaç saçımı geriye itiyor ve gözlerimi öpüyor.

»O gözlerin öylesine güzel ki, sende en çok hoşuma giden tarafın, ama bugün beni tamamen mayhoş ediyorlar. Bitiyorum« — güzelim kollarını gerdi ve kızıl kirpikleri arasından göz kırptı.

»Ve sen — sen soğuksun — bir tahtayı tutar gibi tutuyorsun beni; bekle, seni nasıl aşık edeceğim!« diye haykırdı ve ardından tekrar dil dökerek ve öperek dudaklarıma asıldı.

»Artık hoşuna gitmiyorum, sana karşı tekrar gaddar olmalıyım, herhalde bugün sana çok müsamahalı davrandım; biliyormusun, budalacığım, seni bira kırbaçlayacağım —«

»Ama güzelim —«

»İstiyorum.«

»Wanda!«

»Hadi, kendini bağlat«, diye devam etti ve küstah bir şekilde odada zıplamaya başladı, »seni tamamen aşık görmek istiyorum, anlıyor musun? İpler orada. Hâla yapabilir miyim acaba?«

Önce ayaklarımı bağladı, ardından ellerimi arkadan bağladı ve nihayet kollarımı bir suçlu gibi birbirine bağladı.

»Evet«, dedi neşeli bir gayretle, »hareket edebiliyor musun?«

»Hayır.«

»İyi —«

Bunun üzerine kalın bir ipten bir ilmik yaptı, başımdan geçirerek, kalçalarım kadar kaydırdı, ardında ilmiği sıkıca çekti ve beni sütuna bağladı.

Bu andan itibaren garip bir ürperti beni sardı.

»Sanki idam edilecek mişim gibi bir duygu var içimde«, dedim alçak sesle.

»Bugün şöyle iyice kırbaçlanacaksın!« diye haykırdı Wanda.

»Bunu yaparken kürk ceketini giy«, dedim, »rica ediyorum.«

»Sana bu zevki taddıracağım«, diye yanıt verdi, Kazabayka'sını aldı ve gülümseyerek giydi, sonra kollarını göğüs hizasında toplayarak önümde durdu ve bana yarı kapalı gözlerle baktı.

»Dionys'in öküzünün hikâyesini biliyor musun?« diye sordu.

»Hayal meyal hatırlıyor gibiyim, niye sordun?«

»Bir saraylı Syrakus'un zalim hükümdarı için yeni bir işkence aleti icad etmeyi düşünmüş, içine idam mahkûmunun kilitlendiği ve büyük bir ateşin içerisine konulduğu demirden bir öküz.

Demir öküz ateşte korlaşmaya başlayınca, ve idam mahkûmu çektiği ıstırapdan dolayı bağırılmaya başlayınca, inlemesi bir öküzün böğürmesine benziyordu.

Dionys mucide gülümsedi ve, hemen icad ettiği aletle bir deneme yapması için, mucidi demir öküzün içerisine attırmıştı.

Çok öğretici bir hikâye.

İşte bana bencilliği, küstahlığı, gaddarlığı aşıl原因 sen oldun, ve *sen bunun ilk kurbanı olmalısın*. Şimdi gerçekten de benim gibi düşünen ve hisseden bir insanı, ruhuyla ve vücuduyla benim gibi güçlü bir erkeği hükümüm altında tutmaktan, ona, özellikle beni seven bir erkeğe eziyet etmekten zevk alıyorum.

Beni hâla seviyor musun?«

»Deliler gibi!« diye haykırdım.

»Bu daha iyi«, diye karşılık verdi, »sana şimdi yapacağımdan böyle daha çok zevk alacaksın.«

»Ne yapmak istiyorsun?« diye sordum, »seni anlamıyorum, gözlerin bugün gerçekten aynı gaddarlık gibi parıldıyor ve garip bir güzelliğin var — tam »Kürklü Venüs.«

Wanda, bana yanıt vermeden kolların boynuma doladı ve beni öptü. Bu anda gene ihtirasımın fanatizmi beni sardı.

»Hani, kırbaç nerede?« diye sordum.

Wanda kahkaha attı ve iki adım geriye gitti.

»Yani, kırbaçlanmak istiyorsun, öyle mi?« dedi, başını küstahça arkaya atarak.

»Evet.«

Wanda'nın yüzü birdenbire tamamen değişti, hiddetten yamulmuş gibi, hatta bir an bana çok çirkin geldi.

»O zaman, kırbaçlayın onu!« diye yüksek sesle haykırdı.

Aynı anda güzel Yunanlı siyah kıvrıcık saçlı başını kubbeli yatağın perdeleri arasında çıkardı. Başlangıçta dilimi yutmuş gibiydim, dondum kaldım. Durum korkunç gülünçtü, o denli de çaresiz hüzünlü, benim için öylesine utandırıcı olmasa, kendim kahkahalarla gülerdim.

Hayalleyebildiğimden de fazlaydı bu. Rakibim, binici çizmeleri, dar, beyaz pantolonu, kısa kadife ceketini ile ortaya çıktığımda ve atletik vücuduna baka kaldığımda, tüylerim diken diken olmuştu.

»Gerçekten de gaddarsınız« dedi, Wanda'ya dönerek.

»Sadece zevkperestim«, diye vahşi bir espri ile karşılık verdi Wanda, »tek başına zevktir var olmayı değerli kılan, zevk alan, yaşamdan zor kopar, cefa veya sıkıntı çeken, ölümü bir arkadaş gibi selamlar; ama zevk almak isteyen, neşe ile yaşamalıdır, antik dönemin bağlamında, başkalarının sırtından zevkusefa içinde yaşamaktan, hiç bir zaman merhamet göstermemekten çekinmemelidir, başkalarını arabasının önüne, sabana koşmalıdır, aynı hayvanlar gibi; onun gibi hisseden, zevk almak isteyen insanları, pişman olmadan, onun keyfi için köle yapmalı, hizmetinde sömürmelidir; kendisini iyi hissedip hissetmedikleri, yoksa yitip gittikleri sorulmamalıdır. Her zaman göz önünde tutulmalıdır: beni böylesine, sizi tuttuğum gibi, elinizde tutsaydınız, bana, size yaptığımın aynısını yapardınız, ve ben terimle, kanımla, ruhumla zevkinizi ödemek zorunda kalırdım. Eskileri dünyası işte böyleydi, zevk ve gaddarlık, özgürlük ve kölelik, her zaman el eleydiler; olimpik tanrılar gibi yaşamak isteyen insanların, göllerine atacakları köleleri ve üzerlerine biraz kan sıçramasından rahatsız olmadan, zengin sofralarında yemek yerken birbirleri ile savaştıracak gladyatörleri olmak zorundadır.«

Sözleri beni tamamen kendime getirdi.

»Beni hemen çöz!« diye öfkeyle bağırdım.

»Benim kölem, benim malım değil misiniz?« diye karşılık verdi Wanda, »sözleşmeyi size göstereyim mi?«

»Beni çöz!« diye yüksek sesle tehdit ettim, »yoksa —« ipleri koparmaya çalıştım.

»Kendini kurtarabilir mi?« diye sordu Wanda, »çünkü, beni öldürmekle tehdit etti.«

»Rahat olun«, dedi Yunanlı, iplerimi kontrol ederek.

»İmdat diye bağırırım«, diye tekrar başladım.

»Hiç kimse sizi duymaz«, diye karşılık verdi Wanda, »ve hiç kimse beni, sizin en kutsal duygularınızı kötüye kullanmaktan ve sizinle frivol bir oynamaktan alıkoyamayacak«, diye devam etti, şeytanî bir alayla mektubumdaki satırları tekrarlayarak.

»Beni bu anda sadece gaddar mı buluyorsunuz, yoksa yavaş yavaş adileşmekte miyim? Ne? Beni hâla seviyor musunuz yoksa benden nefret ediyor ve şimdiden tiksiniyor musunuz? İşte kırbaç« — kırbacı, hemen yanıma yaklaşan Yunanlı'ya verdi.

»Sakın buna kalkışmayın!« diye haykırdım, hiddetten titreyerek, »sizden gelecek hiç bir şeye müsamaha etmem —«

»Buna, kürk giymediğim için inanıyorsunuz«, diye karşılık verdi Yunanlı frivol bir gülümsemeyle ve yatağın üzerindeki kısa samur kürkünü aldı.

»Hârikasınız!« dedi Wanda, ona bir öpücük verdi ve kürkü giymesine yardım etti.

»Onu gerçekten kırbaçlayabilir miyim?« diye sordu.

»Onunla ne yapmak istiyorsanız, onu yapın« diye karşılık verdi Wanda.

»Vahşisin!« diye hiddetle haykırdım.

»Yunanlı soğuk kaplan bakışını bana döndürdü ve kırbacı, kasları şişerek denedi, ve havada şaklattı, ve ben, aynı Marsyas gibi bağlıydım ve, Apollo'nun bana eziyet çektirmek için hazırlandığını seyretmek zorundaydım.

Bakışlarım korkuyla odanın içerisinde dolandı ve, Simson'un Delila'nın ayaklarında Philistalılarca kör edilmesini resmeden tavanda dikili kaldı. Resim bu an bana bir sembol gibi geldi, ihtirasın, şehvanîyetin, erkeğin kadına olan aşkının ebedi teşbihi gibi. »Her birimiz sonunda bir Simson'uz«, diye düşündüm, »ve sonunda, istese de istemese de, sevdiği kadın tarafından aldatılacaktır, ister kumaş korse giysin, ister samur kürkü.«

»Şimdi bakın«, dedi Yunanlı, »onu nasıl terbiye edeceğim« Dişlerini gösterdi ve yüzü, daha ilk gördüğüm anda beni ürperten o hunhar ifadeyi aldı.

Ve beni kırbaçlamaya başladı — öylesine merhametsizce, öylesine korkunç, her vuruşunda sarsılıyor ve acıdan vücudumun her tarafı titriyordu, Wanda ise kürk ceketini giymiş, Osmanlı'da oturuyordu, koluna yaslanmış, gaddar bir merakla seyrediyor ve gülmekten kırılıyordu.

Tapılan bir kadın önünde, rakibi tarafından eziyet ediliyor olma duygusu, tarif edilemez, utançtan ve çaresizlikten yerin dibine batıyordum.

Ve en utanç verici olansa, bu sefil durumumda, Apollo'nun kırbaçı altında ve Venüs'ümün gülüşleri karşısında bir nevi hayali, doğaüstü hoşnutluk duymamdı, ama Apollo kırbaçı ile tüm şiiirselliği yok ediyordu, vuruştan vuruşa, bayılıcı bir gazapla dişlerimi sıkmama ve kendimi, şehvanî hayallerimi, kadını ve aşkı lanetleyene dek.

Birdenbire, korkunç bir açıklıkla, kör ihtirasın, Holofernes ve Agamemnon'dan bu yana erkeği yönlendiren şehvanîyetin insanı nereye götürdüğünü görüyordum, çuvala, aldatıcı kadının ağına, sefalete, köleliğe ve ölüme.

Sanki bir rüyadan uyanıyordum.

Kırbaçında kanım akıyordu bile, ayakla ezilen bir solucan gibi kıvranıyordum, ama o kırbaçlamaya merhametsizce devam ediyordu ve Wanda merhametsizce gülmeye devam ediyordu, bavullarını kapatıp, seyahat kürkünü giyerken, ve onun kollarında merdivenleri inerken dahi hâla gülüyordu.

Sonra bir an sessizlik oldu.

Nefes almadan dinledim.

Şimdi arabanın kapısı kapandı, atlar arabayı çekmeye başladı — arabanın kısa bir süre daha gelen sesi — ardından her şey bitmişti.

Bir an için intikam almayı, Yunanlı'yı öldürmeyi düşündüm, ama o sefil sözleşme elimi kolumu bağlıyordu, sözümü tutmaktan ve dişlerimi sıkmaktan başka yapabilecek hiç bir şey kalmamıştı.

Hayatımın o korkunç faciasından sonraki ilk hissim, cefalara, tehlikelere ve mahrumiyetlere olan hasretti. Asker olmak ve Asya'ya veya Cezayir'e gitmek istiyordum, ama, ihtiyar ve hasta olan babam beni yanına çağırırdı.

Böylece sessizce yurduma geri döndüm ve babama iki yıl boyunca dertlerini taşımaya ve ticareti yönetmeye yardım ettim ve, şimdiye kadar tanımadığım şeyleri, ve, aynı soğuk suyla serinlemek gibi, çalışmayı ve görevlerimi yerine getirmeyi öğrendim. Sonra babam vefat etti, ve ben, hiç bir şey değişmeden çiftlik sahibi oldum. Kendime İspanyol çizmelerini giydirdim ve akliselim bir halde yaşamaya devam ediyorum, sanki ihtiyar babam arkamda duruyor ve beni o büyük, zekî gözleri ile kontrol ediyormuş gibi.

Günün birinde bir sandık geldi, refakatinde bir mektup. Wanda'nın el yazısını tanıdım.

Tuhaf bir dokunaklılıkla mektubu açtım ve okudum.

»Beyefendi!

Şimdi, Florensa'daki o geceden bu yana üç yıldan fazla bir süre geçtikten sonra, size tekrar, sizi çok sevdiğimi itiraf etmeme müsaade ediniz, siz ama duygumu o hayalperest teslimiyetinizle, çılgın ihtirasınızla boğdunuz. Kölem olduğunuz andan itibaren, artık erkeğim olamayacağınızı hissetmiştim, ama, idealinizi gerçekleştirmeyi ve belki sizi — ben müthiş eğlenirken — iyileştirmeyi hayli pikant bulmuştum.

İhtiyaç duyduğum ve bu garip balçık küresinde olunabilecek kadar mutlu olduğum o güçlü erkeği buldum.

Ama mutluluğum, her insanî mutluluk gibi, çok kısa sürdü. O, yaklaşık bir yıl önce, bir düelloya kurban gitti ve ben, o zamandan beri Paris'te, bir Aspasia gibi yaşamaktayım.

Ve siz? — şüphesiz, hayalleriniz üzerinizdeki hâkimiyetini kaybettiye eğer ve, başlangıçta beni size çeken o, açık düşünme gücü, kalbinizin merhameti ve özellikle — edepli ciddiyetiniz gibi özellikleriniz tekrar ortaya çıktı ise yaşamınızda güneş ışıkları eksik değildir.

Umarım, kırbacım sizi iyileştirmiştir, tedavi gaddarca, ama radikal idi. O zamanları ve sizi ihtirasla seven kadını hatırlamanız için, size zavallı Alman'ın yaptığı resmi gönderiyorum.

Kürklü Venüs.«

Gülümsemek zorunda kaldım, ve düşüncelere daldığımda, anîden o güzel kadın kakımlı kadife ceketiyle, elinde kırbaç, önümde gözüktü ve ben tekrar, çılgınca sevdiğim kadına, beni öylesine hoşnut bırakan kürk cekete, kırbaça gülümsedim, ve nihayet acılarına gülümsedim ve kendi kendime: tedavi gaddarca, ama radikaldı, ve önemli olan: ben iyileştim, dedim.

»Peki, hikâyedeki kıssadan hisse ne?« dedim Severin'e, küçük el yazmasını masaya koyarken.

»Benim bir eşek olduğum«, dedi bana dönmeden, çekiniyor gibiydi. »Keşke ben kırbaçlasaydım!«

»Orijinal bir tedbir«, diye karşılık verdim, »belki çiftçi kadınların için —«

»Ah! onlar buna alışkın«, diye heyecanla yanıt verdi, »ama bunun o bizim asil, asabî, histerik hanımefendilerimizde bırakacağı etkiyi bir düşün —«

»Ama, hisse?«

»Doğanın yarattığı gibi olan ve erkeği şimdi olduğu gibi kendine çeken kadının, düşmanı olduğu ve sadece erkeğin kölesi ya da erkeğin despotu olabileceği, a m a h i ç b i r z a m a n y o l a r k a d a ş ı o l a m a y a c a ğ ı. Yolarkadaşı, ancak erkeğe hakları ile eşit olduğunda, eğitimde ve işte erkek gibi olduğunda, olabilir.

Şimdi tek seçeneğimiz, ya örs olmak ya da çekiç ve ben, kendimi bir kadının kölesi yaptırarak kadar eşektim, anlıyor musun?

İşte, hikâyenin kıssadan hissesi: Kendisini kırbaçlatan, kırbaçlanmayı hak eder.

Gördüğün gibi kırbaç vuruşları bana iyi geldi, o gülümsü, doğüstü sis dağıldı ve artık hiç kimse bana Benares'in kutsal maymunlarını* veya Plato'nun horozunu** tanrının tasviri olarak gösteremez.«

---

* Arthur Schopenhauer kadınları böyle niteliyor.

** Diyojen, yolunmuş bir horozu Plato'nun okuluna atmış ve şöyle bağırmıştı: »İşte, alın size Plato'nun insanı.«

ÇEVİRMENİN NOTU

Elinizdeki kitap, Leipzig’teki bir basım evinin muhtemelen 1910 yılında (maalesef basım tarihi yazılmamış) yayımladığı »Venus im Pelz« adlı Almanca yapıttan Türkçe’ye çevrilmiştir. Kitabın orijinal anlatımına sadık kalabilmek için, Türkçe dil bilgisi kurallarını bile bile “çığnemek” zorunda kaldım. Hikâyenin kahramanları arasında geçen konuşmalarda zaman zaman, o dönemin havasını bir nebze olsun verebilmek amacıyla, az sayıda eski Türkçe kelimelerden faydalandım. Umarım okuyucu (özellikle Dil Bilgisi öğretmeni ise) bu kadirlik kusura göz yumar.

Murat Çakır

YAZAR HAKKINDA KISA BİLGİLER

1836

Ocak ayının 27. günü Galiçya’nın Lemberg kentinde doğdu. Beş kardeşin en büyüğü idi. Babası: Leopold von Sacher, Lemberg Belediye Başkanı; Annesi: Charlotte von Masoch; Karpatlar Ukranyası olarak da adlandırılan Ruthenya kökenli sütanasının etkisinde kaldı; Anadili Ruthenya, sonraları Polonyaca ve Fransızca öğrendi;

1845

İlk tecrübesi: Zenobia teyzesi tarafından kamçılanması, sonraları çok zevk aldığını anlatır;

1848

Babasının Polis Müdürü olduğu Prag’a göç; Devrimi ve Prag’ın kuşatılmasını yaşıyor; Almanca öğreniyor, liseye gidiyor;

1852

Liseyi bitiriyor; Prag’da Hukuk öğrenimi görüyor;

1853

Babası Graz’a tayin oluyor; orada Tarih öğrenimi görüyor;

1856

Habilitation, Graz Üniversitesinde özel doçent olarak işe başlıyor;

1857

Habilitation çalışması yayınlanıyor; Galiçya’ya seyahat;

1859

İlk romanı: *Graf Donski* yayınlanıyor; Avusturya’nın İtalya’ya karşı yürüttüğü savaşa gönüllü subay olarak katılıyor;

1860

Der Emissär adlı romanı ile büyük bir başarıyı yakaladıktan itibaren, yaşamını yazar olarak sürdürür;

1861

Anna von Kottwitz ile ilk masoist ilişki (1865’de biter);

1863

Das Vermächtnis Kains adlı projesine başlar, 1864’de de *Don Juan von Kolomea*’ya;

1867

Der Kapitulant, 1868: *Mondnacht*, 1869: *Venus in Pelz*; 6 ay süreli Kölelik Sözleşmesini imzalayarak, köle ve uşağı olarak İtalya’ya eşlik ettiği Fanny von Pistor ile tanışır;

1870

Anna von Kottwitz ile olan ilişkisinden esinlenerek kaleme aldığı *Die geschiedene Frau* adlı eserine başlar;

1871

Graz’a yerleşir; Aktris Caroline Herold ile ilişki: kızı Lina dünyaya gelir; Kendisine »Wanda« adını takan ve 1873 yılında evlendiği Aurora Rümmlin ile yazışmalara başlar; yoğun edebî yaratıcılık;

1874

Das Vermächtnis Kains’ın 2.bölümü; Oğlu Alexander’ın doğumu; Babasının ölümü;

1875

Oğlu Demetrius’un doğumu;

1876

Der neue Hiob Roman; Başladığı eserleri bitirmesi için Wanda tarafından bir odaya kilitlenir;

1877

Artan malî zorluklar, para için seçim yapmadan yazmaya başlar; Muhtemelen Bavyera kralı ikinci Ludwig ile anonim yazışır;

1880

Franz Liszt’i ziyaret eder; Budapeşte’de çok basit bir yaşam sürdürür;

1881

Parasızlık; Leipzig’e göç ve kendi dergisini kurar;

1882

Çeşitli noveller yazar; Wanda ile olan ilişkisi kötüleşir, Wanda onu oğullarıyla birlikte terk eder; Redaksiyonda çalışan Hulda Meister ile ilişkisi başlar;

1883

Yazarlığında 25.yılıni doldurması vesilesi ile Onur Lejyonu madalyası verilir; Wanda adına borç yapar; Oğlu Alexander’ı kaçıtır;

1884

Alexander tifodan ölür, evine haciz gelir; Boşanmak için başvurur;

1885

Malî zorluklar nedeniyle dergiyi kapatır; Evlenmek istediği Hulda Meister ile birlikte yaşamaya başlar, ancak Wanda boşanmaya karşı çıkar;

1886

Çeşitli eserler yaratır; Kızı Olga doğar; Hulda, yukarı Hessen’deki Lindheim’da bir ev satın alır, o Paris’e gider; Wanda’dan boşanır;

1887

Hulda Paris’e gelir, orada kızı Marfa doğar; Aile Almanya’ya döner; orada 1889’da oğlu Ramon dünyaya gelir;

1890

Hulda ile evlenir ve çocukları üzerine alır; Malî zorluklar nedeniyle Mannheim'a gider, orada tiyatro eleştirmeni ve editör olarak çalışır;

1891

Dört noveli yayınlanır; Lindheim'a geri dönüş;

1892

Otobiyografik romanı *Entre nous*'u yazar;

1893

Hessen'deki köylü nüfus için kültürel angajman gösterir;

1895

8 Mart'ta kalp yetmezliğinden ölür.